

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ТРИТЕ СВЕЩИ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ТРИТЕ СВЕЩИ

**ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА
(1943–1944)**

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2008

Учителят Петър Дънов
ТРИТЕ СВЕЩИ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Наталия Ангелова

Печат
"Симолини '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/ 987 87 30

ISBN 978-954-376-018-3

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

Настоящото издание на лекциите на Общия окултен клас от 1943–1944 година е първото без редакторска намеса.

Думите или изразите в квадратни скоби [] са добавени на места, където в дешифрираната стенограма е изпуснат текст или за улесняване на прочита.

Бележките на стенографите са отпечатани в *курсив*.

При изготвяне на илюстрациите стриктно са следвани скиците от дешифрираните стенограми.

Бележките под линия са на издателския екип.

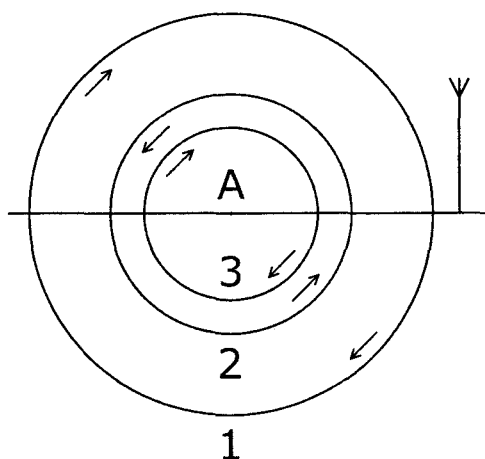
**АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ
ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА**

ТРИТЕ СВЕЦИ

„Добрата молитва“

„Мога да кажа“

Направихме упражнението за дишането с ръцете. След това – ръцете над главата, издигане нагоре, пак над главата, с допиране на пръстите до темето.

Външният кръг представя човека, който приема силата. Външният кръг е кръг на човешката сила, вторият кръг показва каква топлина приема, и третият кръг – каква светлина приема. Този диаметър показва проявлението, как човек се проявява в

три свята, като приема енергиите. Когато приема повече сила, трябва да работи повече. Когато приема топлина, той е разположен, почива си, расте в работата. Когато приема повече светлина, мисли, работи.

Човек трябва да има много голямо въображение. Това са свещи, които се запалват, А – запали се, гори нещо. От количеството на тази светлина зависи успехът

на човека. Всичкият успех зависи от количеството на светлината, от количеството на топлината и от количеството на силата.

Не мислете, че успехът на човека зависи количествено. Някой иска да се прочуе в света. Какво ще се прочуе? Човек може да се прочуе като магарето. Господ създаде света – на магарето дал малък образ, да си живее тихо. Обаче, като видяло всичките, видяло, че е най-малкото в света, казва: „Господи, защо съм такова дребно? Всички ми се смеят на този малък ръст. Малко по-голямо ми дай, и аз да бъда като другите.“ Господ го послушал, направил магарето в сегашната форма. Дал му глас да реве. Като ревало, изпоплашило животните. Ревало, и в този рев нямало съдържание. Най-първо го хванали да бъде стражар на една градина. В това време птиците нападали градината и то, като ходило безразборно да ги гони, изпотъпкало градината, опустошило я. Като види то една птица, ходи от едно място на друго да я гони, изпотъпкало градината. Дошъл господарят, набил го, че градина така не се пази.

Магарето минавало за доста умно същество. Първият цар на земята щял да се жени. Дошли да вземат мнението на магарето, какво ще каже за царицата. То, като видяло жената, изревало хубаво и казало: „Царят много добре ще започне с царицата, много зле ще свърши.“ Навяло си беля на главата. Оттам насетне всички го взели за прозвище, как да се произнесе лошо магарето за царицата. И досега магарето казва: „Не си давай мнението за царицата в света.“ Нищо не казвайте.

Или другояче казано: никога не си давай мнението, какво нещо е истината. Живей я, но си мълчи. Никога не си давай мнението, какво нещо е мъдростта. Живей я. Какво нещо е любовта, не си давай мнението, мълчи си. Щом се говори за любовта, мълчи си. Щом те питат за мъдростта, мълчи. Щом те питат за истината, мълчи. Сега всички хора си дават мнението, що е любовта, що е мъдростта и що е истината. Сега, да оставим тия въпроси.

Във всеки анекдот се крие една истина. Когато някои хора искат да оставят някои неща забъркани, неразбрани, турят някои мисли. Човек трябва да мисли много.

Казвам, по някой път ти се усецаш неразположен. Казвате: „Да дойде някакъв късмет отвън.“ По кой начин късметът може да дойде? Късметът за красивата мома от красотата може да дойде. Късметът от здравето може да дойде. Здравият човек е късметлия, умният човек е късметлия, добрият човек е късметлия. Слабият човек късмет няма. Глупавият, и той късмет няма. За добрия човек доброто е късмет. Разумността в света е късмет.

Някой път вие се оплаквате, че нямате късмет или че не ви обичат хората. По какво определяте, че не ви обичат хората? Каква мярка имате, аз се чудя. Не ме обичат, казвате. Как я мерите? Нито се тегли, нито се мери. С каква мярка я мерите, че е много или малко? Каква е мярката, че много ви обичат или малко ви обичат?

Има една мярка. Щом един човек ви обича, може по три начина да ви обича. Щом ви обича, ще внесе повече светлина. Като дойде човек, който ви обича, стаята ви ще светне. Като не ви обича, ще светне едната лампа или хич няма да светне.

Щом човек ви обича, той ще внесе повече топлина във вас, той ще внесе сила във вас. Когато се запознаваме в света, за да обичате някого или да го любите, вие трябва да внесете едно от тия блага – или светлина, или топлина, или сила. Щом внесете топлина в него, растенията в него може да растат. Щом внесете светлината, небето му ще бъде ясно. А пък щом внесете сила, той ще има здрава основа, ще изчезнат всички болести в света.

Та казвам, новата култура в света е, когато ще се образува, да има едно правилно разпределение на светлината, на топлината и силата в човешкия организъм или в човешката душа.

Някой път вие сте неразположени, криво ви е нещо. Как му е криво?

Или криво му е тъй,

или тъй.

Аз ще направя опит с вас, да видим какво музикално възприятие имате. Ще ви свиря нещо, без да ви кажа какво е, и като го свиря, да видим какво ще почувствате, топлина ли ще почувствате, или сила, или светлина. Може да не почувствате, пък може и да почувствате. Не значи нищо. Ще направя един опит да видя вашата чувствителност на възприятие – хармонични ли са възприятията, които имате, или не са хармонични. Туй, което ще ви изсвиря, е важно за една година. Може би след една година да ви дойде наум. Може на някого още сега да дойде, може утре да дойде – за триста шейсет и пет дни ще дойде. Нищо не значи дали по-рано, или по-късно. То е закон, който действа.

Казвам, светът е основан на същото. Нас всякога ни свирят. Невидимият свят ни свири – в природата всякога има музика. Които възприемат, идат нещата бързо; които не възприемат, по-късно идат. Всичко в света зависи не само да свириш, но зависи как свириш. В свиренето, в песенето всички ноти не се обичат еднакво. Някой път, ако направиш съчетание на някои тонове, има музикална караница. Най-малко, в света се карат музикалните тонове. Най-малкото тяхно скарване произвежда ефект в умствения свят или в света на светлината, или в света на топлината, или в света на силата. Светът на силата е човешкият свят, светът на топлината е ангелският свят и светът на светлината е Божественият свят. Светът на светлината, той е Божественият свят, светът на топлината е ангелският свят.

В растителното царство са ангажирани ангелите. Цветята са изложение на Невидимия свят. Тия лалета и всички цветя са изложение. При това, и ние както мислим, и ние имаме изложение в Невидимия свят. Някой път човек, като мисли, образува картини като магическото тръне.

Непременно трябва да се запалят три свещи. Има една свещ на човешката мисъл, която трябва да гори. Има една свещ на свещената Божествена топлина, която трябва да гори и никога да не изгасва, и трета свещ – на Божествената сила. Едната светлина е свързана с извора на любовта. Другата светлина е свързана с Божията мъдрост. Третата свещ е свързана с истината. Когато тия три свещи горят, човек има правилни понятия. Той е добър човек, той е гениален човек, той е светия. За него е безразлично какво положение заема.

Ако вие на земята живеете в един царски палат, какво ще придобиете? Умният човек, и в палата да го туриш, умен си остава, и в колиба да го туриш, умен си остава. Глупавият човек, и в палат да го туриш, глупав си остава, и в колиба да го туриш, глупав си остава. Ако сте глупав, имате хубаво сърце и много сила, какво ще направите с тях?

Бог създаде човешкия свят за едно развлечение. Висшите същества, когато няма какво да работят, те за развлечение идат на земята. Хората са развлечение заради* тях. Хората са за развлечение за Господа. Някой път приятно Му е да се занимава с тия дребните същества, развлечение сме. Той не намира никакво развлечение. Каквото и да направим, приятно Му е. Няма постъпка, която да направим, че да е неприятна на Бога. Всичко е намясто.

Веднъж аз присъствах на един сказчик** – рисуващ в Америка, че каквато линия да му дадат хората, той я

* заради – остар. За.

** сказчик – (рус.) Който държи сказка. Говорител, оратор, лектор, докладчик.

превръщаше в нещо хубаво, някакъв хубав образ създаваше от нея. Туряха му различни линии и веднага той ще им намери мястото, ще образува хубава фигура.

Казвам сега, вие не сте от добрите рисувачи. Видите противоречие, не може да го направите нещо хубаво. То е част, отнякъде взета. Казвате, че един човек е лош. В какво седи лошевината на един човек? Имате един бакалин – като теглил захарта, дал десет грама по-малко. Какво са десет грама? Да кажем, че десет грама е много, три грама, то е три бучки. Какво бива, ако взел три грама? Колко бучки има в едно кило захар? Не сте чели*. Няма нищо в това, не е голяма грешка. Колко житни зърна има в едно кило? Колко житни зърна има, не сте чели. Ако е хубаво жито, ще бъде дванайсет хиляди; ако е малко по-дребно, ще има четиринайсет хиляди, а ако е от много дребното, ще има шестнайсет хиляди.

Човек с едно кило жито всичко може да има. В годината тебе ти трябва едно кило жито. Тебе ти трябва хляб. Вземеш едно житено зърно, туриш една кърпа отгоре, туриш ръката си и хлябът дойде. След пет-десет минути ще имаш един самун** хляб. Туриш друго зърно – ябълки ще имаш. Каквото искаш, ще имаш. Как лесен ще стане животът. Сега мислиш откъде да вземеш зарзават. Тури десет зърна в джоба, тури ръката, тури една кърпа, помисли, ще се свърши работата.

Трябва човек да знае. Цигуларят, като вземе цигулката, знае. Който не знае да свири, не може, и като има цигулка. Ако знаете да поставите ума си в съгласие с Божествения свят – всичко става. Ако знаете да поставите сърцето си в съгласие с духовния свят – всичко става. Ако знаете как да поставите вашата воля в съгласие с човешкия свят – всичко става.

За в бъдеще тия работи, които сега са невъзможни, ще бъдат възможни.

* **чета** – *рядко*. Броя, смятам.

** **самун** – (гр. през тур.) Кръгъл хляб, хляб.

Запример всички вие сега се срамувате. От какво? Да се срамуваш да лъжеш или да се срамуваш да кажеш лоша дума. Срам те е да кажеш или да помислиш, или да почувстваш нещо лошо. Сега от какво го е срам? Срам го е, че не е добре облечен; не го е срам, че ще каже една лъжа. Срам го е, че обувката са скъсани. Едно време бос да ходиш, ще мислят, че чивията* му е мръднала. Казват: „Бос тръгнал, шашкѣнин**“, гологлав тръгнал.“ Сега всички гологлави ходят. Както виждам, вие сте гологлави. То е прогрес в света.

Най-първото нещо е да имате разположение. Светът на светлината изисква свобода. Той е свободен свят. Ти не може да мислиш, ако ти не си свободен. Ако ти в Божествения свят не си свободен, и в духовния свят, и в топлината не можеш да бъдеш свободен. После, светлината регулира топлината. Ако не си свободен в духовния свят, не можеш да бъдеш свободен и в човешкия свят, понеже топлината регулира човешката сила. И силите на земята ги регулира. Божественият свят регулира топлината – те са побудителните причини във висшите същества. Те регулират силата, която се дава на човека.

Някои от вас искате да бъдете силни. Не може да бъдете силни.

Най-първо, когато се говори за любов към Бога, четири неща се подразбират, с четири неща човекът е свързан – да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Ако човек няма тази любов, тия светове са затворени заради него. Човек ако не обича Бога, светът на светлината е затворен, светът на топлината или ангелският свят е затворен и човешкият свят е затворен. Щом обичаме хората, човешкият свят е отворен заради нас. Щом

* **чивия** – (тур.) Клин, гвоздей, приспособление за окачване.

Разг. Мръднала ми е чивията. Побърквам се, обезумявам.

** **шашкѣнин** – разг. грубо (тур.) Глупав, смахнат, налудничав, опак човек.

обичаме, духовният свят е отворен. Щом обичаме, Божественият свят е отворен заради нас. Не обичаме – той е затворен. Тогава се усещаме изолирани, мъчно ни е, криво ни е, животът няма смисъл. Причината е проста. Една малка газена лампичка като внесеш в стаята, внася малка светлина. Като нямаш светлина – тук се блъснеш, там се блъснеш. Ние постоянно се блъскаме в човешкия свят, защото нямаме светлина.

При сегашната система много е объркан светът, защото нямаме светлина. Запример всички хора нямат еднакъв вкус. Най-напред малкото дете търси голямата ябълка. Голямата ябълка ни най-малко не показва, че е много добра. По някой път дребните ябълки са по-сладки. Но всичките искаме големи ябълки. Тия големите ябълки може би за бъдеще ще ни ползват. Ако едно дете на една година вземе голямата ябълка, може ли да я яде? Не може. Големите ябълки – като стане човек на сто и двацет години, тогава да ги яде. В ранната възраст на живота – най-дребните ябълки.

По някой път вие казвате, че не ви обичат, че не ви обичат хората. Вие нямате ясна представа. Някой човек не представя себе си. В даден случай аз на земята не съм това аз. Онези същества, които ме обичат, аз тях изявявам. Вие в даден случай казвате: „Петко, Стоян.“ Ако той е женен, жена му живее в него, той живее в жена си. Каквото прави жената, това е Стоян. Каквото прави Стояница, това е Стоян. Жената каквото прави, представя мъжа. Като се проявява жена му, той се проявява. Той като се проявява, се проявява жена му. Нищо не му казвам. Ако му кажа, ще се докачи: „Как тъй жена ми да живее [в мене]!“ Той мисли, че той е господар. Човек, който иска да господарува – то е желание. Всяко дете иска да господарува. Ти като искаш да господаруваш, ти си едно дете.

Ще ви приведа един анекдот. В Русия имало едно поверие, че който е беден в този свят, е богат в другия. Който е прост войник тук на земята, в другия свят става генерал. Една банда намерила един руски войник, който

се напил и го задигнали. Казват, че това нещо се случило в Петербург, не съм проверявал анекдота. Те въвеждат войника в един добре уреден дом, облекли го в генералска форма и му казват: „Ти не си в човешкия свят, но си в духовния. Ти на земята беше прост войник, но както виждаш, тук си генерал.“ – „Тъй ли!“ – „Сега, каквото заповядаш, ще стане.“ Той плюе на земята и другите го изчистят. Плюе на друго място, казва: „Изчистете.“ И те го изчистват. Казва: „Дайте ми да ям.“ Дават му. Казва: „Малко водка, ракия.“ Казват: „В този свят само водка няма, всичко друго има.“ Казва: „Да имаше малко водка.“ – „В другия свят има.“ Дошла идеята, че генерала ще го женят. Представят една млада мома. Отиват тази банда с генерала заедно в един магазин в Петербург да купят скъпоценности за булката. Вземат много скъпоценности и казват: „Ще оставим генерала, не ни достигат парите.“ Те задигат скъпоценностите. Генералът седи, оглежда се. Гледа, по едно време минава неговият офицер, при който служил, вика го. Казва му: „На онзи свят ти ми отдай чест.“ Той го познава, че е войник с генералска форма, не знае как е станало. Според руския обичай трябвало да му съблекат мундира, иначе не може да се не подчини, подчинява се на генерала. Най-после разбрали, че това е една банда и чрез войника взели онова, което им трябвало. За голямата сума този бижутер пил студена вода – взели му скъпоценности и дрехи.

Казвам, по какво се отличава реалността на нещата. Реалността е без сенки. Истинската реалност е Божественият свят. Всичките светове имат сенки, за да бъдат понятни. Ако видите самата реалност, няма да имате понятие. Сенките – противоречията, които съществуват – са, за да може нещата да бъдат разбрани. Тия дефекти в музиката, в живота, в говора, навсякъде което става, то е само за да станат нещата понятни за нашите умове.

Един ден това, което вършат хората, ще изчезне. Обиди те един човек. Как те е обидил? Той ако тебе на

френски ти каже някоя дума, ти не я разбираш. Добре. Всяка дума, като разбираш, тогава става добра или лоша. Човек може да те ругае на английски, ти казваш: „Човекът говори, но нали не разбирам.“

В Божествения свят никога не можеш да кажеш една обидна дума, една лоша дума. Може да си съдъреш всичките цървули, не може да кажеш. Не знаеш какво казваш. Щом влезеш в човешкия свят, може да кажеш.

Сега, като мислите за Божествения свят, ще мислите свят, в който ти, и да искаш, не можеш да кажеш лоша дума. И да искаш да се гневиш, пак не можеш. Що е Божественият свят? Свят, в който по никой начин не можеш да мислиш нито лошо, нито да кажеш нещо лошо. Като слезеш оттам, можеш. Казваш: „Трябваше да го докажа.“ Щом влезеш в Божествения свят, забравяш всичките лоши работи. Като слезеш, ще кажеш: „Защо е така?“ Аз не зная защо е така.

Аз имам един опит. Обяснявам. Бях в Търново. Идваше един господин да ме безпокои, да иска от мене пари. Пари не нося. Веднъж му рекох: „Слушай. Десет пъти идваш за пари. Искай наведнъж. Колкото искаш, ще ти дам, да не ме безпокоиш. Колкото поискаш, ще ти дам.“ Иде след три дни да му дам. Казвам: „После няма да идваш да ми искаш вече. Аз не съм банкер. Някой път нямам. Да ходя да прося – срамувам се.“ Иде той и ми казва: „Дай ми хиляда и петстотин лева.“ – „На ти.“ Казва: „Защо не му поисках десет хиляди?“

Ние сега, като влезем в Божествения свят, казваме: „Защо не исках повече?“ Бъди доволен. Едно семенце е толкоз важно, колкото десет, двайсет, сто, един милион и сто милиона – съща цена имат. В Божествения свят малките и големите работи са равни. Големите неща – понеже във времето са развити, а онези малките неща са, които имат всичкия вътрешен потенциал. Понеже не са турени във времето да растат, затова ви се виждат малки. Малките работи не ги считайте, че са нищожни. Една малка мисъл след време може да направи да станеш един гениален човек. С една малка мисъл

може да станеш светия. Вие не разглеждайте живота, както са писали в свещените книги. В свещените книги както е писано – в Библията, в Стария Завет, той е човешки завет. Ако Библията е написана на Божествен език, ще бъде друга. Там са описани трите свята, не можем да знаем кой е Божествен.

Божественото в нас е, когато не сме разположени да кажем една лоша дума. Всичко добро го виждаме. Как го виждаш? Така го виждам – той се намира в калта. Как, в тази кал човек може ли да мисли? Растенията от тази кал не могат ли да изваждат хубавите сокове? От тази калната земя изваждат сладките сокове. През тази калната земя водата се изчиства и излизат най-хубавите извори. Ние, хората, правим Божествения свят лош.

Божественият свят, който Бог е направил, е чист. По никой начин не може да го петним. Той си е чист. Ние страдаме по единствената причина, да почистим нашия свят.

Страданието е чистене на нашите мисли и желания. Бог нищо не говори, казва: „Трябва да се пречистите.“

Учителят взе цигулката.

Няма да ме гледате как аз свиря.

Учителят свири около пет минути.

„Отче наш“

Първа лекция на Общия окултен клас
6 октомври 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

УМНИ, ДОБРИ И СИЛНИ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

Някои от вас, изберете си една песен от всички песни, които имаме, доброволно я заучете. Разни песни си изберете като една задача. Кой която песен избере, да я заучи.

Нещата, които не се заучават, те не ползват.

Сега вие искате да идете в оня свят, да се научите да пеете. Тук имате най-добрите условия да пеете. В оня свят като идете, ще имате друга обстановка, други условия, други предмети ще ви занимават. Оня свят е тук.

Оня свят е светлина. Тази светлина е оня свят.

Божественият свят е светлина, духовният свят е топлина, физическият свят е сила. Трите свята са това – главата, сърцето и стомахът. Ние сме в стомаха. Не смесвайте стомаха с търбуха. Под търбух се разбира едно желание в човека да яде, което се намира при слепите очи. Стомахът са сили, които събират материал за градеж. Ако стомахът не събира материал за градеж, тогава нашата работа е свършена. Ако лятно време не събираме храна и хамбарите ни останат празни, какво ще правим? Ако си жаден, изворите са сухи и няма водица, какво ще правим?

Казвам, щастieto в живота седи в светлината, която имаме на земята, в топлината, във въздуха, кой-

то ни лъха, във водата, в хляба. Същественото са те. Него като не разбираш, какво ще разбираш.

Кое от тези числа е по-голямо?

1000
10000

Тия двете числа са равни. Хиляда и десет хиляди са равни числа. Десет хиляди е число, което е раздробено на повече частици, но количествено тежестта е еднаква. Имате сто лева. Сто лева по сто стотинки правят десет хиляди стотинки. Десет хиляди стотинки повече ли е от сто лева? Не са повече.

Имате числото 1, имате и числото 2. Кое число е по-късметлия от тези двете числа? Сега, не изхождайте от богословските идеи, но в дадения случай едното е за предпочитане. Едното представлява слънцето, двете представят месечината. Едното зависимо ли е? Двете е резултат, сянка на едното. Месечината се нуждае от слънцето, то ѝ праща светлина. В дадения случай, едното е реално, а двете е число на сенките и вследствие на това произтичат всичките противоречия. Книжните пари са сянка на златото. Цената на златото остава всякога еднаква, книжните пари губят своята стойност.

Имате числото 1, имате и числото 2. Кое число е по-късметлия от тези двете числа? Сега, не изхождайте от богословските идеи, но в дадения случай едното е за предпочитане. Едното представлява слънцето, двете представят месечината. Едното зависимо ли е? Двете е резултат, сянка на едното. Месечината се нуждае от слънцето, то ѝ праща светлина. В дадения случай, едното е реално, а двете е число на сенките и вследствие на това произтичат всичките противоречия. Книжните пари са сянка на златото. Цената на златото остава всякога еднаква, книжните пари губят своята стойност.

Сега, трябва да се приложи. Всяко едно учение се прилага. Вие може да имате най-хубавата храна, може да я милвате, да я гладите, да я целувате. Може да пишете цели трактати за нея, но туй няма да ви ползва. Може на тази храна да се молите, всичко да правите, без това да ви ползва. Храната, която се приема, тя ползва човека. Първото нещо е – всяка една мисъл, всяко желание и всяка постъпка да мине през душата. Ако тази мисъл не мине, и като мине, ако не остави нищо, тогава не се ползвате. Умът е спомагателно средство на душата, сърцето е спомагателно средство. В дадения случай, Духът е ръководството на душата.

Не се стремете да разберете какво нещо е душата.

Искаш да разбереш отвън какво нещо е светлина. Нямаш никакъв определен образ. Или за вятъра какъв определен образ имате? Усещате неговото дви-

жение, милва ви някой път, взема ви шапката, търкули я, дигне ви палтото. Няма кому да се сърдите.

Ние се сърдим на определените работи. Щом имаш определена идея, спреш се. Неопределените работи са хубави. Ако турите една малка пращинка в окото, която е определена твърда, какво ще ви причини? Едно болезнено състояние ще ви причини.

Та казвам, често вие спорите какво нещо е любовта. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Под думите „неразбиране любовта“, какво означава? Който не е разбрал любовта, не [е] ял от любовта, не е ял от плодовете ѝ. Ако е бил здрав, е едно положение; ако е бил болен – друго. Ако е болен, че е ял, съвсем други ще бъдат неговите понятия. Ако е бил разположен или ако е бил неразположен, съвсем други ще бъдат вашите понятия.

Аз и на вас като ви говоря, дали сте разположени, може да ви занимавам с други мисли. Може вие да си мислите: да имате един апартамент хубав, да имате едно хубаво скривалище. После, мисълта ви се занимава – да бъдете осигурени в банката, да имате пари. Или някои от вас сте самотни и си мислите: не си струва човек да бъде сам, да си има другар. Кой няма другар? Имаш двама другари – краката, имаш други двама другари – ръцете, очите, ушите. Но като дойдеш до любовта – имаш една уста. Една уста имаш, но тя вътре е двойна. Два канала имаш, единият отива в стомаха, другият – в дробовете. Стомахът се допитва по някой път до устата. И въздухът, и той се допитва.

Имате една дроб, имате $1/2$. Една втора, това е една дроб. Имате единица от слънчевата светлина. Месечината дава на земята една единица, и за себе си задържа – две единици. Две единици взима от слънцето и едната дава на земята. Имате една втора – едно е слънцето, две е луната. Тогава, в обикновените изчисления, от една ябълка дадеш една част. Ябълката, разделена на две части – имаш две половини и едната половина дадеш на някого. Ако на стомаха си дадеш половина ябълка, ще приемеш нещо. Но ако на стомаха

не дадеш половин ябълка, тогава какво ще даде стомахът? Или ако в мозъка не възприемеш една мисъл, какво ще ти даде? Правата мисъл всякога е храна. Тебе една мисъл, която не те успокоява, не ти дава мир, едно желание, което не ти дава мир – тези желания не са съществени.

Някои от вас имате желание да пиете една чаша вино или една чаша ракия. Не е лошо. Хубаво е. Ракията е излязла от сливите. Доста хубаво е. Но в тази ракия всичките хранителни вещества и масла са отишли във въздуха. Останало туй, което не е хранително. Ако някой от вас иска да стане медиум, да пийне ракийца – едно наркотично средство. Всеки човек като се напие, той е медиум. Като дойде на себе си, вече не е доволен. Ракията привлича не възвишените духове, но нисши духове привлича. Ако искаш някои отдолу да дойдат, пий ракийца, пий вино. Всички тия ненапреднали същества идват. Като минат през твоя ум, ще оставят своите нечистотии. Като станеш сутринта, ще видиш, че са оставили всичките нечистотии. Яли, пили и оставили ти да чистиш.

Казвам, по стария начин вие седите и мислите, че доброто [е] нещо, което може да го вземете – да бъдете добри. Вие мислите, че и любовта може да я вземете. Не се взема отнякъде любовта. И доброто не се взема. Кои неща ти обичаш и любиш? Майката обича детето, понеже то е излязло от нея. Като дойде друго дете, чуждо дете, тя казва: „Не е като моето дете.“ По какво се отличава нейното дете? Отличава се по това, че тя е вложила нещо, което познава. Другите което са вложили, тя никак не го познава.

Вие обичате едно дете, и не знаете защо го обичате. Като гледам някос дете, гледам как е създадено. То е създадено на майка си много неприятности. Майката, като гледа, казва: „Това ангелче!“ Аз гледам тази форма как е създадена – то е въоръжено с пушка, със стрели. Военен е, пък майката иска да го прави владика или поп. Въоръжили са го от оня свят.

Вие обичате някого, и не знаете защо го обичате. Вие го обичате по някой път по простата причина, че в него има животворен магнетизъм. От този човек иде нещо много приятно, което разполага. Да кажем, обичаш гроздовия сок заради сладчината. Обичаш зрялото грозде заради сладчината. От добрите хора излиза нещо добро, което влиза в теб и ти е приятно. Онези хора, които избягваме – от тях излиза нещо неприятно, гниещо като кал. Избягваме ги. Много лошо е да обичаш един лош човек. Ако го погледнеш, ще видиш. Но благодарение, че ние не виждаме... Ако всички вие бяхте ясновидци, при туй съзнание, което имате, щяхте да се хванете гуша за гуша. Ще намериш, че някой от вас в миналото ти направил някое голямо нещастие и сегашният ви живот се дължи, че той ви е направил някое голямо зло.

Вие вземате сега само лошата страна. Тогава, ще хванеш този човек и ще кажеш: „Исправи погрешката си.“ Той не знае как да изправи, ще се извинява. Казвате: „Не искам празни извинения. Моята сиромашия, моята беднотия и нещастия се дължат на тебе.“ Какво ще правите? Дали това е тъй, или не, то е друг въпрос. Ако вярваш – тъй е; ако не вярваш – не е тъй. То зависи от вярата на човека.

Да ви кажа кое е вярно. Може опит да правите. Някой казва: „Кое е вярно?“ Всеки един от вас може да направи опит. Вечерно време помислете за вашия приятел и помислете си дали е в стаята си, или не е там. Как ще познаете? Ако познаете, е вярно; ако не познаете, не е вярно. Ако познаете, вярата ви е силна. Видял си нещо. Нали вечерно време в сън сте яли кокошка или ябълка сте яли. Като се събудите, каква ябълка сте яли насън, кажете ми. Аз съм виждал, някой стане и плюе, че ял месо. Никакво месо не е ял – въображение в съня. Самата мисъл за месо ще му причини едно отвращение. Ако вашият приятел е там, звукът ще бъде музикален, много ясен, много мек, приятен. А пък ако го няма приятелят ви, звукът ще бъде

тъп, като някоя пукната стомна. Или пък ще усещате една празнота, ще се раздвои съзнанието ви. Ако приятелят ви е там, ще усещате, че съзнанието ви не е раздвоено. А пък като го няма, ще се раздвои съзнанието. По някой път, като помислиш за вашия приятел дали е в стаята, ще започне да ти играе окото или веждата [отляво]. Туй показва, че го няма. Ако ти играе дясното око или дясната вежда, значи е там. Казваш: „Играе ми.“ Провери. Първия път ти проиграе лявото око, идеш – няма го. Втория път ти проиграе, идеш – пак го няма. Трети път, десети, деветдесет и девет пъти като провериш, вече идваш до закона. Когато лявата вежда ти играе и когато усещаш празнота, пак направи опит. Когато ти играе дясната вежда, пак направи опит. Като провериш, можеш да се осланияш на този извод. Дошло ти нещо наум, още нищо не показва, че е закон.

Може да направите един опит. Вземете един билет от лотарията и пак направете опит. Щом е раздвоено съзнанието ви, никога няма да вземате нещо; щом не е раздвоено съзнанието ви, ще спечелите малко, може да си вземете парите назад, колкото сте дали. Някой път може да вземете хиляда, две хиляди, двайсет и пет хиляди. Но ако вие ще спечелите двеста и петдесет хиляди лева, вие ни най-малко няма да мислите за билета. Човек, който ще спечели, взема билета и казва: „Ако дойде, добре; ако не дойде, пак добре.“ Като че не го интересува. Ако дойде – добре; ако не дойде – пак добре е. Онзи, който много се интересува, много малко печели. Който [не] очаква да спечели, ще спечели. Аз да ви кажа. Онзи, който иска, е раздвоен в себе си. Когато се гегли лотарията, със своето вълнение раздрусва ръцете и не може да вземат неговия билет.

Вие по някой път отивате при някой banker, съмнявате се в него, казвате: „Той няма да ми даде, той е какъв изедник.“ Настройвате го против себе си. Той казва: „Не давам.“ Ако държите в ума си най-хубавите работи за него, той ще ви даде.

Вие имате превзети възгледи. Казвате: „Този е религиозен.“ В какво седи религиозният човек? По какво се отличава богатият? Има богатство. По какво се отличава ученият човек? Има учение. По какво се отличава цигуларят? Знае да свири. По какво се отличава художникът? Рисува хубаво. По какво се отличава здравият човек? Работи. По какво се отличава болният? Лежи, слугуват му.

Казвам, в живота си имайте нещо реално. Кой е набожен? Да кажем, аз съм набожен, но седя като някоя костилка в някоя каса, непосят. Питам, тази набожност какъв приход ще принесе. Ако аз съм посят в земята, вече съм динамичен – ще принесе полза.

Всяка идея, всяко чувство, което се е приложило, то дава плод. Има много чувства, възхищаваме се от тях. Да допуснем, че ти рисуваеш една картина. Възхищаваш се, много хубава е. Питам, след като си нарисувал картината, какво ще се ползваш? Ако си художник, ще се ползваш, разбира се. Ти ще направиш различие между всичките краски, които са вложени в картината. Тези краски в тебе вече са пренесли слънчевата светлина, която дошла и принесла полза. И след като рисуваеш тази картина, ти си се изменил. Каквото си вложил в картината – картината е излишък на онези идеи. Художник, като няма една идея, не може да рисува картината. Не да копира, но да рисува. Отвън като копирате, вие копирате идеите на другите хора. Най-първо се занимавай с идеите на баща си, майка си, брата си, докато дойдете до онези идеи във вас. Вашите идеи във вас са приложение на новото, наслояване на новата насока.

Аз много пъти досега съм ходил на концерти. Свирият Бах много добре. Един го свири по един начин, друг го свири по друг начин. Виждам колко време е взело на този човек да свири Бетовен, Бах. Има стотина или двестата хиляди ноти, които е запомнил – где трябва да свири тихо, полека, силно, какво изражение трябва да даде. Този цигулар колко пъти са го поправяли, вие без поп-

равки мислите да станете религиозен. Религиозен човек не може да стане, докато не е срещнал стотина религиозни хора, гениални, да му дадат нещо. Ако дъждът не полива посятото, нищо не става. Всички добри хора около нас трябва да внесат от тази енергия на доброто в нас, за да расте. Трябва да дойде отвън доброто, от Бога. Трябва да дойде и да израсте в нас. Дъждът, светлината, топлината трябва да дойдат, за да израсте посятото. Ние мислим, като влезе доброто, че то изведнъж, само по себе си ще израсте. Трябва да има условия.

Котката седи на стола срещу Учителя и се чисти.

Тя е тълкувател. Казва: „Чисти трябва да влезете в училището.“ Поддържа идеята. Това е едно животно, което аз съм го дресирал. Аз му внуших тук да дойде, за да ви бъде едно предметно учение. Вие ще кажете, някой дух влязъл. Не, моята мисъл, аз го доведох. Казвам: „Ще се качиш на стола.“ И той изпълни. Слуша значи. Като отнема мисълта, хич не се интересува, не седи. Той мисли дали ще има малко сиренце. Казва: „Като дойда, дали ще има малко баница? Малко сиренце, кашкавал?“ Аз вече имам баница приготвена.

Тя много внимателно ходи. По някой път аз вървя в лозето и котката върви с мен, разхожда се отпред, в ляво, надясно. Обръщам се, и тя все седи. Някой път ѝ казвам: „Върни се. Може да те подгонят кучетата. Не може да ходиш, за котките още няма закон. Свобода няма.“ И той слуша. Две седмици беше се изгубил. При мене беше станал много религиозен, четяха му се ребрата. След две седмици като се върна, беше се оправил. Къде е ходил, не знам. Някъде на екскурзия, на гости.

Казвам, доброто, което имаме сега, всичките дарби, които имаме – изискват се условия. Ние остаряваме по единствената причина, че изгубваме условията. Вие казвате: „Остарях вече.“ Вие се осакащате. И на сто и двайсет години като си, ако искаш да си заминеш и повикаш близките си, ще кажеш: „Отивам си, връщам се в другия свят.“ Вие сега не искате да се върнете и по някой път насила те изкарват оттук. Хората те прези-

рат, казват: „Ха върви си.“ Безполезен си в света – иди да се учиш.

Казвам, старите да се учите да пее. Старият може ли да пее? Може много хубаво да пее. Старите пеят много хубаво.

„Стар“ на български, а на английски значи звезда. Старите хора значат звезди. На англичанина като кажат „стар“, той разбира звезда на небето, а българинът разбира остарял човек, той не разбира звезда. Казвам, как вие, звезди, да не светите?

Звездата не остарява, тя е винаги млада. Който остарява, той няма светлина. Човек, за да остарее, изгубил е светлината, изгубил е топлината, изгубил е силата. Бакалско понятие на стария човек. Щом изгубиш топлината, светлината и силата, краката не държат – това е самовнушение.

Много мъчно е да се освободите от внушенията.

Някой дойде при мен и казва: „Много ми е мъчно.“ То е внушение вече. Някъде с някого имаш сродство, но той има някаква несполука в работата или в търговията – изгубил е сто, двеста, хиляда. Или жена му и децата му умрели, голяма скръб има. Ти си свързан с него и по радиото той ти предава своята скръб. Ти не знаеш защо страдаш. Страдаш заради него. Ако той се радва, и ти ще се радваш. Понеже той скърби, и ти страдаш. Деветдесет процента от страданията са на другите, десет процента са наша собственост. Някой път и за себе си страдаме. Казва някой: „Не зная защо не съм разположен.“ Друг е неразположен. Някой ден си разположен, но друг е разположен. Тия неща са хубави.

По някой път, по този закон хората може да се лекуват. Човек може да се свърже с добрите здрави хора, които да го обичат. Достатъчно е пет-шест души хора, които да го обичат, да му помагат, да му кажат нещо хубаво и веднага той ще се почувства здрав. Достатъчно е да идат десетина души, които мразят някого или десетина души, които имат да му дават, и да се почувства зле. Да кажем, по сто хиляди лева си дал на

всекиго и всеки казва: „Да си върви.“ Ще те уморят. Ако искаш да живееш, като дойдат десетината души, прости им дълга. Те казват: „Господ да го поживи, здраве да даде.“ И ще остане да живееш.

Много хора умират по единствената причина, че не искат да правят добро.

Сега, някой път вие искате да бъдете кротки. Вие не може да станете кротки, ако не се свържете с кротките хора. Помислете за тях и веднага ще станете кротки. Вие искате да бъдете умни вън от умните хора, само в себе си. Вие искате да бъдете здрави. Направете опит – свържете се със здравите хора по цялото лице на земята. Седнете и вижте къде има здрави хора. Помислете за Германия, за Англия, за Русия – макар че се бият, все ще намерите здрави хора, които са в съгласие с вас. Искате да пишете хубаво. Помислете за поетите. Има поети, които са писали своите книги, има други, които не са ги писали, тепърва ще ги пишат. Има добри хора, които не са се проявили, тепърва ще се проявят. За нас важи туй, което е проявено, защото онези, които не са се проявили, то е бъдещето. Откажете се да мислите по старому.

Дойдат при мене и казват: „Ние не живеем добре гук на Изгрева.“ Не само вие, но хиляди идат от видимия и Невидимия свят и някои от тях оставят своите извержения. По някой път вие привличате тия хора. Вие мислите, че хората на Изгрева са ангели. Като дойдете, виждате, че не са. На Изгрева има ангели, но всичките не са ангели. Едни са дошли и знаят да служат, а другите са кандидати за ангели, които се учат да слугуват. Ангел значи, който знае да свири много хубаво, а кандидати са тия, които сега вземат първите уроци по музика. За в бъдеще, като се научат да свирят, все ще бъдат добри музиканти.

Сега оставете старите ваши възгледи. Казвате: „По-моли се.“ Вие мислите по много лесен начин да придобие. Казвате: „Я да се помолим.“ Че трябва да се молиш – то е говор на Небето. Ако не говориш на съ-

вършения език, не ще те чуят. Да говориш, да се молиш дълго, мислиш, че ще ти дадат. Когато се молиш на Господа, нищо няма да искаш от Него. Чудни сте вие. Вие искате да ви дадат. Животът е тъй нареден и ако вие знаехте... Ти искаш да се помолиш на Бога и Бог да ти подобри работите.

Някой път минава един човек. Само ако му говориш една сладка дума, този човек ще бъде на ваше разположение, тебе ти е слуга. Ти казваш: „Този човек е неразположен, болен.“ Ти го гледаш и казваш: „Карма му е, нека тегли.“ Кажи на този човек: „Ще оздравееш скоро, едно голямо добро иде за тебе.“ Този човек, като се върне дома, ще каже: „От туй голямото благо, което е за мене, ще му дам на него. Много му благодаря, насърчи ме.“ Ти казваш: „Ще стане ли?“ Ти само кажи, че слънцето ще изгрее, не че ти заповядваш. Кажи: „Утре в шест часа слънцето ще изгрее.“ Излез да го видиш. Има астрономически календари, където е показано всеки ден слънцето кога изгрява, и ти ще му кажеш кога слънцето ще изгрее и кога ще залезе. Откъде го знаеш? От календара.

Говорете само за неща, които са реални в света – ще изгрее слънцето. Ще дойде тъмнината, нощ е в мене. Ти си кажи: „Слънцето ще изгрее. Защото, ако не изгрее слънцето, ще замина за другия свят.“ Дотогава, докато слънцето изгрява, ще живееш; като престане да изгрява, ще заминеш. Под думата „ще си заминеш“ аз ето какво разбирам – слънцето няма да изгрее, значи ще се образуват облаци, ще бъде тъмно и няма да виждаш кога е изгряло. Казваш: „Не изгря тази сутрин, не го видях.“ Като залезе, пак не го виждаш. Четири, пет, десет дена има облаци, буря, вятър и всичко туй произвежда цяла пертурбация в ума ти. Тогава ще кажеш: „Туй е за добро.“ Тия облаци са благо – ще падне дъжд. Тревите се нуждаят, плодните дървета се нуждаят, посятото, и то се нуждае от него.

Казвам, страданията, които сега ги имате, то е дъждът. Таман си излязъл с хубави дрехи, дойде дъж-

път, намокри те. Аз имах един такъв пример може близо преди двацет и пет години. Аз [бях] в Борисовата градина, много хубав ясен ден, и виждам, че скоро, след един-два часа, ще има проливен дъжд. Гледам три дами, облекли се в празнични дрехи, с хубави шапки, минават. Аз ги гледам и се поусмихвам малко. Седя в Борисовата градина и след един час се изля проливен дъжд. Гледам, дамите се връщат съвършено мокри – дрехите полепнали по тях, шапките смачкани. Те, като ме видяха, се поусмигнаха малко, дрехите им седят залепени по тялото. Хубавото е, че те не се сърдят, но се смеят, закачат се. Казват: „Сега сме под най-хубавата парижка мода.“ Шапките увиснали, дрехите увиснали.

Някой път и ние така излезем. Ти си се облякъл хубаво, завалял дъждът, намокрил те и ти казваш: „Днешният ден такъв ли е за мене? Човек не може да излезе да види хубав ден.“

Вие трябва да знаете кога ще се оправи времето. Ако ви хапят мухите, не излизайте. Ако се образува някакъв сърбеж, не излизайте. Ако сте раздвоени в ума си, не излизайте. Когато сърцето и умът са една и съща мисъл, едно и също желание, излезте, всичко е на добре. Щом сте неразположени, стойте си вкъщи.

Мнозина от вас стават неразположени, когато ще се развали времето. Мнозина, когато ще има буря, чувствате болка в гърба. Мнозина от вас, когато ще вали дъжд, чувствате болка в плешката. Дъждът образува тия работи.

Казвам, полиците ви са чисто фиктивни, те са благословение. Полициите са отражение на външните прояви, които стават. Като ги изявите, има болест. Не че всичко е фиктивно, но времето има влияние. Някой път сме радостни. Туй показва, че времето ще се подобри. Ще дойде повече светлина, повече топлина, повече електричество, повече магнетизъм. От Невидимия свят ще дойдат хубавите мисли. И там ни пожелават доброто.

Вие тук сте заети със земните работи. Казвам, някои от вас не трябва да бъдете заети. Вие трябва да

отдавате и на земния живот, и на духовния, и на Божествения еднаква цена. Еднакво трябва да ги цените. Казва: „Аз искам да напусна земята.“ Няма какво да напуснеш земята. Ти ще напуснеш земята, когато има място къде да идеш. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато го приготвя, ще дойда да ви взема.“ Ти искаш да умреш. Не е приготвено мястото. И в Божествения свят да идеш, трябва да ти е приготвено мястото. Като слезеш на земята, трябва да ти е приготвено мястото. Мнозина на земята служат, без да им е приготвено мястото, и страдат. Онези, късметлиите, които са дошли, имат приготвено място. Баща им и майка им им е приготвил място. Те се учат, навреме са дошли. Някои са дошли не навреме, и казват че нямат късмет.

Някой българин отива в Америка да си проправи път, понеже тук в България не му върви. Някой път му провървява, но всички са минали през много голяма дисциплина, докато научат езика, докато научат характера на американеца. Онези, които са късметлии, нямат тесни и високи чела. Тези с такива лица късметлии ли са?

Аз някой път чувствам вашето състояние като някой твърд камък. Сега може да ви се помага. Ако си помага човек сам, е по-добре. Правил съм много опити. Вземал съм някой път, без да знае някой човек, влизам в съобщение с него и го слушам, когато той казва: „Не ми се живее.“ Аз вземам и представям в ума му най-хубавите работи, как ще се оправят работите му. Най-първо той е наведен, но като му изпратя тази мисъл, че работите му ще се оправят, той се поизправи – усеща, иде нещо отнякъде. Казва: „Малко ми мина това лошото състояние. Понасърчих се малко.“ Най-първо никак не му се ходи, но аз като му пращам така мисли, на първия, на втория ден, той тръгне, казва, трябва да се работи вече, трябва да се учи.

Вие тук сте се събрали и се състезавате. Състезание да няма между вас. Състезания може да има между виртуозите да свирят. Вие трябва да се учите. Ученици-

ге какво ще се състезават? После, никога не определяйте да кажете: „От него учен човек няма да стане.“ Какво разбирате, като кажете, че от него учен човек няма да стане, виден човек няма да стане? За мен е толкоз ясно. Виждам, че кончето е слабо и казвам, туй конче няма да носи сто килограма на гърба си. Малко конче е. Кон хиляда килограма носи ли? Казвам, този кон е слаб, не е млад. Слабият кон не е ли хубав? Че в света само коне ли има?

Защо са направени мухите? По някой път накачат по човека. Тези мухи дойдат, изядат ги. Освободят те. Някой път микробите са отровни, мухата кацне по челото, обира микробите, а ти казваш: „Тази муха е досадна.“ А тя иде да ти помогне. Ти не разбираш.

Някой път аз не искам да ви говоря, защото ще станете суеверни. Човек, като започне да изучава Божия свят, трябва да бъде много учен, да има голямо знание, другояче ще падне в крива посока. Мухи има, които предсказват, че ще дойде някой. Дойде мухата, кацне на тебе и ти показва, че ще дойде някой да те човърка. Или ти казваш: „Този е изедник.“ Тогава ще дойде някоя муха да те ухапе. Тя ти казва: „Днес ще дойде някой, който ще те ухапе, както аз те хапя. Аз те хапя, за да вземеш мерки.“ Тази муха казва: „Ти, както цължиш сто-двеста лева, да промениш полицата.“ Мухата тъй ти казва, а ти вземеш кърпата и я изгониш, каквото тя ти казва, не вземаш предвид. Дойде този и започне да ти чука. Казва ти: „Едно време мислех, че си честен човек, а сега виждам, че не си.“ За хиляда лева ще тури всичките неразбрани думи отгоре ти. Казва: „Десет лева две години ги взел и не ги връща.“

Тук нали копаят скривалища. Тия, които копаят, набрали зелени круши, нахапали ги и, понеже не може да ги ядат, ги изхвърлили. Няма да дойдат да поискат зрели круши, но ще яде от зелените, ще ги опитва и като не са хубави, ги хвърля.

Българинът има един характер. Като влезе в босгана, не разбира коя диня е узряла, но с ножа направи

едно квадратче – види динята дали е зряла и като е зелена, тури квадратчето. Иде на друга диня и на нея направи квадратче. И тя зелена. И така може два-сет дини да осакати, докато намери зряла диня.

Този български начин не го правете, да правите квадратчета. Потупайте динята. Да ви кажа коя диня е узряла. Задницата на динята трябва да е потънала, да е хлътнала, и като я тупаш, да не е тежка, да не е „тин-тин“. Когато динята е узряла, е като красива мома, добива лъскав цвят. Сладките дини имат много хубав лъскав цвят. Тия, които имат един неопределен цвят, не са хубави. Онези, които разбират от дините, познават коя диня е зряла. Много приятен цвят имат сладките дини. Цветът показва каква е сладчината.

Та, най-първо, трябва да се откажете от много ваши навици. Станеш сутринта, седиш – един много лош навик – почешеш се по врата. Не го прави. Не бутай главата си отзад, това са лоши навици. После, станеш сутринта и туриш десния крак върху левия. Сутрин като станеш, не туряй левия крак върху десния, нито десния върху левия. Държи краката си отделно, дай им свобода. Тия навици ги оставете, нищо повече. Отпразвете мисълта си към Бога, разположен-неразположен, благодари на Господа. Ако имаш неразположение, то ще си замине, може да е чуждо неразположението. Поблагодари на Бога и кажи: „Доста голям бърборко съм, искам да се освободя от тази мърмория.“

Заболи те плешката, изпоплашите се, идете при някой лекар. Поблагодарете за плешката. Заболи те ръката, поглади си рамото – тури малко вода. Като дойде някой ваш приятел, кажете му да се запознае, да пипне рамото. Той иска да се ръкува, да прекара ръката си по рамото отгоре.

Вие искате някой път да ви не бутат. Хубаво е. Но някой път е хубаво и да ви бутнат. Ако вятърът нас не ни бута, ако слънцето не ни бута, какво щеше да стане? Благодарение на тази слънчева топлина ние се освежаваме. Тя, светлината, освежава.

Хората със своите погледи си влияят. Вие не сте наблюдавали какво голямо богатство се крие у човека. Някой човек, като мине, погледне те – едно голямо богатство е, едно Божие благословение е. Може да е дете или стар човек, погледне те, като че ти казва: „Добър е Господ, върви напред.“ Ти сега мислиш, като че всичките хора, които минават, не са добри, пазиш се от тях.

Всичките хора са проводници. И добрите, и лошите хора са проводници на Божието благословение. На вас ви говоря, ако искате да разбирате, понеже искате да знаете истината. Всичките хора в света са проводници на Божието благословение. Ако вие вярвате в това, тия благословения ще дойдат; ако не вярвате, няма да дойдат. Законът е туй: в което ние вярваме, то идва. Ние вярваме в порядъка и той идва. Не говоря за порядък, който не съществува. Казвате: „Как могат всичките хора да бъдат проводници?“ Вашият миялник вкъщи зло ли е, добро ли е? Оттам излизат нечистотии. Но едно удобство е за вас. От едно място иде чистата вода.

Казвам, лошите хора, те вземат лошевината. Един лош човек, като мине покрай тебе, ще вземе лошевината от тебе и тебе ще ти бъде приятно. Добрите дават, лошите вземат. Лошият човек, ако няма лошо да вземе, той ще вземе доброто. Затуй трябва да имаш малко лошо, че като вземе лошото, той се задоволява. Като няма какво да вземе, ще вземе от доброто. И тогава и вие страдате. Казвате: „Еди-кой си ме наруги.“ Законът – че и вие наругихте. Казвате, той е груб човек. Няма човек, който да не е груб. Хващате един човек, раздрусвате го. В света или давате, или вземате. Вие си отворите устата, дишате. Вие или давате, или вземате. В света всичко има една обмяна. Погледнеш един човек. В дадения случай, той или дава, или взема. Тази обмяна вие не може да я избегнете. Ако вие я избегнете, ще дойде голямо зло.

Правилна обмяна трябва. Срещнеш човека, казва ги нещо. Погледни го добре, поздрави го. Познаваш го, не познаваш го, поздрави го.

Сега вие искате да поздравявате само хората, които познавате. Като идете при някоя хубава ябълка, трябва ли някой да ви запознава с нея? Тя самата се препоръчва. Добрият човек носи препоръката със себе си. Добрият човек, като те срещне, казва: „Поздрави Онзи, Който е с мене.“ – „Че кого да поздравя?“ – „Този, Който е с мен, поздрави Го.“ Добрият човек има няколко души, които вървят с него. Той го е създал. Онази картина сама не е създадена, друг я създаде. „Аз съм човек. Има Един, Който ме е създал, поздрави Го.“ Тебе те срещне някой, ти му кажеш: „Поздрави Онзи, Който ме е създал.“

Навсякъде ние трябва да поздравяваме Господа, Който е в хората.

Сега оставате „в оня свят“. Но оня свят е на светлината. Ако загасим светлината, какъв свят ще имаме? Няма да се виждате. Като отворим светлината, виждаме се. Като затворим светлината, нищо не се вижда. Светлината, която е в нашия ум, е важна.

Вие искате на Изгрева да разрешите всичките въпроси. Ако сега разрешите всичките въпроси, в бъдеще какво ще правите? Учителят може ли да даде за един ден всичките задачи да разрешите? Днес може две-три задачи да разрешите, но хиляда не може. Има неща, които за далечното бъдеще ще останат. Най-първо, това ще носите в ума си.

Сега искам да изберете по една песен и да я научите. Насила не ви казвам. Онези от вас, които искат, изберете си по една песен, и като я изберете, хубаво я заучете. Ще намерите някой да я изсвири, ще я заучите хубаво, тъй както трябва. Ще пееш веднъж, дважд, ще пееш, докато ти е приятно, че пееш песента. Ако искате, от българските може да си изберете, но по една песен да си изберете. Аз искам да видя какъв резултат ще има.

После, не се считайте, че сте много набожни. Някои от вас искате да бъдете набожни. Не искайте да бъдете царе. Най-първо, искайте да станете царе на сър-

цето си, на сърцето си стани цар. Да знаеш как да се обхождаш със сърцето си, това е да си цар. Да знаеш как да се обхождаш с ума си, това е да си цар. Да знаеш как да се обхождаш с душата си, това е да си цар. Като се научиш да царуваш в себе си, така можеш да изучиш характера на един човек и да му дадеш едно добро наставление.

Сега, ще се научите да контролирате старите си пориви. Кое то не знаете, да направите. Кажете ми една песен, която обичате всички. Ще кажете: „Аз мога да любя“. Че кой от вас не може да люби? Вие може да кажете другата песен, „Аз ще се подмладя“. То е на опашката – мъчно се пее.

„Аз мога да любя“

Изпейте песента „Настанаха светли дни за младите и за старите“. Какви са тези, младите? Младите да бъдат здрави, а старите да бъдат умни. Здравият може да яде сладко. Умният може да чете хубави книги, да се радва.

Сега, вие трябва да се освободите от вашите полковници. Доста полковници имате, а вие сте редови. Полковникът не позволява войникът при него да е свободен. Ако ти е полковник, ти ще седиш при него козирьок*, не може да бъдеш свободен.

Старите възгледи са все полковници. Щом ги носите, навсякъде ще ви спират и все козирьок ще вдигате. Ще снемете униформата, да ви не познават, в цивилна форма ще бъдете. Ако носите военна форма, трябва да давате чест. Ако не знаете да отдадете хубаво чест, полковникът постъпва, както намира за добре.

Сега, кое е по-добре, да песте или да ви пеят? Кое е по-добре, да ядете ли, или да гледате другите как ядат? Хубаво е, когато ние слушаме. Хубаво е, когато и другите слушат. Най-хубавото е ние да вярваме, пос-

* **козирьок** – (рус.) Козирка. *Остар. Вдигам козирьок. Отдавам чест.*

ле другите да вярват. Аз трябва да вярвам. Ако аз не вярвам, и целият свят няма да вярва.

Казвам, моята вяра ми е донесла благословение. Вие, като дишате, ще донесете същите благословения. Вие, като пиете, ще имате същите благословения. Като ядете хляб, ще имате същите благословения.

Учителят пее:

Настанаха, настанаха, настанаха,
настанаха светли дни, светли дни,
светли дни, светли дни
за младите, които сега идват в света,
и за старите,
които се готвят да си идат от света.
Настанаха светли дни,
настанаха светли дни
за младите, за старите –
младите да работят,
старите да не седят на столовете.

Вярвайте в това, че има кой да ви обича и кой да ви люби в света. Най-малко трима има, които да ви обичат и то от най-добрите, най-умните и най-силните. Туй трябва да бъде едно верую. Като вървиш, кажи си: „Трима души има, които ме обичат.“

Ще кажете: „Аз искам да бъда най-умен, най-добър, най-силен, понеже ни обичат и ние трябва да бъдем като тях.“

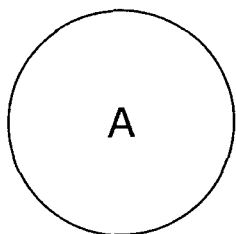
„Отче наш“

Втора лекция на Общия окултен клас
13 октомври 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПОСЛУШАНИЕ

„Отче наш“
„Давай, давай“

Слънчевата система представя един затворен кръг. Човек мяза на слънчева система – и той е затворен кръг, има своя повърхност. Човек се движи по повърхността на този кръг.

Питам, кое важи? Животът е важен. За детето кое е най-важно? Животът е важен, но и знанието е важно. И придобиването на сила за малкото дете е важно. Детето не знае, то няма знание. Като се роди, то не знае как да ходи. Върви по пътя на животните, пълзи.

Три фази в живота има – младини, възрастен човек, който е силен в духовния свят, и стар човек, който съответства на умствения свят. Старите имат много знания, опитности имат, но туй знание не може да го приложат. Те имат капитал. Имаш диамант, струва милиони, няма кому да го продадеш. С него гладен може да умреш. При това може да те пречукат някъде заради този диамант, който имаш.

Аз много пъти виждам две картини, те са следните. Виждам такъв кръг мъже, добре облечени. Всеки носи една пръчка, магическата пръчка, тояга. Всеки е

обърнат с гърба към другия. Всеки гледа гърба на мъжа. Виждам жени, хубаво облечени, държат свити юмруци, държат нещо. И малки деца, и те носят по една пръчица. Жените носят пръчицата в лявата ръка, дясната е свободна. Мъжете носят пръчката в дясната ръка. Като се движат в този кръг, онзи, който дойде, потупа го с пръчката си. Виждам и жените – тази, която седи с гърба, хванали се за косата, разтърсва я. Цяло едно движение гледам. И децата по краката се бият с пръчките. То е една картина. Може някой да счита, че има нещо дисхармонично. Има действително.

Следната картина: тия хора се гледат лице с лице. Всеки дава по един хубав плод – и мъже, и жени, и деца.

Какво представят тояжките? Всеки един мъж, като налага гърба на ближния си, предава му енергия. То е един контакт. Онзи, който приема този контакт, и той го слага на другите. Навсякъде този контакт се предава. Гледам, на средата на този кръг едно петнайсетгодишно дете, много даровито, умно, но толкоз своенравно – никому не се подчинява, прави каквото иска. Пет пари не дава за никакви наставления. Като погледнеш, може да четеш какъв е моралът. Не че е лошо, но то ще направи туй, което знае. Най-после, в центъра виждам един момък, около дваисет и една година, с цигулката свири. Всичко туй като става, свири. В свирнята пръчките се сменят и хубавите работи идват.

Каква може да бъде тази свирня, тази песен? Забележително е у детето, като свири този цигулар. Най-първо, пръчките се смениха. Дойдоха ябълките. Детето забелязва – като свири цигуларят, с рамото прави движения. Второто движение – вдигне рамената нагоре. Най-после, третото движение – тури единия крак настрана, тури и другия настрана.

Всеки един от вас, който не разбира нещо, вдигне едното рамо, после другото, вдигне и двете рамена и най-после бутне с единия или с другия крак. Туй не разрешава въпроса. Най-после, виждам, туй дете играе. След като направи тия движения, виждам, разиграва се.

Такива хубави игри има. Казвам, браво. Не съм виждал човек тъй хубаво да играе. Сега, вие как бихте свирили?

Вие искате животът да се измени. Слънцето изгрива, носи една от най-великите тайни, най-великата хармония. Всеки ден се намирате пред една велика хармония. Слънцето, звездите, всичко, каквото става вас не ви интересува. Вас ви интересуват много малки работи. Казвате: „Той нищо не струва, той е невежа, той е простак, той не е учен, няма благородство, няма знание.“ Какво значи „простак“? Вие не знаете какво нещо е простак. Невежа, и него не знаете. Вие говорите неща несвързани. Те са орехи. Орехът, ако речеш да го ядеш, може да ти повреди зъбите. После, от този орех може да направиш търговия. Както са скъпи орехите, ако са стотина кила... Един орех как трябва да го разработите?

Намирате се при тази картина – тупаница. Аз виждам сегашните народи. Хората търсят свободата си само по начин, който не е Божествен. Нали някой път, объркат се конците, не хванете, отдето трябва. Ако знаете откъде да хванете конците, всичко ще стане добре. Объркано нещо има между умствения свят, духовния свят и физическия свят на хората. Ние сме ги разделили, като че нямат нищо общо. Ние считаме, че между стомаха – храносмилането – и между дишането няма никаква връзка, защото след смъртта на човека мозъкът и дихателните органи остават на земята. От физическия живот като минем в другия свят, минаваме към високи форми на физическия живот. Физически свят има в духовния и в умствения, и в Божествения свят. Най-възвишеното в нас е физическо на Божествения свят, най-ниското е животинското. Най-възвишеното за нас е най-ниското на Божествения свят.

Вие нямате представа за една математическа формула, с която се занимават – квадратурата на кръга. Какво ви интересува вас? Ако квадратурата представя вашия живот? Квадратурата на кръга са условията, които съществуват в този кръг. Квадратът е онова разумното, което в дадения случай може да използвате. В

дадения случай не може да използвате всичките условия на квадратурата. Затуй тя спада в друга област.

Ние искаме да разрешим смисъла на живота. Сми-
съла на живота никога не може да разрешим. Защо
Господ създал света, оставете този въпрос. Може да
направиш разрешението на смисъла на този живот –
сегашният живот какъв е. Направиш една погрешка,
оставете тази погрешка. Когато се гради една къща,
няма ли погрешки? Всичко влага ли се? Понеже не
знаят хората, ако биха били умни, няма да оставят нито
една пращинка. Понеже не са умни, колко кал, колко
пясък, колко трески остават. Ако биха били умни, всич-
ко ще се тури в работа.

Казвам, гледам – всички искате друг да уреди ва-
шия живот. Казвате: „Да има едно общество.“ Туй об-
щество вече съществува. Слънцето, което грее, грее за-
ради тебе. Слънцето е едно общество. Звездите са друго
общество. Вятърът е друго общество. Дърветата, реките
са друго общество. Земята, на която живеете, е едно
общество. Казвате: „Какво знаят хората за тайните, ко-
ито са скрити в земята? Какво знаят хората за тайните,
които са скрити на слънцето?“ Всеки ден изгрява, какво
знаете за слънцето? При това разрешавате един въпрос
– като иде човек в оня свят, какво ще прави. Какво ще
прави в оня свят, аз да ви кажа. Какво ще прави цигу-
ларят, като влезе в оркестъра? Ще свири разни парчета.
Неговата почтеност зависи от свирнята. Ще вземе ня-
кое място – или пръв цигулар, или втори цигулар, или
бас ще свири, или чело, или алт, или някой тромбон ще
свири, или арфа, или тъпан ще бие. Не когато той иска,
но ще чака в целия оркестър като дойде времето, тогава
ще удари тъпана. Ще вземе участие и ще слуша как
свирят другите.

Сегашните хора – всеки иска да бъде самостояте-
лен, иска да бъде капелмайстор, да бие тъпана, както
той иска. Тъпана ще биеш, както ти искаш, когато си
вън от оркестъра. Когато си в оркестъра, ще го биеш
точно на определеното място.

Казвам, според мене животът е една драма, трагедия и в края симфония. В средата е трагедията, в края е симфонията. Ние сега минаваме от драмата в трагедията. Остава да опитаме какво ще бъде. Следният живот, който дойде на земята, той ще бъде симфоничен живот, разумен живот.

Слънцето изгрыва. Вие имате тия условия. Казвате: „Къде е Господ?“ Помниш диханието на Бога, казваш: „Къде е Господ?“ Той те е оживил, казваш: „Къде е Господ?“ Дойде една светла мисъл, казваш: „Къде е Господ?“ В твоята светла мисъл е Господ. Слънцето е в своите лъчи. Ние не може да запознаем лъчите, лъчите ни запознават. То е Божественият лъч, който действа. Дойде едно приятно чувство в тебе, казваш: „Къде е Господ?“ В туй приятното чувство, в тази топлинка. Направиш някоя хубава постъпка. В тази постъпка в дадения случай, в туй проявление е Господ. Казваш: „Къде е Господ?“ Никъде няма да Го намериш. Ако хората можеха досега да Го намерят, светът би се оправил. Всички хора търсят Господа там, дето никой не Го е намерил. Ако аз ви дам цялата месечина, може да ви дам крепостен акт за месечината да имате в България, че месечината е ваша, какво ще направите? Сега, може ли да се ползвате от месечината без крепостен акт? Без крепостен акт може да се ползвате от слънцето и неговата енергия. Без крепостен акт може да се ползвате от звездите, от въздуха, от водата, от всичко може да се ползвате.

Седим и казвате: „Какво ни е дал Господ?“ Чудни сме. Несметни богатства имаме. Ако пуснете една муха в една библиотека, интересува ли се? Ще кацне, ще остави визитната си картичка на някоя свещена книга и ще си замине. Ще каже: „Аз съм кацала, ходила съм по свещената книга.“ Ходила е по свещената книга, но нищо не е чела.

Казвам, ние, съвременните хора, ходим по свещените книги в света и на нито един от вас не му иде на ума да отвори книгата и да чете.

Казвате: „Аз това видях, това сънувах.“ Оставете вашите сънища. Сънят е една почивка. След като си сънувал, ще идеш да работиш. Действителният живот е работа. Що е животът? Една свещена работа. Що е сънят? Една свещена почивка. Благодарни на Бога, че си спал, починал си. Като станеш – пак на работа.

Вие искате на земята да бъдете щастливи. Покажете ми вие един щастлив човек. Има ли някой щастлив пророк, има ли някой щастлив поет, философ? Има ли някой учител, който щастливо да е живял? Няма нито един.

Драмата и трагедията са минали, сега трябва да опитате симфонията на живота. Като минем през драмата и трагедията, един курс от мъчни работи, ще дойде разумният живот.

Казвате: „Какво съм научил от толкоз години?“ Ако носиш една цигулка и двайсет години не свириш, на този показваш каква е, кой я е направил, може да е хубаво направена, може да е пет-десет милиона, но ти не може да свириш, пък не я даваш и друг да свири. Все-таки, трябва да дойде някой да свири на тази цигулка.

Най-първо, трябва да дойде някой артист, да влезе въздух, да те научи как да живееш.

Аз считам човешкото тяло най-красивия инструмент, който Бог ни е дал. Ние го носим. Какви несметни богатства се крият в ума на човека, какви несметни богатства се крият в сърцето на човека, какви богатства се крият в душата, в духа. Ние търсим богатства отвън.

Турците казват: „Какво му е чаарето*, колаят** му какъв е.“

Най-първо, научете се да бъдете доволни от работите. Да кажем, ти си се изгубил в планината горе в бурната нощ. Не е ясно. Когато се изясни небето, ти се ориентираш добре.

* чааре – (тур.) Изход, средство.

**колай – нар. (тур.) Начин, леснина, средство.

Казвам, най-важното сега е светлата мисъл. Най-важното е едно благородно чувство, което прониква. Най-важното е една благородна постъпка. Един цигулар, който добре свири, той постъпва. Един цигулар, който внася съдържание в музиката, то е неговото чувство. Който дава красота на туй свирене, то е неговият умствен живот. В свиренето цигулката взема участие, неговото сърце, неговият ум и неговата душа взема участие. Във всяка една постъпка умът трябва да взема участие и сърцето трябва да взема участие.

Казвам, толкоз години аз наблюдавам, грешните в българите са започнали да стават по-духовни, понеже имат една мисъл за греховете си. Българинът е крайно материалистичен. Народът е духовен, но е материалистичен. Българинът за една педя земя въпрос прави, за една педя земя разваля отношенията си с брата. После, трябва да се научите – аз забелязвам, вие нямате уважение. Аз ви дадох свобода, но вие злоупотребихте. Всеки се е подигнал и казва: „Аз съм свободен.“ Един човек, който не почита другите, не е свободен. Един човек, който не люби хората, не е свободен. Един човек, който не може да прави добро, не е свободен. Един човек, който не използва условията, не е свободен. Всичките хора днес служат с насилие. Без закон да служиш – то е свобода. Със закон свобода няма. В християнския свят няма свобода. Ние сме ограничени, чакаме да умрем. Ние сме под закон. Смъртта вече е по Стария Завет.

НЕПОСЛУШАНИЕ

ПОСЛУШАНИЕ

Всичко нещастие в света какво е? Всичко седи в послушанието. Всичко произтича от непослушанието. Всички нещастия произтичат от непослушанието, всички блага – от послушанието. Казвате: „Как ще се оправи?“ Като започнем да слушаме любовта, онова, което Бог говори, ние ще

се оправим, не светът. Тъй ако ходим, в непослушание, всички нещастия ще вървят подир нас. Може да си богат, може да имаш милиони – стомахът ти е развален, дробовете ти са болни, какво те ползва богатството? Нищо не те ползва. Животът има смисъл само в послушанието, да не е развален инструментът, с който Бог ни е надарил.

Вие сте чудни по някой път. Вие чакате някой лекар да ви нагроява с някоя лампичка. Господ е поставил едно слънце, на което може да се греете. Като не се греете на него, ще чакате някой лекар да ви нагроява – няма да оздравеете. Ако се греете методически на слънцето, не целия ден, но половин час ако се греете с мисъл, повече ще придобиеш, отколкото цял ден да четеш книги в някоя библиотека.

Какво ме ползва един цар? Какво ме ползва една хубава красива мома? Аз ходя подир нея, захласнал съм се, искам да се ожения заради нея. Тя е царска дъщеря, не иска да знае заради мене. Пиша писма, че не може да живея без нея. Ти без момата може да живееш, без слънцето не може да живееш. Единствената красива мома, то е слънцето. Като го видиш това слънце, ще му пишеш писма. Единствената красива мома, без която не може, то е свещеният пламък, диханието на Бога – въздухът. Единствената свещена мома, това е водата. Единствената свещена мома, това е хлябът. Без тази мома не можеш. Без другите, външни, моми, можеш. Като видиш красивата мома, рисувай портрета ѝ, радвай се на това, че тя мисли. Ти искаш да я вземеш. Не си прави илюзии, защото досега никои не я е взел. Мислиш ли ти, че един ден слънцето с крепостен акт може да го имаш?

Казва: „Той е мой мъж.“ То е първото заблуждение. Някой нарисувал картина и ти казваш, че тази картина е твоя. Оставете се от тия заблуждения. Най-първо, вие на кого принадлежите? Вие сте роб на другите и завладявате другите, искате да владеете другите. Да се ожениш, да имаш жена, деца. Ще бъдеш като някоя

овца и ще бъдеш роб на условията. Жена ти и децата ти ще ги вземат, ще ги колят. Ако вашите мисли ги изядат, ако вашите чувства ги изядат, ако вашите постъпки ги изядат, де е вашата свобода, я ми кажете? Че тогава трябва да мислите. Ако вие най-малкото не може да разберете, ако за малко нещо като ви бутне човек, го давате под съд...

Съвременните хирурзи турят на операционната маса, изваждат червата, бъркат, режат – хич не го даваш под съд. Някой ще те бодне – ти го дадеш под съд. Аз не съм за съд, да се съдите. Ако е някой богат милионер, дай го под съд. Но той голтак, няма пет пари, глобят го сто хиляди лева. Ще го затворят, ще трябва да плащаш заради него. Остави голтака. „Ще го дам под съд!“ Като го дадеш под съд, ще се тревожиш, ще кажеш: „Изяде ми парите.“ Двайсет години ще се разправяш. Такива голтаци не ги давайте под съд. Ако е богат, не го давай под съд, кажи: „Ако може, половината на гова, което има да ми даваш, дай ми го.“ Със сладки думи всичко може.

Аз виждам, вие, най-първо, отношение към Бога нямате. Всички давате съвет на Господа, искате да заставите Господа какво да направи. Всеки ден Му четете нотации. Така не става. Гледам, вие страх Божи нямате. Страх от закона имате, треперят ви гащите, но страх Божи нямате.

Сега, като ви говоря така, какво разбирате? Вие може да ме разберете криво. Оцапани сте. Ходили сте на екскурзия, завалил дъжд. Потни сте, гащите ви кални, искате да идете на randevu*. Казвам: „Иди се преоблечи, иди на баня, измий се хубаво, облечи се хубаво и иди.“ Като ти направят забележка, казвате: „Ти ли ще ми даваш урок?“

Хората не искат кални хора, искат хора добре облечени. Кой ще ни приеме, когато ние влизаме кални?

* randevu – (фр.) Среща.

Най-първо, имайте една обхода. Когато си скръбен, когато си тъжен, имаш недоразумения, не влизай в къщата на приятеля си. Когато имаш най-хубавите мисли, най-хубавите желания, посети своя приятел. Когато си в своето нещастие, не го посещавай. От гледището на природата е така. Значи, да дойде един прокажен при мене да си покаже проказата, да ми носи проказата? Да дойде, когато е здрав. Когато е богат, хич няма да дойде. Като е беден, ще ме търси. Не от любов. Аз говоря от името на природата. Не говоря за обикновени човешки работи. Парите нито се ядат, нито се пият. Хляба, ако не го ядем, други ще го ядат. Не сме ние единствените, не сме ние факторите.

Казвам, ние сега чакаме да се оправи светът. Не да се оправи светът, обратното – ние ще оправим света. Казва: „Как тъй?“ Много мислите за себе си. Представете си, зимно време двайсет души са отишли на планината. Всичко имат, вземали си, но кибрит не са си взели. Ида на планината. Кой е онзи, който ще запали огъня?

На съвременния свят трябва една запалка. Всичко имат, запалка нямат.

Този живот, който сега водим, той е зима, той не е пролет. Зимен ден е.

После, всички вие се смущавате. Гледам тук постоянно смущения, всеки проповядва. С проповеди светът няма да се оправи, забърква се светът.

На хората свирене трябва, нищо повече. На гладния хляб трябва да се даде. На онзи, който се задушава, въздух трябва. На онзи, който се блъска вечерно време, светлина трябва да има. Всяко стълкновение е признак, че ние сме в нощ. Изгубиш самообладание – вечер е. В светлината никой не може да направи погрешка. Човек при любовта не може да направи пакост. Любовта е ден. Животът на безлюбието е нощ. Свързани неща са.

Сега, като дойдем до тия дисхармонични неща, аз нямам право да ви говоря, защото този banker, при който ще ви пратят, ще ви кредитира, щом сте плащали.

Казвам, идете да вземете пари от него. Казва: „Що ги прашаш при мене? Те са глупци, нищо не плащат, не искат да работят.“ Много скържав* банкер.

Вие седите, двайсет години ме слушате, имате желание, но как да го кажа, користолюбие имате. Доста прогрес имате, доста обща имате – по няколко чифта. Доста скъсани обща имате, доста скъсани дрехи имате, книги имате, доста прогрес имате. Някои от вас имате трийсет-четирийсет прераждания, имали сте трийсет-четирийсет жени, по стотина деца сте имали в тия прераждания. Виждам, имали сте говеда, коне, какво не сте имали. Виждам, някои от вас сте били царе, заповядвали сте на света. Сега ви виждам прости хора. Казвате: „Какво да правим?“ Едно време оправяхте света. Едно време бяхте княгини, всичко знаехте. Как тъй вие, които оправяхте света, сега нищо не знаете? Вие сте изучавали законите. Захарта на бучки сте я яли. Като се стопи захарта, бучките ги няма. Казвате: „Къде отиде захарта?“ Във водата отиде.

Туй, което човек не може да задържи, то не е реално, то е сянка. Туй царственото в нас трябва да го задържим. Няма по-царствено от любовта, няма по-царствено от знанието, няма по-царствено от свободата. Най-хубавото нещо, царственото, е да имаш свобода в себе си.

Сега ще ви говоря на един човешки език. Аз ще свиря някои обикновени работи. Трябва да свиря и да преобразя света. Този цигулар свири сега. Работата е най-хубавата свирня. Мисълта е най-хубавата свирня. Добрите чувства са най-хубавата свирня. Добрите постъпки, това е свирня. Без свирня, без музика нищо не може да се свърши. Музиката е симфония на живота. Вземете една тръба на един астроном – тръбата говори. Астрономът говори чрез тази тръба. Една цигулка е един инструмент, чрез който разумното говори в света. Ако

* скържав – нар. Стиснат, скъперник.

един цигулар може да издава хубави звукове, защо човек да не издава. Дайте в ръцете на един добър цигулар една отлична цигулка – ще свири. Ако тази цигулка попадне в ръцете на един обикновен човек, ще скърца.

Оставете във вас да свири добрият цигулар. Оставете сърцето на живота да действа във вас. Няма да свиря класическа музика, музиката на Бах, Бетовен, Моцарт – те са големи работи и за бъдеще, те са мъчни работи още за свирене. Ако ви свиря много мъчни работи, ще се обърка умът ви. Лесно ще свиря, да си обясните. Може да свиря нещо българско.

Всякога, когато свиря, трябва да се чистя. Тази картина ми даде как се е образувала музиката, как се е образувала българската тъжна музика и живата музика. Класическата музика има своето място. Драмата и трагедията образуват тъжната музика. Добрият живот образува хубавата музика, симфонията.

Сега картината имате. Ще ви свиря част. Аз нямам много време.

Учителят свири.

Свърши се старата епоха, сега иде симфонията. Разумното, което иде, ще бъде още по-хубаво. Аз не съм се занимавал много с музиката, малко съм се занимавал. Интересува ме.

Казвам, човек трябва да мисли, че може да постъпва добре. Всички може да свирите. Няма по-хубаво нещо от хубавата човешка мисъл. Няма по-хубаво нещо от хубавите човешки чувства. То е цяла музика. Когато душата се проявява, ако ние не знаем на света да свирим, какво ще носим с цигулката? Казвате: „Да дойде Господ да проправи света.“ Всеки един от нас е един орган на Бога. Ръцете трябва да показват какво може да направиш. Краката трябва да показват какво може да направиш. Всички ние в даден случай може да направим нещо.

Седим и чакаме да се свърши войната. Войната е едно благословение за човечеството, понеже опитностите, които хората добиват – тия милиони хора, които

умират, ще научат много хубави работи. Ние, които страдаме, ще научим много хубави работи.

Сега, не сме сигурни. Сигурност има само когато обичаме Бога, Който може да ни пази. Само Бог е, Който може да предотврати злото. Без Бога, както в Скопие, бомбите ще дойдат. Погледнеш – този изчезнал, онзи изчезнал. Какво ни ползва убиването на този и онзи?

Ще чакаме за бъдеще една свобода. Умрелите хора, значи, са свободни в гробищата. Умрелите хора не се нуждаят от свобода, живите се нуждаят от свобода. Ние, които сме свързани, казваме: „Това ще направим, онова ще направим.“ Оставете, какво може да направите? Ти слънцето не може да носиш, земята не може да носиш, на въздуха не може да заповядаш. Може да направиш да служиш на ума си. Може да направиш да служиш на сърцето си. Може да направиш да служиш на душата си доброволно. Бог не е Същество, Коего се занимава с нас. Той ни е оставил. Онези, които се занимават с нас, са други. Не е Господ, Който се занимава. Той говори тихо, казва: „Бъдете добри.“

Ти искаш да бъдеш богат. Добро с пари не се прави. Ти искаш да имаш гостилница. Добро с гостилница не се прави. Гостилницата е излязла от доброто, самата гостилница не е добро. Ако не знаеш, ще станат много спорове. Училището не е добро, то е проводник на доброто. Навсякъде може да се прави добро. Има една философия, една религия, една наука, която произвежда тия нещастия. Неразбраните – всички тия неща произвеждат нещастията.

Считайте, че светът е много добър, ние не го разбираме.

Сега, това, което ви свирех, има нещо, което ще ви засегне, добре знайте. Някои неща не са за вас. Тази песен, която свирех, се разви по целия свят и ще има влияние. Никой не може да се противи. Те са звукове, не може да се противят. Те са като светлината, топлината – те ще разтопят.

Не гръмотевиците на боговете ще оправят света.

Божествената мисъл, която трябва да мине през нашите умове, Божествената любов, която трябва да мине през нашите сърца, и Божествената сила, която трябва да мине през нашите души - те ще оправят света.

Бог чрез нас ще оправи света.

„Добрата молитва“

Трета лекция на Общия окултен клас

20 ~~март~~ 1943 г., сряда, 5 часа

София – Изгрев

СРЕДСТВО ЗА ПОДОБРЕНИЕ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

Избрахте ли си по една песен?

Музикалният свят е преходен между физическия и духовния свят.

Всичко може да направи музиката. Тя е едно преходно положение, без него не може да се мине в духовния свят. То е граница между човешкия и ангелския свят. Тия ръбове на челото, където се намира центърът на музиката, са граница. Отстрани на главата е човешкият ум – иде му наум да изобрети. Отпред челото е ангелският свят. Самото чело има три подразделения: Божественият свят е горе, ангелският е в средата, свят за литература и поезия, и долната част на челото е свят на фактите, нещо, което става, свят на науката. В основата на носа се намира центърът на формата. До него е центърът за величината – всички предмети имат величина. До него е центърът на тежестта, после на реда, на чистотата, после на математиката. Тия центрове са наредени по предната долна част на челото.

Светът не може да приеме, че тия наблюдения са намерени.

Сега всичките хора мислят, че човек мисли с целия си ум. Ние говорим за човешкия ум, но той има органи, с които се проявява. За да работи човек, трябва

ват му ръце, за да работи човек, трябва му пръсти. Ако ги няма, не може да работи.

Във физическия свят формите не съответстват на съдържанието. Едно хубаво шише може да съдържа отрова. В Божествения свят и в ангелския свят е точно обратното – всяка форма съответства на съдържанието. Добрият човек, като го погледнеш, носи добра глава, формата е добра. Лошият носи лоша глава. Добрият човек носи добър нос, формата е добра. Лошият човек носи лоша форма на носа – като погледнеш, носът е дефектен. Когато човек стане песимист, всичко му е криво, носът се завърта надолу. Когато е оптимист, носът е права линия. Когато здравето започва да се клатушка и човек закъсва, носът се стеснява, прилепва – скоро попът може да му пее. Докато са отворени ноздрите, диша добре. Изпъкналите части на носа показват чувствителност, те са на сърцето. Човек, както мисли, дава направление на линията на носа. Както човек чувства, дава широчина на носа.

Често говорим за сърцето, за чувствата. Къде е сърцето на човека? То е симпатичната нервна система или слънчевият възел. Там е сърцето на човека. Туй сърце има посланици в мозъка, да го представят. Мозъкът е умственият свят. Мозъчната система е съвсем отделна от чувствения свят. Чувственият свят е долу.

Тези неща трябва да се докажат. Как ще докажеш светлината на един човек, който няма зрение? Как ще докажеш на един човек, че съществува музиката, ако няма ухо?

Като седим и мислим какво ще бъде в оня свят, имаме едно извратено понятие. Какво ще правим в оня свят? Оня свят е свят на учение. Оня свят няма такива забавления, развлечения, сериозна работа има. Тук на земята като едно дете може да се сърдиш. Там не можеш да се сърдиш. Щом се разсърдиш, щом излезеш от къщи, не те приемат. Тук десет пъти може да се разсърдиш, там няма да кажат защо е така. В този свят вземете един часовник, както са направени тези колелца,

са хубаво изработени, но щом се развали, изхвърлят колелцето. Онзи свят е уреден, щом се развали, хайде навън, не те приемат. В този свят трябва да се приготвите.

Сега имате разни склонности, обичате да се гневите, да подозирате. Казвате: „Аз съм свободен.“ Свободата не седи в човешкия гняв, свободата не седи в подозрението. Не е свобода да правиш, каквото искаш.

После, човек, който не обича истината, той син Божи не може да стане. Когато истината влезе в човека, всели се в неговия ум, неговото сърце, неговата душа, чадо Божие може да бъде. Преди да е дошла истината в човека, не може да бъде чадо Божие. Писанието казва: „Бог е възлюбил истината в човека.“ Истината ни прави свободни. Майките не са свободни. Децата правят туй, което майката не прави. В ранната възраст децата правят това, което майката не прави, и бащата не го прави. Те му прощават. Когато това дете стане възрастно, ако направи това, което прави като дете, не му прощават, но то прави много работи, които му прощават.

Казвам, земята е за децата – прощават се много работи. Щом идеш в духовния свят, ти си възрастен, не можеш да правиш туй, което си правил в младини. Тук, на земята, минавате, плюете навсякъде. В небето, ако плюеш, ще те изпъдят навън. Един наш брат, от доста възрастните, минава в София, плюе. Хващат го и го глобяват пет лева. С малко се е освободил.

Трябва да имаме ясна представа, че земята е забавачница. Много елементарни работи има, които разправяме като деца. Някой път дадем фасон за големи работи, представяме се. Детето иска да бъде като баща си. Може ли да бъде като баща си детето? Детето казва: „Едно време бях като баща си.“ Когато баща му е бил като дете, баща му е бил син.

Сега много християни искат да бъдат като Апостол Павел. Апостол Павел е живял преди две хиляди години, те искат да станат като него, да го стигнат. Не може да го стигнат. Той две хиляди години е живял,

придобил е знание, дето не си сънувал. Той писал преди две хиляди години тия послания. Той сега друго откровение знае.

Ние не трябва да бъдем като Апостол Павел. Да бъдем такива, каквито Бог ни е създал, каквото турил в нашия ум.

Певецът, който е даровит в пеенето, се учи да пее. Поетът, който е роден да пише поезия, да пише. Ученият човек да наблюдава природата.

Някой казва: „Жената да се научи да готви.“ Готварството, и то е изкуство. Вижте природата как готви онези плодове. Да можем ние да сготвим, както е сготвена една ябълка, една круша.

Сега ми донесоха две круши. Едната круша тежи 645 грама. Преди няколко години бяха ми дали една дюля. Теглих я – близо 1200 грама. От Русе беше.

Ако едно дърво може да изработи една хубава круша, един хубав плод, защо ние да не можем да изработим една хубава мисъл в нас, едно хубаво чувство? Поощрение трябва да бъде.

Често се обезсърчаваме, казваме: „Ние сме остарели.“ Старият човек защо остарява? Детето отгоре надолу слиза. Старият човек, след като е слязъл, започва да се качва. Качването нагоре не е лесно. Нали по високите върхове като се качвате, се запъхтявате. Може да се зароди желание да не ходите. Защо старият човек не ходи лесно?

Лесно е да слизаш, мъчно е да се качваш. На един аероплан мъчно ли е да се качиш? Но на един планински връх не е лесно да се качиш. На най-високия връх на Хималаите не можаха да се качат, но с аероплан хвъркат над тях.

Умственият живот е потребен, да изберем ония условия, при които може да живеем.

Вие по някой път се питате защо рибата живее във водата. Извън водата тя не може да живее. Човек, ако рече да живее във водата, ще умре. Рибата ако извадиш из водата, ще умре.

Та казвам, знанието трябва да се приложи. Някой път вие гледате, някой човек е много страхлив. Страхът от милиони години е насаждан във всичкото животинско царство. Страхът е висшият закон, който го управлява. В този животински свят е писано така: „Със силния не се разправяй. Плюй на краката си и бягай от него, най-малко да си далеч половин километър, един километър. При силния никога не слизай, от горе се разправяй. Не го срещай, правото си не искай от него. Никога няма да го намериш.“ Питам, една овца, като посрещне един вълк, какво прави? Как ще се отнесе вълкът? Има само едно изключение – ако овцата е болна, вълкът е снизходителен. Бутне я по корема, казва: „Паси тук.“ Болни овце вълкът не яде, не ги дави. Човещина има в него.

Сега вие сте заети* и питате защо някой така постъпи. Вие не разрешавайте защо водата тече. Това е нейното естество. Защо водата замръзва, това е нейното естество. Три състояния има водата: твърдо, течное състояние и парообразно състояние. Туй, което ни ползва, е течното състояние. В природата може да наблюдавате по някой път дребните твърди частици – след като добият свобода, дигнат се горе във въздуха, играят си там. Никаква полза не принасят. По някой път природата се разгневи, вика ги на гости. Казва: „Защо дойдохте?“ – „Дойдохме да се поразходим в твоето царство.“ – „Хубаво.“ Тогава тя взема, че им дава подарък, на твърдите частици дава подарък – те станат тежки, прати ги надолу. Като станат тежки, падат, блъскат се в земята и всичко, което им дадено, се поглъща в земята. Казват: „Подариха ни, но като се блъскахме, взеха ни всичкото.“ Нали по някой път секвестират.

Един в турско време си турил копринени пояси, пет-шест. Един пояс е намясто, но пет пояса защо ти са? Сега, това е изяснение.

* зает – (рус.) Зает, натоварен, ангажиран.

Ние трябва да вървим по един път, който Бог е създал. Често се занимаваме с хора, дето не ни е работа. Запример не ни е работа да съдим един човек. Откраднал – не е наша работа. Съдии има, стражари има, адвокати има, ще повика, ще го защитят. Най-после, не знаем тази работа как седи. Казват, че е откраднал, но дали е откраднал. Представете си другото. Дошъл един крадец и обрал някого. Онзи, който е обран, настига крадеца, взема си. Разбойникът го дава под съд, че му взел. Хората са видели, че той го взел. Може онзи, на когото са парите, да го турят в затвора. Може след време, като се докаже, да го освободят. Наскоро вестниците писаха – хващат един баща и го осъждат, че убил сина си. Налагат го в Обществената безопасност и най-после човекът казва: „Убих го. Хвърлих го в Дунава на еди-кое си място.“ Осъждат го на смърт, на обесване. В деня, в който ще го обесят, идва синът и спасява баща си. „Защо каза че го уби?“ – „Като ме бият и питат: „Уби ли го?“, казвам: „Убих го!“, за да се освободя от боя.“ Това е факт, в Оряхово е станало.

Най-първо, новото учение седи – да се освободим от ония ненужни мисли на миналото.

Станало модерно сега дамите да пушат тютюн. Жени седят на масата и пушат, пият коняк. Свободата в това ли седи, да пушат тютюн и да пият коняк? Досега не беше ли свободна жената да пие вода? Сега, като пие коняк, мисли, че ще бъде свободна. Като пие вода, не е ли свободна? Вода като пие, не е станала свободна, че като пие коняк, ще стане свободна; като запуши цигара, ще бъде свободна. Кога не е запалила цигара в огнището и не е задимила. Намясто е димът. Този дим излиза из комина. Този дим не я направи свободна, сега като запуши цигара, ще бъде свободна.

Често и тук казват: „Аз не съм ли свободен!“ Свободен човек е свирецът, който знае да свири. Който не знае да свири, не е свободен. Който знае да свири, всичко може да направи. Като засвири, хората пари дават; не знае да свири, казват: „Нас не ни трябва, който не

знае да свири.“ На някоя грозна мома никой не обръща внимание. На невежия, на тоя, който изгубил парите си, никой не обръща внимание. На красивата – навсякъде я посрещат. И в Америка, и в Англия, и в Германия, като видят красивата мома, готови са да ѝ услужат, на нейно разположение са. Каквото тя каже, става. Зад тази красота се крият известни добродетели. Казват: „Красива е.“ Красивите моми са умни.

Сега, под думата „красота“ разбирам пластичност на лицето, израз на интелигентност, разумност има, има облагородяване на чувствата. У тия красивите хора воля има. Волята седи в брадата. Поне за брадата сте учили.

Ако идем в оня свят, с какво ще се похвалим? В този свят с какво ще се похвалиш? Ако си художник, ще се похвалиш с картините. Ако си поет – писал си нещо хубаво. Ако си силен човек, бориш се, ще се похвалиш. С много работи има да се похвалиш. С какво ще се похвалиш в оня свят? В оня свят пехливани не им трябва. Ако си роден педагог, ще се похвалиш. Ако си отлична майка, която ражда добри деца, ще се похвалиш. Ако си баща, който имаш отлични деца, ще се похвалиш. В оня свят с какво ще се похвалиш? Как мислите, с какво ще се похвалите в оня свят?

Вие се готвите да идете в оня свят, с какво ще се похвалите?

В оня свят като идем, ще се похвалим, че знаем да обичаме и да любим. *„Ние знаем любовта.“* Тепърва има да се учите. Туй, което знаете, не е любов.

В оня свят ти, като обикнеш луната, веднага си на луната. В оня свят, като обикнеш някое слънце, веднага си на това слънце. Тук, като обикнеш, не може да идеш. В оня свят любовта е превозно средство. В оня свят, като обикнеш поезията, поет ставаш. Тук, обикнеш поезията, не можеш да пишеш. В оня свят, като обикнеш художеството, художник ставаш. Любовта е мощна сила. Тук не е така.

Оня свят се различава, има възможности. Там не се движат с аероплани. Нашето най-бързо превозно сред-

ство е светлината. В оня свят тя е биволска кола, най-слабото движение е светлината, с което те се движат. Там има много по-големи възможности за движение. Това е за разсъждение. Научно ли е?

Хората, които се научиха да хвъркат, едно време хвъркаха ли? Едно време, ако се кажеше, че човек ще се движи с 500, 600, 700 километра в час, щяхте ли да повярвате? Сега пътуват.

Птиците надминахте, но мухите не можяхте да надминете. Мухите ни надминават в бързината в превозните средства. Има мухи, които се движат с 1300 километра в час.

Казвам, културата на мухите не сме достигнали.

Сега вие седите вкъщи. Нещо ви е дошло, мъчно ви е. Вие не знаете причината, защо ви е [мъчно]. Три фактора има. Може да сте яли известна храна. Не може да се смели добре. Образуват се известни газове. Тия газове се разширяват и образуват по някой път болести у хората.

Причината може да седи, най-първо, в чувствата. Имаш една тежест. Няма хармония между ума и мозъка. Защото мозъкът е едно динамо на електричество събрано. Защото туй електричество движи нашите мисли, превозно средство е.

Симпатичната нервна система е място на магнетизма.

Електричеството без магнетизма не може да се тури в действие. Магнетизмът дава топлина. Когато в човека липсва тази магнетична сила, той няма топлина.

В духовния свят магнетизмът е влага. Каквото е водата за градинаря, такова е магнетизмът за човешкия организъм. Без магнетизъм човек изсъхва.

Всички хора, които имат малко магнетизъм, изсъхват – сухи са, сприхави са. Щом са магнетични, разположени са, весели са.

Някой казва: „Нервен съм.“ Малко магнетизъм имаш, изсъхнал си. Магнетизъм ти трябва. Какво трябва да правиш? Ще се молиш на Господа.

Молитвата е работа. Ще се молиш, че като се молиш, ще придобиеш тази магнетична сила.

Разгневил си се. Малко магнетизъм имаш. Имаш десет лева. Обрали те, изгубиш присъствие на духа. Имаш десет милиона, някой взел десет лева, не се безпокоиш.

Когато ние сме богати, не се раждат противоречия. Когато сме сиромаси, тогава се раждат противоречия.

Сега, на земята трябва да станем силни, не глупави. Като си силен, не че правиш каквото искаш.

Сега ние всички търсим нашата свобода извън себе си. Казваме: „Защо светът не е уреден така.“ Ако разглеждаме света, много добре е уреден. Я вижте как са уредени растенията, я вижте как е уредено течението на реките, я вижте как са уредени моретата. Я вижте как се движи земята с една скорост, която съответства на човешкия организъм, с 29 километра в секунда се движи. Ако се движеше с 50-60 километра, нашето състояние съвсем друго щеше да бъде. Ние сяхме да имаме много по-голямо напрежение.

Казвам, за бъдеще земята ще дойде по-близо до слънцето. На земята ще се усили движението. Тогава нашият живот ще стане по-активен.

Тези, които се качват на аероплан, пътуват с голяма бързина. По железниците американците пътуват с осемдесет, деветдесет, сто, сто и дващест километра. Каго дойдат на изток, считат четирийсет-петдесет километра за бавно, толкоз са активни.

В Америка като идеш, един американец на четирийсет години изживява живота на осемдесет години тук в Европа. Скоро изживяват.

Един народ, който е толкоз умен – доста слабости имат. Там всичките дрогерии по десет-двайсет чешми имат с разни сиропи от лимон, портокал, от череши. Студено-ледено го наливат в чаши – ще пиеш лятно време. Всички страдат от диспепсия, разстройство на стомаха. Запример ще те повикат на угощение. След туй ще ти дадат едно топло кафе, подир туй ще ти

дадат ледено – една голяма чаша от сто и петдесет грама. Бързите смени не са хубави.

Когато у един човек се сменят неговите състояния, тогава иде злото в човека.

Човек трябва да развива своето религиозно чувство. Насред на главата, на темето, е центърът на религията, набожността е там. Човек отсред главата приема.

Художникът, който рисува, има картини. Който няма картини, художник ли е? Не е работил. Щом е развито художеството, центърът на наблюдението е на челото, художникът трябва да има развита форма на челото.

Има художници само пейзажисти. Има други, които рисуват човешки образи. У тях центърът на формата е много добре развит. Гледам двамата – Кършовски и Тричков. Тричков е пейзажист, туря светлината майсторски. Онзи Кършовски е майстор на образите. И другите работи психологически ги рисува. Майстор е да изрази психологическото състояние, майстор е да изрази едно състояние.

Гледам, нашите художници рисуват – един честен човек не могат да го нарисуват. Къде седи честността? Насред челото долу. Ако се тури една хоризонтална линия на плоскостта на очите, те трябва да гледат над тази плоскост – този човек е честен. Щом погледът не е над плоскостта, не е честен, гледа на земята. Турците казват: „Тебе гледа, мене вижда.“

Ние мислим, че никой не ни вижда.

Карат се две мрави. Казвам: „Сега ще ходя да се занимавам с мравите.“ Нещо ми казва: „Що не ги примиря?“ Спира ме. Връщам се назад да ги примиря. Карат се за една трошица хляб. Едната държи, и другата държи. Изваждам от джоба, турям им още трохи да ги примиря, да си тръгнат по работата. Ще кажеш, малки работи.

Или минавам по някой път покрай дървото, гледам – два клона се преплели, търкат се. Казвам: „Не е моя работа.“ Минавам, нещо ми казва: „Защо не им

помогнеш, то е на Господа.“ Връщам се да разплета клоните.

Вие считате тия малки работи. В природата действа законът за цялото. Вие мислите, че сте свободни. Свободен си само тогава, когато помагаш на цялото. Всеки човек, който иска да бъде свободен, трябва да помага на цялото. Щом на цялото е добре, и на тебе ще бъде добре. Кракът е свободен, като върши службата си добре и цялото тяло е добре. Щом цялото тяло не е здраво, не можеш да бъдеш здрав. Ние забравяме да мислим за цялото, пък искаме цялото да мисли заради нас. Ние мислим за себе си.

Човек, който мисли за себе си, спъва своите работи. Едно дете, когато е на три-четири години, ако започне да мисли постоянно за ръста си, то ще престане да расте. Виждал съм деца, които постоянно се мерят до стената, колко са израснали. Дойде до една стена, бележи, дойде до друга, бележи. На същото място остава. Туй дете трябва да го отучиш да мисли за растенето си, за да расте. Растенето става само когато не мислим. Искаш да станеш учен човек, искаш много учен да станеш. Ти само учи, нека бъде учението като занятие. Или искаш да свириш. Ти само свири, дай подтик.

Целият невидим свят, всички разумни същества свирят. Хиляди са начините, по които свирят. Там има и други инструменти. В Невидимия свят има органи с по двайсет и пет хиляди клавиши, три хиляди и толкоз октави. Сега ще кажете: „Това истина ли е?“ Дали е истина, оставете, но в човешкия мозък има орган отпред на челото. Той е с двайсет и пет хиляди клавиши. Музиката трябва да работи със съзнанието на човека.

Съзнанието е в предния мозък. Има нервни клетки, които вземат участие в човешката мисъл. Когато белите клетки се увеличават, човек е по-умен. Колкото по-много не са развити, не е умен.

Трябва да работим да се подобри нашият мозък, да се подобри нервната система, да се подобри симпатичната нервна система. Силите, които подобряват, то

е любовта. Любовта е като средство за подобрене, мъдростта – като средство за подобрене и истината – като средство за подобрене. Ако обичаш истината, ще бъдеш подвижен, всичките движения ще бъдат хармонични. Ако обичаш истината, всичко туй е възможно. Като не обичаш истината, нищо не е възможно. Като обичаш истината, и богат може да станеш, и учен може да станеш. Не обичаш истината – каквото имаш, ще го вземат. Ако обичаш истината, живот ще имаш, хубав живот ще имаш. И най-лошият живот може да го превърнеш.

За превозно средство е любовта.

Ако искаш да пътуваш във вселената, без мъдрост не може да пътуваш. Само светлината ще ви научи да ходите от едно слънце на друго. Най-трудното учение е мъдростта.

Някои искат да учат много. Мъдростта има да учите. Като идете в Невидимия свят – има университети за мъдростта. Тук има малко учение за мъдростта, търсят само причините за нещата.

Един човек, който е мъдър, той може да поправи света. Умният човек, мъдрият човек много може да направи. Вкъщи всички треперят – дойде, накладе огън.

Гледам, един брат скоро донесе една запалка с електричество. На една жица турил азбест накрая, потопил го или в спирт, или в бензин. Като потегли медните жици на тази запалка, пусне тока, образуват се искри. Тия искри на електричеството запалват бензина и пламва. С кибритени клечки, и двацет да драснеш, не можеш да запалиш, но с тази запалка може да запалиш. Стига му умът, направил го доста хубаво. Един от нашите хора го направил, донесе го подарък. Който няма кибрит, може да си послужи. Ум се иска.

Казвам, на кое вие разчитате сега?

Толкоз съм говорил – вие не дишате. Казвате: „Човек да е здрав.“ В дишането има нещо. Седиш, искаш да дишаш, умът ти се скита някъде. Ще спреш ума си, ще кажеш: „На работа, да дишаш.“ Да ти е приятно,

когато въздухът минава и влиза в дробовете. Каквото остави, да ти е приятно. Усещаш се разположен.

Въздухът е диханието на Бога.

Що е въздухът? Дихание на Бога. „Вдъхна Бог дихание.“ Бог е вън от етера. Въздухът е на степени.

Мнозина от вас сте бащи и майки. Децата си как ги възпитавате? Ако аз съм на вашето място – много лесно може да се възпита едно дете. Тия новите методи не искам да ги дам. Туй дете е своенравно, честолюбиво, горделиво. Ще го хвана за пръста по един начин, не само да го хванеш. И цигулката може да хванеш, но трябва да знаеш как. Или някой човек е несправедлив – ще го хванеш за средния пръст и ще му въздействаш. Или искаш да развиеш музика – ще го хванеш за третия пръст. Някой човек искаш да го направиш търговец – ще го хванеш за малкия пръст на дясната ръка, ако е момче, ако е момиче – за малкия пръст на лявата ръка.

Ние живеем в един духовен свят или в един музикален свят, значи уреден свят. Мнозина, които идват, казвам: „По музика ще следваш.“ После са ми благодарили. Няма да ходиш да си луташ главата. На някои казвам: „Художник ще станеш.“ Някой, гледам, има поетическа дарба. В някого речта е развита.

Някои от вас мислят, че сега сте се вдъхновили, сега дошло от Господа. Не, те са вложени от хиляди години тия дарби, ние сме спрели досега, чакаме. Той ги е дал, ние трябва да работим в себе си. Като се занимаваме с погрешките на хората, ние се спъваме.

Да кажем, някой човек се носи neglije* – дрехите окапани. Центърът на чистота не е развит, той не вижда тия работи. Ние имаме един приятел, брата Величко Граблашев, туй чувство за чистотата не е развито. Като го погледнеш – капки по дрехите. Не ги вижда той. Мисли за големи работи, понеже обичаше да се

* neglije – (фр.) Свободно, небрежно, без докарване.

занимава с политика. Беше приятел на Радославов. Когато дойде Радославов на власт, случило се, че се скарали. Аз отивам, казва: „Като не му върви на човека, не му върви. Толкоз години чаках да стана министър, скарахме се.“ – „Величко, казвам, благодари, че Радославов не те направи министър, защото след две години всичките министри в затвора ще бъдат.“ След две години ги туриха в затвора и му казвам: „И ти щеше да бъдеш.“

Ако Бог те постави някъде, благодари. Когато хората те поставят някъде, ти трябва да бъдеш много внимателен. Тия хора те поставят, имат интереси. Тия интереси не си съвпадат. Ще те заставят във вид на приятелство да направиш туй, което няма да те ползва. Станали сте възрастни.

Вчера дойде една сестра при мене, разправя си своите одисеи, страдания. Казва: „Цялото ми тяло ме боли, навсякъде ме боли. Ходих при този лекар, при онзи лекар – правят експерименти.“ Казва: „Отивам на едно място, намазаха ми слепите очи с нещо и по едно време съм заспала. Той прави опит. Казвам на лекаря: „Втори път не идвам, не искам да ме приспиваш.“ Казва: „Изследвам болестта.“ Втори път, трети път – все същото нещо се случва. Дадоха ми цяр, не върви.“

Много проста работа. Тя има прекръстосване на мозъчната система. Здрава е във всяко отношение, станала е чрезмерно чувствителна, когато ще се развали времето. Казвам ѝ: „Имате един барометър, който струва петстотин хиляди лева.“ Много е чувствителна, когато времето ще се развали. Отива на аптеката, казва: „Какво показва барометърът?“ – „Повдига се, ѝ казват.“ Тя казва: „Моят барометър показва, че ще се развали времето.“ Той почука барометъра и казва: „Вярно, спада барометърът.“

Казвам ѝ: „Няма какво да те приспиват. Като станеш сутрин, ще завариш едно кило вода, ще извадиш една чаша и лъжичка по лъжичка ще я изпиеш. На обед една чаша от двеста-триста грама, вечерно време

същото. После ще си измиеш краката. Ти си здрава, стомахът ти е намясто. Съвсем здрава си. Чрезмерно чувствителна си. Сега, ти имаш доста баби, които идват и правят шегички с тебе. Дето усещаш болки, то е една от твоите баби. Едно време нея я болял кракът и сега на тебе ти разправя за крака. Като ти разправя на тебе, ти мислиш, че е твоят крак. Някой твой дядо го болял кръстът, и той дойде и ти разправя как го болял кръстът, и тебе те заболи. Друга баба дойде – разправя ти, че рамото я боли. Тебе те заболи. Някой друг ти разправя, че зъбът го боли, разправят ти, че гърдите, че стомахът ги болял.“ – „И аз, казва, така схващам. По някой път ги хукам* да си вървят.“

Ако сте чрезмерно чувствителни, като се приближите при болния, веднага ще чувствате болката му, може да направите диагноза. Болния го болят гърдите – чувствате болестта. Ако той има ревматизъм в краката – чувствате болката. Тези са рефлексии, не трябва да се поддавате. Като дойдете при един сприхав човек по темперамент, и вие станете сприхави. Като дойдете при един добър човек, и вие станете добри.

Трябва да знаете кои са вашите състояния, кои са чужди състояния.

Трябва да се радвате как Господ ни е събрал. Хубаво, че ви е събрал. Голямо благословение е, че ви е събрал. Лошо ли е да имаш характера на една круша, да имаш сладчината на крушата? Лошо ли е да имаш характера на една ябълка? Лошо ли е да имаш вкуса на един орех, съдържанието му? Има нещо в ореха. Черупката отвън ако ядеш, е вредна, но самото съдържание на ореха е полезно. Някои искат да се мажат с йод. Като ядеш орехи, ще се намажеш – тънката ципица на ореха е йодова. Няма какво да се мажеш, яж орехи.

Аз искам от вас един месец да се чува песен. Сутрин като станете, запейте поне пет-десет минути, и към

* хукам – остар. Хокам, карам се.

обед, между единайсет и дванайсет, потананикай си малко. Няма да викаш, тихо ще си попееш. И вечерно време преди лягане, пак ще си попееш. Не да смущаваш съседите си.

Ще направим един опит, кой може да пее. Няма еднообразно, изберете си всеки по една песен. Ще приложим, да имате един опит.

Най-първо във вас се заражда мисълта: „Може ли аз да пея?“ Някои сте доста даровити, някои от вас сега може да се учите да пеете. Имате дарба, необработен е този център, чакате за друго прераждане.

Вие не може да намерите по-благоприятно прераждане от туй. Бъдещото прераждане има съвсем друго предназначение.

Вие, като станете на петдесет години, мислите, че сте остарели. На петдесет години таман си за ученик. Дето пращаме децата на училище да свършат, не е хубаво. Децата, които отиват рано в училище, трябва да имат физическо занимание, да укрепне нервната система, понеже мисълта е свързана с електричеството. Често даровитите деца си повреждат нервната система, стават апатични към знанието.

Не трябва да се пресилвате. Сега таман сте калени. Вие във вас нямате желание. Защо? Вие сте се тревожили, разрешавали сте въпроса.

Вие разрешавате този въпрос, да си хванете пръста. Показалецът на дясната ръка се поставя между пръстите на лявата, като се подава малко. Като извади дясната ръка, иска със същата да хване пръста – нещо невъзможно. Един искал така да си хване пръста и двадесет години се занимавал с това. Като отива при един лекар, казва: „Господин докторе, една задача имам. Болен съм.“ Лекарят казва: „Имам цяр.“ Като си извадил болният пръста, лекарят турил своя пръст. Болният извикал: „Хванах го!“

Вие разрешавате един въпрос, който няма разрешение. Ако чуждият пръст влезе, може да го разрешите, но с вашия пръст никога не може да го разрешите.

Защо са болестите? Болестите са едно благословение на хората, едно възпитателно средство. Доброто, което болестите принасят, е хиляди пъти по-добро, отколкото нещастieto. Ще има нещастие, ако хората не боледуват на земята при сегашните условия. То е смекчаещо положение. Впуснал се в някоя енергия, иска да направи някое убийство. Хване го някоя болест, един-два месеца го постави на легло. Болестта от туй гледище е една предпазителна мярка.

Когато започнем да живеем добре, болестите ще изчезнат. Колкото повече се намаляват болестите, показва, че животът се подобрява.

Ако не живееш добре, хване те една хрема, не те оставя един-два месеца. Колкото става подобрене, хремата за един-два деня мине. Пак ще имаш болести, но ще минават.

Като не си от добрите, ще седи със седмици.

Учителят извади цигулката.

Аз ще ви изсвирия една българска песен. Трябва да намерим съдържанието на песента. Българинът е музикален, славяните са музикални.

Учителят свири български мотив.

Българинът как е намерил своите минорни гами?

Свири тъжен български мотив.

Тази е класическа българска песен.

Свири първата.

Я да я изпеем.

Учителят свири и пее:

Нали думах, мила мамо,
нали казвах
да не стои наша Донка
вкъщи да се гуши,
ами книга да вземе,
в училище да иде,
знание да добие
и в света
добре да се постави.

Може да турите някой стих по-хубав, да се модернизира.

Изпяхме няколко пъти песента.

Който иска, за здраве да пее.

Ако нямаше музика, щеше да бъде най-голямото страдание на хората, да се мъчат, най-големият ад.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Четвърта лекция на Общия окултен клас
27 октомври 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ЕДНАКВИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

„Добър ден“

Направихме упражнението за дишането.

Ако ви дадат една тема, що е съвест, как бихте определили съвестния човек, или съзнателния? Съзнание и съвест имат основна разлика. Те имат една основа и се разклоняват. В съзнанието какво има? В какво седи съвестният човек?

А

В

Каква е връзката между две точки? Какви са условията, за да се образува някакво отношение между две точки?

Една котка влиза до катедрата на Учителя.

Природата докато направи котката, знаете ли колко взело, колко ум се изисква, каква интелигентност, колко разумни същества са работили, докато създадат тази форма на котката? Вие се смеете на котката. Тя не мисли, че тук има някаква лекция, някаква философска работа. Тя мисли има ли нещо за ядене. Интересува се само от ядене и има ли топло някъде. Понеже е студено, търси топла стая. Изнесете я навън, да не отвлича вниманието.

Хубавите работи са изкушение за учениците, понеже не може да си учат уроците. Ако при някой ученик

има красива ябълка или круша, отвлича вниманието. Той гледа как да вземе ябълката или крушата, остава ненаучен урокът. Възрастните често се изкушават.

Има разни плодове. Във физическото поле има красиви плодове, в духовния свят има красиви плодове, в умствения свят има красиви плодове. Три рода изкушения имате. Всичките хора минават, все ще научите нещо. Какво е научил младият, след като е остарял? Младият е научил едно нещо – че е остарял, придобил знание. Старият научил това, че е изгубил младостта. Какви са двете състояния? Младият казва тъй: „Туй, което считах за идеал, вече го постигнах.“ После казва: „Няма накъде да вървя.“ Старият вече дошъл до крайния предел. Що е старост? Крайният предел на стремението на младия човек. Какъв е идеалът на стария човек? Да се подмлади, да се върне назад. Да се върне назад е невъзможно.

Младият върви по права линия, старият върви по крива линия. Старият се подмладява по крива линия. Ако ти не знаеш да вървиш по крива линия, ти не може да се подмладиш. Като остарееш, ще вървиш по кривата линия. Казва: „Не върви по крива линия.“

Чудни са хората. По крива линия не искат да вървят, а ядат плодове с крива линия. Някой път правят такива сладки парчета с прави линии.

Сега какъв е смисълът на земния живот, на живота на растенията? Едно растение иска да слезе на земята. Едно растение слиза към земята. Всичките растения, които слизат към земята, забравили са къде седи центърът и като са дошли на земята – главата им е залостена в гъстата материя, краката им са обърнати нагоре по посоката, отгдето са дошли. И следователно всичката наука на растенията е да си обърнат главата, туй движение да го обърнат на сто и осемдесет градуса, да добият първоначалното състояние.

Вис изгубите състоянието на вашето съзнание за право и криво. Щом изгубиш съзнанието за право и криво, ти си в растенията, започваш да страдаш. Що

е страданието? Ти си се отдалечил от центъра, който подхранва твоя умствен живот.

Сега често се оплаквате от елементарни работи. Оплаквате се, че не сте яли. Оплаквате се, но от чисто религиозно гледище стомахът е едно престъпление. Стомахът ще те застави да вършиш престъпления, малки и големи престъпления. Някой път доиска ти се кокошчица, ярчица. Ти ще искаш да отрежеш главата на кокошката, ще я оскубеш, ще ѝ извадиш червата, месото ще опечеш. После ще кажеш, че Господ създал кокошката, да я яде човек. Всичките евангелисти изваждат своите цокказателства от Библията, че трябва да се яде месце. Всичките онези, които пият винце, изваждат доказателства за пиенето от това, че Христос направил водата на вино. Казват: „Защо да се не пие?“ Въздържателите казват да се не пие.

В природата няма трезвеност. В природата няма грезви хора, да не пият. Ще пиеш вода. Много хора, като пият вода, се разболяват. Препил студена вода.

Ние съвременните хора мислим, че много знаем. Много знаем, но всичкото знание седи в ред заблуждения. Тебе те препоръчват, казват: „Ти ще станеш учен човек, ще напишеш много неща.“ Ти ще станеш учен човек, ще напишеш доста неверни работи, в които сам не вярваш, и [ще] убедиш хора в туй. Като убедиш тия хора, те не знаят какво правят.

Как ще бъдеш красив? Какво нещо е красотата в човека? В човешкия живот красотата е един капитал. Красивият човек има преимущество пред грозния. В красивия умът е по-добре развит, у грозния е по-слабо развит. Сега, говоря за онази органическа красота. Всеки скулптор извайва хубава красива статуя. Той извайва една форма на красотата. Тази статуя виждаш в едно положение. Запример художникът нарисува картина. То е едно статическо положение. Нарисува един поглед на човека. Казва: „Много гениално е нарисувано.“ Той е като детектив, гледа много сериозно, започва да се плаши от тебе. Гледа да ме хване в някоя погрешка.

Мнозина от вас, гледам, по някой път следите някого, въртите си главата – следите къде ще иде. Излиза от една къща, влиза в друга. Вие се интересувате защо е излязъл от едната къща, защо отива в другата къща.

Преди години вървя из варненските улички. Един момък се разхожда рано сутринта по улицата и две жени се разговарят: „На този младия момък тази улица много му свети.“ Свети му, казвам. Слънцето беше изгряло, разхожда се там. Какво разбира „свети му улицата“? Улицата може ли да свети? Не може. Всичко в света може, но улицата да свети, то е невъзможно. Та казват, че улицата на този младия момък светнала.

От наше гледище ти си сиромас. Искаш да забогатееш. То е законно, ако знаеш как да забогатееш. Да допуснем, че някой човек има ред семенца – скъпоценни камъни. Допуснете, че има скъпоценни камъни, които са превърнати на житени зърна. Представете си, че всеки скъпоценен камък е струвал по десет милиона. Десет скъпоценни камъни по десет милиона. По едно съвпадение този камък се е превърнал на житено зърно, една дванайсетхилядна част от килограма. Едно кило жито колко струва? Десет лева. Сега, няма да вземаме черната борса. На черна борса не се мери, на бяла борса. Ние вземаме десет лева, понеже по-лесно се смята. Дванайсет хиляди зрънца има в едно кило. Какво ще се падне за едно зърно?

Или имате учението – да се отречеш от себе си. Как тъй да се превърне диамантът на житено зърно? Ред поколения са живели, да придобият богатство. Деци и прадеди оставили десет милиона наследство. Казва: „Ако не се отречеш, да раздадеш всичкото богатство, да дойдеш и да Ме последваш, да се научиш да живееш...“ Казва: „Какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?“ – „Още има нещо, което ти не достига. Иди раздай имането си на сиромасите.“

Вие цитирате, но не знаете как ще раздадеш имането, кому ще го дадеш. Всичките тези операции са неправилни. По един естествен път вървят някои, ня-

кои вървят по един неестествен път, затова резултатите са противоположни. Че трябва да търгуваме, но методите, по които се търгува, не са прави. Трябва да се учим, но методите, по които учим – не вървим по един естествен път.

Знанието в тебе може да събуди чувствата. Да кажем, науката в тебе може да събуди едно чувство на алчност. Науката може да събуди в тебе чувството на лакомство – ядене, пиене. Като учен човек ще си позволиш, че имаш право. Ученият човек си позволява неща, които иначе не му е позволено. Той е като свещеник, който на другите хора проповядва въздържание и пост, но сам той вкусува блажничко, похапва. Казва, законът за другите не е за него. Един свещеник, който проповядва въздържанието, иска да яде кокошки. Ако всичките енориаши знаят, че е ял в пост кокошки, ще изгуби всичкото уважение. Ще се скрие, ще заколи кокошката, ще я оскубе в скришно, ще я изяде скрито.

Защо някои работи са скритни? Съблазни са. Той яде скрито кокошката, не иска да съблазни другите хора. Намирам добрата страна на свещеника. Той защо се скрие? Да не съблазни другите хора. Казва: „Аз се оцапах, поне другите хора да се не цапат.“

Вие направите някоя погрешка, криете се. То е закланата кокошка. Чакате тази погрешка да не излезе навън, да не би другите хора да тръгнат по неговия път. Сега обратният процес – има неща, които ние искаме да ядат другите хора. Посадим едно дърво. Като израсне и даде плод, казваш: „Аз го посадих. Вкусете и вижте плода.“ Когато заколите кокошка, викате ли някого да вкуси от тази кокошка? Не.

Казвам, ние сега схващаме живота много повърхностно. Казваме: „Трябва да бъдеш млад.“ Но младостта, както разбираме – слизане от Божествения свят. Ти си живял в закона на хармонията. Тази хармония е поддържала твоята младост.

Младостта е най-хубавото, най-красивото нещо, което човек има.

Две неща интересуват човека – да бъде млад и да бъде стар едновременно. Млад – оттам, отдето живот черпи, иде. Стар – дето може да проявява живота. Стариият проявява живота. Младият кредитира, стариият извава този капитал. Не считайте, че младият не знае нищо, че младият се ражда невежа. Младия човек, от Невидимия свят като го снемат на земята, го приспиват. Може горе в небето да е бил ангел. Три ангела го вземат, прекарват го в едно езеро вода, потапят го три пъти – той забрави всичко. Дойдат, обиколят земята три пъти. На земята отвсякъде не може да се влиза. Светлината минава, но душите, като дойдат, отвсякъде не може да минат. Има врати. Ще те донесат до вратата и тази душа през вратата ще влезе. Раят нали има врати. Раят няма много врати. Ще донесат някоя душа някъде, бащата и майката ще подпишат един договор – оставят тази душа на тяхно разположение. Тази душа, която е оставена на ваше разположение, ще бъде или ваша дъщеря, или ваш син.

Сега, всяка една мисъл, която се образува във вашия ум, това е една жива душа. Мисълта е една форма, в която една разумна душа може да се облече. Дрехата е тялото. Вие вече имате една мисъл във вашия ум. Имате едно живо същество в ума ви, което вие трябва да го изучавате. След туй от мислите ще се роди едно чувство. Чувството, това е ваша дъщеря – формата, в която едно разумно същество може да се облече в женска форма. Едно същество, което ще знае две неща – да взема правилно и да дава правилно.

Що е жена? Същество, което взема правилно и дава правилно, това е жена. Което мисли правилно и чувства правилно, това е жена.

Следователно възпитанието дойде, понеже така мислеше. Поставиха Адама на изпит, казват: „Няма да ядеш.“ На Ева не дадоха заповед, заповедта беше дадена на Адама. На него му казват: „Ти няма да ядеш, понеже още не си започнал. Ти не си разбрал защо трябва да ядеш. Трябва да обусловиш.“ Когато някой иска да се

оправдае, той доказва защо трябва да яде месо. Как бихте се оправдали? Вие сте яли месо. По закона как се оправдавате? Сега, друга конструкция. Казвате, не трябва да се яде месо. Времето, когато имаше конституция за месото, как се оправдавахте? Естествен закон.

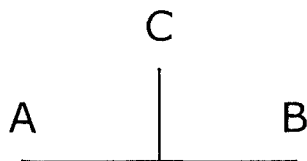
Представете си, че имате една малка река, която слиза от планината. Имате градина, която трябва да се полива. Тази река не винаги ще я отбиеите да полива градината. Тя трябва да си върви по посоката, отдето слиза. Ако пуснете тази вода да тече цял ден, да върви из градината, тя ще я развали.

Някой път вие искате да бъдете щастливи. Ако целия ден искате да бъдете щастливи, ще развалите живота. Три минути едва сте способни да издържите щастieto. Мъчнотията де е? Вие искате цял ден да бъдете щастливи. То е невъзможно. На земята кажете ми един човек, който да е щастлив. Ти днес ако си щастлив, щастieto след няколко минути ще го вземат.

Ражда ви се дъщеря или син - красив човек. Един ден една млада мома го завърти, той напуска дома. Съветват го, той казва: „Не може.“ Напусне дома. Там казва: „Ще напусне човек майка си и баща си и ще се прилепи при жена си.“ Това го писаха хората, Бог не го написа. Те разбраха - да напусне човек майка и баща и да се прилепи при жена си. Като се прилепи, какво ще стане? Като се прилепи при жена си, ще стане баща. Преди да се е прилепил при жена си, той не е бил баща. Като се прилепи при жена си, ще стане баща. Жената, като се прилепи при мъжа си, ще стане майка. Обикнат се двамата. Момата, като обикне мъжа, става майка. Момъкът като обикне жената, става баща. Искат да се оженят. Защо трябва да се оженят? Ти ще се ожениш, да станеш баща. Не се раждат деца. Щом не се раждат деца, показва - не обичаш жена си. Щом не се раждат деца, жената не обича мъжа. Безплодни са. Всяко безплодно дърво се отсича. Не само това. Там, дето е безплодието или умирането на децата, причината е или бащата, или майката.

Изучавайте закона на любовта. Неразбраната любов произвежда големите нещастия в света. Всичките хора умират от едно неестествено положение, което имат към любовта. Туй неестествено положение се дължи на хиляди поколения, които са живели преди нас. Ние сме унаследили техните идеи.

Казвам, отношението на **А** към **В** какво е? **А**, това е капиталът, съзнанието. **А** е младият момък, **В** е младата мома. **А** е бащата, **В** е майката. Съединени бащата и майката, техните енергии отиват по перпендикуляра **С**.

С показва центъра, от който са излезли. За да се уеднаквят техните отношения, за да знае една майка как да обича мъжа, един мъж как да обича жена си, непременно трябва да има равенство на правите ъгли.

Та когато говорим за Бога, идеята за Бога показва пътя, как да употребим любовта. Що е Бог, съзнанието за Бога? Да се научим как да употребяваме любовта.

Най-първо, трябва да обичаме Бога. След туй трябва да обичаме ближния. Първият ближен на **А** е **В**. На **В** ближният е **А**.

Следователно правата линия образува онази вътрешна връзка на две същества. Ако те не се съединят по права линия, те нямат право отношение. Правата линия е отношение на Божествената мярка, която мери всичките неща. То е най-късото разстояние, което съществува в природата. Значи правата линия, това са условия. Що е точката? Точката има само едно условие – да се подвижи по права линия. Всяка права линия е възможност точката да се прояви. Точката без правата линия не може да се прояви. Щом се проявява, образува отношение между тях.

Сега вие туй не го схващате. Вие във вашия ум имате една форма. Видели сте един млад момък, влюбили сте се. Да ви попита човек кое обичате, не знаете.

Влюбихи сте се. Всеки ден, дето мине, срещате го. Не само това, ставате детектив. Следите в коя къща влиза. Ако влиза в кръчмата – защо влиза в кръчмата. Ако влиза в училището – защо влиза в училището. Този момък може да влезе в някоя бакалница – защо влиза в бакалницата. Защо влиза в бакалницата, защо влиза в училището, защо влиза в църквата, защо влиза в кръчмата – това са различни отношения. Влиза в църквата – има отношение към Бога. Отива да се моли на Бога, да знае как да постъпи. Отива на училище – иска да се научи как да живее. Отива при някой свой ближен – там иска да вземе нещо назаем. Защо отива младият момък в някой дом? Нему му трябва капитал в света. Без капитал не може.

Значи младата мома е бакалин в дадения случай. Той ще отиде, ще вземе пари назаем, ще вземе десет-двайсет хиляди лева назаем. Ще се обуслови след няколко време тия пари да ги връща.

Сега, като ви говоря, имате навик да казвате: „Той заради мене говори.“ Аз гледам, всичките ви отношения са малко неестествени. Седи една сестра и ме гледа как я гледам – в краката, на колената, в пъпа, в устата, в ушите. Тя ме гледа и изважда заключение, какъв човек съм. Ако я гледам в краката, иска да отгадае главната ми мисъл, що гледам краката. Аз я гледам и казвам: „На какво основание, когато си излязла от Невидимия свят, какви новини има от нашите, от домашните ми.“ Понеже зная, тази мома е запозната. Казва: „Не ги видях вашите. Като излязох от небето, не ги срещнах, ще извините.“ Казвам: „Много съжалявам. Втори път гледайте, поздравете ги от мене. Нека да ми пишат.“ Тя иска да знае какво съм казал на младата мома. Казал съм ѝ, като иде в другия свят, понеже скоро ще иде, да каже на нашите скоро да ми пишат.

Другото отношение може да е – виждам, на дрехата на тази мома има микроби, които са заразителни. Виждам на ръката ѝ едно петно. Искam да я избавя от заразата. Ако пишна тази зараза, ще се заразя. Пък кра-

сотата привлича всички зарази. Красивите хора в света привличат заразите. Да бъдем набожни, знаеш колко лоши мисли изпраща светът. „Те са лицемери, преструват се, имат политическа цел, развалят народа...“ Някой ще каже: „Ние по три пъти се молим на ден.“ Казват: „Три пъти с такива лъжи – все молитви.“

Сега казвам, кое е правото учение за Бога? Бога никой никога не е видял. Право е. Никой не е видял Бога. Бог не се вижда външно, никой не Го е видял. Ти не може да видиш един човек, докато не го обичаш. В Божествения свят виждането става чрез любовта. Законът не е такъв тук. В Невидимия свят като обикнеш някого, ти се радваш на него. Тук като обикнеш някого, ти скърбиш. В Божествения свят като обикнеш някого, ти се радваш. Тук като обикнеш някого, ти се зарадваш най-първо, после казваш: „Ще ми го вземат.“

Тогава причината за създаването на тази песен е страхът. Тъй както е създадена песента музикално, страхът е причината. Тази песен е създадена за някоя Донка, която била умна, красива, даровита. Казва, да не ходи по чешмата надалече, понеже турците са обръщали внимание и като видят красиви български момичета, да не ги задигнат. Той казва, да не е на чешмата. Страхът е причината за създаването на песента.

Сега, както е създадена – премахваме страха, туряме го във възпитанието, да желае човек естественото. Тогава Донка не е съзнавала опасността, че може да я задигнат. Сега Донка не съзнава, не иска да ходи да учи. Как е направена?

Нали думам, нали казвах,
мила мамо,
да не седи наш'та Донка
край огнището,
да се гуши.
Да иде, мамо,
вече на школото,
за да почне да се учи.

Наш'та Донка е родена, мамо,
умна, даровита,
та е време от школото
за живота
нещо ново да научи.

По-рано пееше, че Донка не трябва да отива на чешмата, да не я откраднат. Сега – обратният процес, трябва да иде в школото, да научи нещо за новия живот.

Тази песен е грехопадението. Значи Донка била в рая. Господ казва на Адама: „Няма да ядеш от забраненото дърво.“ Остава Адам да каже на Ева, и тя да не яде. Адам, като я обичаше, доста умен е, не я предпази. Тази Донка можеше да ходи при това дърво на чешмата. Турците я задигнаха, отиде Донка. Тази Донка в Божественото училище трябва да ходи, за да се избави от ония неестествените работи. Аз разбирам – неестественото състояние, то е турчинът, не знае как да постъпи.

Та казвам, Донка навън от рая да не ходи. Донка – Ева, излезе от рая на Адама, влезе в рая на жената, в рая на девицата. После се върна при Адама и му казва: „Аз намерих смисъла на живота. Човек трябва да знае как да яде. Аз научих как да ям.“ „Аз, казва, го обичам.“ Ти може да обичаш забранения плод, тогава какво ще научиш? Ще излезеш из рая.

Като дойде Бог при първите хора, казва: „Вие не сте за рая.“ И двамата – облече ги в кожни дрехи, отвори вратата на рая, казва: „Сега яжте колкото искате от този забранен плод.“ Дървото остава в рая. Тури ангели да пазят това дърво.

Аз често говоря, че трябва да се подмлади човек. То е едно заблуждение. Ти не може да се подмладиш, ако не влезеш в рая. Ева съгреша, понеже измени. Ето къде е погрешката. Ева сама реши въпроса. В едно народно събрание се гласува. Трябва всичките да гласуват, че одобряват този закон. Този закон трябва да се одобри от държавния глава и тогава да се тури в действие. При

туй дърво Ева трябваше да повика Адама. След туй двамата трябваше да идат да гласуват, да идат при Бога да подпише. Ако не подпише, пак ще се гласува наново. Ева постъпи свободно: „Мене Адам не ми трябва.“ Ева като дойде до Адама, той казва: „Аз съм доста умен.“ И той гласува сам. Ядоха двамата. Като ядоха двамата, скриха се и престъпиха Божия закон.

Туй е, което не е турено в Библията. Бог търси Адама и той казва: „Гол съм.“ Господ пита: „Защо? Кой ти каза, че си гол? Ти и Ева не дойдохте да Ме питате да ядете ли, или не от това дърво. Защо не Ме питахте?“ – „Аз мислех, че е толкова умна. От мене я взе. Аз мислех, че тя Те е питала, затова ядох.“ Отива при жената, и тя казва: „Аз мислех, че змията Те е питала, мислех, че Ти си ѝ позволил.“ Господ видя, че и двамата са адвокати, майсторски се защитават. Той змията не я пита вече. На Адама казва: „Ти ще ореш земята.“ На Ева казва: „Ти ще раждаш деца. Ти яде от този плод, да добиеш знание. Ти ще работиш земята и много малко приход ще ти даде. Ти ще раждаш тия деца и тия деца ще умират. Ще научите какво е дървото на познанието добро и зло.“

Ти имаш една светла мисъл, тя се изгубва. Имаш светло чувство, светла постъпка – загубват се. Ти си в един нереален свят.

Сега, ние влизаме в стълкновение. Има неща в нас верни. Трябва да отделим това, което е вярно. За да отдели, трябва да знае къде е неговият ум. Светлина му трябва. Без светлина не може да разбереш нищо. Светлината е отпред голата част, челото е светлината. Тя дава. Топлината е покритата част на главата. Дава топлината. Под косата се крие топлината. Тия коси са израснали по причина на топлината. Щом започне да оголява главата, хората са изгубили своята топлина, станало суша. За да пораснат косите, правят лекарства. Според мене – никакви лекарства. Ще кажеш: „Да израсте.“ Нищо повече. Кажи си: „Искам да израстат косите.“ Ще кажеш: „Искам да се подмладя“ и ще се

подмладиш. Нали казваш: „Искам да ходя“ и тръгваш. Краката ви са се схванали, кръстът ви се е схванал, казваш: „Искам да ходя.“

Има ред връзки. Най-първо, трябва да имаме една ясна представа. Младият, като излиза от Бога, трябва да хване правата линия. Старият, който вече дошъл

C

D

по правата линия, трябва да има един център. CD е пътят на младия човек. Окръжността е пътят на стария човек. Човек в центъра ще се подмлади. Тогава ще изучава поляризирането – полюсите, крайните точки на два радиуса. Що е радиус? То е младият. Трябва да обиколи кръга, за да влезе. Когато дойде някоя от тия души, която е носена от ангели, да се въплъти на земята, три пъти трябва да обиколи земята, докато намери тази врата. Влизат по перпендикуляра и тогава той има право да се прероди. Ако не намерят вратата, не може да влезе.

Тогава що е брак? Едно разумно отношение на човека. Ако ти нямаш разумно отношение към Бога, ти не може да се ожениш. Писанието казва: „Туй, което Бог е съчетал, човек да не разлъча.“ Ти казваш, че обичаш някого. Там, дето не е Бог, не може да обичаш. Може да обичаш само там, дето е Бог. Дето Го няма, там всичко е лъжа. Всяка любов, която не е основана на присъствието на Бога, е лъжлива любов. Защото Бог е любов.

Тогава ние се лъжем. За него се казва, че той отначало е човекоубийца и лъжец. Когато говори, говори от себе си, всичко обещава, нищо не дава.

Вие седите и казвате: „Аз ви обичам.“ Каква обич? Видя ме и стана на крака. Че и заекът, като ме види, става на крака и бяга. Дошъл някой, станал, каква е целта?

Мене не ме интересува дали човек е умрял. Мене този въпрос не ме интересува. Мене не ме интересува

как Адам е съгрешил. Безпредметен е за мене. За мене са важни първоначалните отношения какви трябва да бъдат на Ева към Бога и какви трябва да бъдат първоначалните отношения на Адама към Бога. Какви трябва да бъдат отношенията на Адама към Ева и какви трябва да бъдат първоначалните отношения на Ева към Адама. Погрешките са безпредметни, да се занимаваме с тях. Защото неестествените работи произвеждат ненормални неща.

Аз разглеждам болестта. Най-първо, има едно естествено положение, дето човек е здрав. Колкото се отдалечава от естественото положение, създават се повече възможности да се разболее.

Причината на болестта може да е или храненето, или дишането, или мисленето. Причината на болестта може да е нездравата човешка мисъл, дето има малко светлина. Всяка болест се обуславя от малкото светлина, от малкото топлина, от малкото сила. Когато силата се намалява, когато топлината се намалява, когато светлината се намалява, болезнените състояния идат. Що е здравословното състояние? Да започне органическата светлина да се увеличава, да се увеличава топлината и да се увеличава силата. Как ще се увеличава, по Целзий или по Реомюр, по тия термометри? В природата съществуват микроскопически увеличения, много тънки работи.

Всички заблуждения на хората са, че са обикнали някого. Дето нещо те привлича, то не е човешко. Туй, което те привлича, е Божествено. Ти се заблуждаваш да мислиш, че има нещо в него. Тебе едно огледало те интересува дотолкоз, доколкото може ясно да те представи. Колкото по-добре представя огледалото, толкова е по-приятно; колкото по-невярно представя, толкова огледалото е по-неприятно. Огледалото е един човек. Щом един твой приятел те представя в една хубава форма, той е приятел. Щом не те представя в хубава форма, той не е приятел, той е лошо огледало. Затуй, като се срещаме, трябва да имаме ясна представа за

другого или да го стимулираме. Ако не може да стимулираме нашите близки, отношенията ни не са прави.

Любовта е отношение. Да обичаш някого е отношение – да го подтикваш към Бога. Бог привлича хората към нас, за да ги изпратим към Него. Най-първо, Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл. Никой не може да иде при Бога, ако Аз не му покажа пътя.“ Като се движи по крива линия, старият обикаля целия кръг, за да влезе пак в радиуса. „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл и никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя.“ Пътят е път на подмладяване – път, по който добиваме знание; път, по който се подмладяваме. Подмладяването е любов, остаряването е мъдрост. Обикалянето е истина. Като обиколиш тия кръгове, то е истината. Затова истината е кръг, който трябва да заобиколиш, за да влезеш и разбереш какво е отношението на младия и стария, да разбереш какви са отношенията към Бога.

Старият е проявен млад, младият не е още проявен.

Сега, ако вие бихте разбирали така, щяхте да имате друго отношение. Сега, искате да напишете нещо – не можете. Искате да обичате някого – не можете да го обичате. Защо не може да го обичаш? Казвате: „Свирете!“ Дадете му хубава цигулка, казвате: „Свирете!“ Не може да свири. Кое е хубаво? „Обичам цигулката.“ Обичаш цигулката, не може да свириш. Каква е тази обич без свирене?

Значи любовта подразбира – онова, което обичаш, трябва да се повиши, да покажеш колко го обичаш. Ако ти един човек, когото обичаш, не можеш да го освободиш, твоята любов е слаба. Всякога любовта показва и освобождение. Щом обичаш някого, трябва да го освободиш. Несвободният човек е вързан. Тази връзка се е образувала, трябва да се върже разумно. Майката трябва да научи сина си, че в тази младата мома, която той ще срещне, Господ е в нея. Момъкът трябва да познае Господа. Той отива и познава Господа. Той лудее по

тази мома, тя, казва, е много красива. Стане стара баба, изчезне красотата, казва: „Не я обичам.“ Туй, което обичаш, е Господ. Господ като се оттегли, е стара баба. Що е стара баба? Без Господа. Що е млад и красив човек? Човек с Господа. Щом си красив, щом си умен, щом си добър, Господ е с тебе. Щом изгубиш красотата, ума, добротата, Господ си е отишъл.

Казваш: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота е в Божественото, което подбужда към проявление. Ти ставаш стар – стар, да помагаш на всичките. Един ангел, който има няколко милиона години, десет-петнайсет милиона години, като го видиш – млад момък, който е на двацет и една години. Ние на четирийсет и пет години, на седемдесет години мислим, че сме остарели, големи старци сме. Смешна е нашата старост. Двеста милиона години ако имаш на земята, на слънцето ще си само на една година. Една слънчева година е двеста милиона наши години.

Вие всички бързате да се проявите. Най-първо, не бързайте. Всичката ви любов, която имате, тя е „бал маскè“*. Нямам нищо против нея. Досега сте играли на „бал маскè“, никой не ви е познавал какъв сте, всички сте скрити. Не искам да си снемате маските. Щом снемеш маската, съвсем друг живот ще живееш.

Без маска добре се живее.

Сега, вие минавате живота на маските. Че онова дете, което свири невярно тоновете цялата година, няма ли маска? След като свири десетина години, започне много хубаво да свири, приятно ти е. Под маската е упражнението. Като се научим да свирим, ще снемем маската. Като не знаем да свирим, да седи маската. Една погрешка, втора, трета, направил си стотина погрешки в музиката. Нищо не значи. Ако се срещнат стотина души, ще кажат: „Той не свири хубаво.“ С маска като сме – да не знаят хората, да не ни осъждат.

* бал маскè – (фр.) Маскен бал.

Сега гледам, някои говорят за духовната любов. Виждам, загазили са като Ева.

Любовта, която казва: „Аз нямам ли право?“, каква е? За да бъде любовта естествена, трима души трябва да присъстват. Между двамата трябва да е и Бог. Тя е естествената любов. Да се роди триъгълник, то е любов. Умът трябва да взема участие, сърцето трябва да взема участие, душата трябва да взема участие. Там, където човешката душа не взема участие, умът трябва да взема участие. Тази любов не трябва да бъде за една година. Казвате: „Истина ми вече сърцето.“ Тогава този огън е много слаб.

Сега аз ви разправам какви са законите, които съществуват. Казвате: „Как ще се подмладим?“ Като се върнеш при Бога. Ти, най-първо, ще възприемеш любовта, ще тръгнеш по пътя на мъдростта, ще обиколиш в кръга на истината и ще се върнеш при Бога, и ще се подмладиш. Безбройни възобновления.

Хиляди пъти ще влизаш и ще излизаш от Бога и във всяко влизане и излизане ще научиш нещо. Не само веднъж при Бога ще идеш, не само веднъж Бог при тебе ще дойде. Слънцето колко пъти изгрява? Триста шейсет и пет пъти в годината изгрява и цял ден изпраща не само светлина. Целия ден колко светлинни лъчи е внесло, ако броиш? Тия лъчи трябва да се превърнат на знание.

Онези, които чакат Господа – ще се възобнови силата им.

Ние имаме страх от Бога. Ние сме в състоянието на Адама, който е скрит в шубрака, и казваме: „Не ми трябва Господ.“ Нямаме синовно отношение към Бога. Бог иска да ни приеме в правия път.

Тази любов да не бъде мимолетна. Като се влюбиш в някого, да се подмладиш. Младият, като се влюби, знание да добие. Старият, като се влюби, да добие младост. Подмладяването става чрез любовта. Знанието иде чрез мъдростта. Истината – да се приложи любовта. Мъдростта – да имате отношение.

Трябва да сме запознати с истината. Следователно истината е съединителната нишка между любовта и мъдростта. В туй съединение децата се обновяват.

Що е раждането на едно дете? Закон, как да се подмладят бащата и майката. Дъщерите и синовете, които обичат бащата и майката – тази любов ги подмладява. Ако дъщеря ти и син ти не те обичат, ти ще остарееш. Ще кажат: „Да си заmine за другия свят.“ Ако те обичат, няма да искат да си заминеш, казват: „Живей между нас.“

Старите и младите живеят в рая. Щом младите излязат из рая, и старите излизат из рая. То е естественото положение.

Казвам, щом имате едно неразположение към някого, не го обичате, вие сте извън рая. В рая към всичките хора отношенията ни трябва да бъдат еднакви.

За мене всичките букви са потребни. Когато чета една книга на български език, има трийсет букви, всяка дума може да прочета. Ако едни ми са приятни, други – неприятни, не разбирам закона.

Всички хора са азбука. Да обичаш един човек, да казваш, че този обичаш повече, онзи – по-малко, то са наши заблуждения. Казва: „Не го обичам.“ Вие, като се срещате, вие търсите дефектите, казвате: „Не ми харесва носът, не ми харесва окото, устата му са такива, не ги харесвам.“ Някой казва: „Гърбнака не му харесвам, рамената.“ Гърбът не бил такъв, дефектите намира. Ни много дебели уста, ни много тънки, ни много дълъг нос, ни много къс.

За бъдеще ще имаме задача, колко [дълъг] трябва да бъде носът. Двайсет години като работиш, с колко трябва да се продължи? Вземете, в децата носовете са къси, не се раждат децата с дълги носове. На старите се продължават. Когато естествено се разшири и продължи носът, после очите – и те трябва да се разширяват. Трябва да разширим и челото. Когато всички неща едновременно се разширяват, процесът е правилен. Щом еднакво не се разширяват всички неща, про-

цесът не е правилен. Някога правата линия се удължава. Когато плоскостта се разширява, когато телата се удебеляват, растене има в три посоки. Ако ти не се удължаваш, ако не се разширяваш и ако не надебеляваш, процесът не е правилен.

Що е четвъртото измерение? Когато пропорциите между удължаването на правата линия, разширяването на плоскостта и удебеляването пропорционално става. Колкото се удължава правата линия, толкоз се разширява, толкоз се удебелява. Или казано другояче, когато обичаш, съразмерно трябва да се развие мъдростта. Когато дойде животът, колкото се увеличи животът, толкоз трябва да се увеличи и знанието. Колкото се увеличава знанието, толкоз се увеличава и свободата.

Следователно имаме едно отношение между живота, знанието и свободата. Когато се увеличава животът, се увеличава и знанието, увеличава се и свободата. Щом животът се увеличава и знанието се увеличава, а свободата не се увеличава, има анормално нещо. Щом се увеличава животът, свободата се увеличава, а знанието не се увеличава, има нещо анормално. Или щом се увеличава знанието, увеличава се и свободата, но животът се намалява, има нещо неправилно.

Казвам, правилното схващане е естествено увеличаване на живота, на знанието и на свободата.

Ти питаш трябва ли да го обичаш. Този въпрос няма място. Как трябва да го обичам, на кое място? Обичта какво значи? Обичаш, и ти мислиш само да го прегърнеш – то е една фаза. Или мислиш само да го нахраниш – то е една фаза. Любовта подразбира навсякъде да обичаш. Любовта подразбира – да обичаш един човек, значи да му дадеш всичките права, които имаш в себе си, без да го ограничиш, да го направиш гражданин, дето ти живееш. Ако ограничаваш него, без да ограничиш себе си, или ако ограничаваш себе си, без да ограничиш него, ще направиш престъпление.

Господ, като ни обикнал, направил ни е по образ и подобие на Себе Си. Дал ни е свобода, да мислим и

действаме, както Той действа. Когато действаме и правим погрешки, Той само ни научава и ни оставя пак свободни. Любовта казва: „Свободни сте.“ То е злоупотреба на нашата свобода. Ако Господ е на нашето място, Той ще страда. Мислиш неправилно, изпращаш лоши форми. Или не си разположен – то се отразява върху Бога. Господ казва: „Дотегна Ми вашето мислене, дотегна Ми вашето чувстване, дотегнаха Ми вашите постъпки.“

Бог е деликатно Същество, да Го не огорчаваме. Той е Единственият, Който ни мисли доброто. Той ни е дал свобода, и нас ни е страх, като идем при Бога, да не ни ограничи. Онзи, който ни ограничава, е друг. Злото е, което ограничава човека. В злото си свободен да го направиш, но като направиш едно зло, ограничаваш се. В доброто ти се освобождаваш. Добрите постъпки са освобождение. Ако направиш една лоша постъпка, ти се ограничаваш. Направиш една добра постъпка, ти реагираш. Любовта дава пълната свобода.

Под думата „любов“ разбираме свобода, знание, живот. Три неща разбираме – пълен живот трябва да имаш, естествено знание и пълна свобода. Пълна свобода в душата си – в даден момент да можеш, като направиш нещо, да си доволен от това, което си направил. Да не съжбяваш, че си обичал някого, да не съжбяваш, че си направил някаква услуга някому, но да ти е приятно, като че на себе си си го направил. И той да не съжбява.

Сега, някой път единият съжбява, някой път и другият съжбява – и двамата съжбяват, че са се срещнали, че са се запознали. То е неестествено положение. Някои искат да се освободят, казват: „Аз не искам да зная нищо заради него, не искам да го срещам.“ Тази философия оставете, те са стари ципури*, най-опасните реки, от които като пиете, е опасно.

* **ципури** – диал. (гр.) Малоценни, непотребни неща: глупости.

В науката какво значи тангента на кръга? Тангентата е едно същество. То се движи в една посока. Кръгът е в друга посока. Тогава туй движение ще се спре. Тангентата трябва да бъде по посоката на кръга, туй движение да съвпадне с движението на кръга. Тогава помага на движението. Ти обичаш някого, тангентата спира твоето движение. Или ти, или той трябва да измени движението. Ти трябва да се движиш с него заедно – или ти трябва да завъртиш кръга другояче, или той да измени своето направление на движението нагоре или надолу.

Казвам, в живота сега ще приложите. Един човек има известен стремеж. Ако го спирате, вие сте в противоположна посока. Вие не можете да бъдете в хармония. Вие се движите в друга посока. Ти се движиш, и твоето движение не хармонира с този човек. Като дойдете в съприкосновение с хората, когато казваме, че трябва да обичаме ближния си, разбираме отношение на тангента. Няма да обичаш целия кръг. Правата линия, тангентата, е от много по-голям кръг.

Какво разбрахте сега? Ще ви приведа един анекдот. Един поп ходил на задушница да чете. Като събирал хляба, натрупал една камара и попът казва: „Братя християни, виждате ли ме?“ – „Виждаме те.“ – „За идната година хич да ме не виждате.“ Той разбира камарата да бъде по-голяма.

Някой път погрешките ви са толкоз много, че не се виждате. То е едната страна. Някой път добродетелите ви трябва да бъдат толкоз високи, че пак да се не виждате. Човек някой път става невидим, не се вижда в погрешките. Някой път трябва да сте невидими в добродетелите. Някой път трябва да бъде видим в погрешките, видим и в добродетелите. Като имаш малка добродетел, видим си. Щом са малко погрешките, видим си в погрешките. Като станат много, ставате невидим.

Аз не ви желая идната година да бъдете невидим. Той трябва да раздаде от този хляб, да остави за идната година, да вижда.

Ако в една бистра вода влиза една малка вадичка мътна вода, ще размъти бистрата вода. Казвам, не допусчайте тия течения да се вливат във вас, защото ще се размътите. От всеки един човек излиза течение. Ако сте ясновидци, от всеки човек ще видите да излиза течение. Виждам, някое течение е чисто – добър човек е. Някое течение е мътно, кално – лош човек е. По туй разбирам какъв е теренът. Горے са изсечени горите, чернозем е – като дойдат пороищата, той се размъти. И той не го иска. Някой казва: „Не зная, нещо много лошо, мътно има в мене.“ Някой път чувствате тази кал, която трябва да изтече.

Първото нещо – учете се да мислите. Отправете ума си към Бога, да влезе светлина, да бъде чиста. Отправете сърцето си към Бога, да дойде топлина, и тя е чиста. Отправете волята си към Бога, към Неговата воля, защото тя е чиста. Три неща чисти има: Божествената мисъл е чиста, Божествената любов е чиста и Божествената истина е чиста.

Когато говоря аз за любовта, подразбирам процесите, които ни чистят. Без любов ти не може да се очистиш. Без мъдрост ти не може да се очистиш. Без истина ти не може да се очистиш. Те обновяват. Без тях не може да се подмладим. Без тях знанието не може да дойде, без тях безсмъртието не може да дойде. В пълната любов, в пълната светлина, в пълната истина ще дойде безсмъртието. Под безсмъртие разбираме – онова, което сме придобили, да го запазим, да имаме еднакво отношение към Бога, да бъдем съработници с Него. Ако не сме съработници, ние сме в долината на смъртта. Нещастията ще се редуват като ден и нощ.

Казвате: „Той е голям грешник.“ Оставете, това не е наука да живееш. Мене ми е важно – в дадения момент вие имате възможност да обновите живота си. Ако повдигнете ума си към Бога, ще се обновите. Вие ако се отдалечите от Него, животът ще се влежи. Казвате: „Нека да си поживея като млад, че като остареея.“ Не се лъжете. Старият и младият еднакво трябва да

обичат Бога. Казвате: „Като остарее не мога да обичам.“ Лъжете се. Старите хора имат повече светлина. Младите хора имат повече гориво, но нямат толкоз светлина. Те се учат как от горивото да образуват светлина. Старият човек, благодарение на младия, е разбрал светлината и я увеличава. Младите, благодарение на старите, придобиват гориво. Старият трябва да предава онова придобитото и младият трябва да предава онова придобитото. Пълна обмяна трябва. То е разбиране. То е старият и младият човек. Старият човек е възможност за младия и младият е възможност за стария. Еднакви отношения трябва да имат, но казвам, че младият се стреми към [стария и] старият се стреми към младия. Старите трябва да се стремят към младите и обратно.

След като се е наял човек, какви сокове се образуват в стомаха? Тия сокове се прекарват през дробовете. След като се пречистят тия сокове, пращат се в човешкия мозък. Човешкият мозък образува човешката мисъл. Чувстването се образува в слънчевия възел. В цвете системи, в мозъка се образуват мислите, в симпатичната нервна система – чувствата. Чрез мозъчната и чрез симпатичната нервна система се препращат по тялото. Мислите и чувствата, те обновяват човека. Ако няма хармония между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система, човек не може да съществува, за бъдеще не може да се обновява.

Всякога се стремете да имате хубави мисли и чувства. Дойде някой път, изпъкват някои лоши чувства към някого, казвате: „Не мога да го обичам.“ Тури ги настрана, тъй както Господ прави. Заболи те кракът, образува се цирей. Трябва ли да отрежеш крака? Ще гледаш нечистотата да излезе, да остане кракът. Няма какво да ампутират крака. Вие ще цитирате думите на Христа: „Ако те съблазнява ръката, отсеци я.“ Съвсем друго е разбирал Христос. „Отсечи ръката“ – не отсичай ръцете, но прекрати това желание. Ако там те съблазнява, престани да се съблазняваш в ръката. Ръката ти да не бъде съблазън. Простреш ръка, откъснеш един

плод. Не давай възможност на ръката да откъсва плода. Откажи се. Туй значи да я отсечеш. Ако разбираш да отсечеш ръката, ти като отсечеш ръката, туй желание пак ще дойде. „Отсечи ръката“ значи – не проектирай твоето неестествено желание в ръката, не проектирай твоето неестествено желание в ума си, не му давай място да съществува. Доброто, което е в тебе, да има място, да излезе чрез твоя ум, да излезе чрез твоята ръка, да излезе чрез твоя крак, да излезе чрез твоето око. На злото не му давай място. Нека другите да дават. Туй, което е практично за нас – да дадем място доброто да се проявява. Злото трябва да бъде като тор. Злото като влезе в нас, то разрушава. Тъй както сме направени, злото като влезе, ще разруши всичко. Разбърка ума, разбърка сърцето, разбърка всичките понятия. Ти се намериш в чудо.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога на любовта, мъдростта и истината и Исуса Христа, Когото Ти прати, изявения Бог. Отец е, Който не се е изявил. Синът е изявеният Бог. Синът има отношение към нас. Ако е само като божество, но същество, ако не е изявен, няма отношение към нас. В Христа вече имаме отношение към нас. Щом има отношение към мене, и аз трябва да имам отношение към Него. Аз искам Господ заради мене да се грижи, а аз ще си правя каквото искам? То не е правото. Имам две ябълки, изядам едната, на онзи, когото обичам, дам другата. То е правото. Еднакви отношения трябва да имаме.

Сега, по стария морал казват: „Аз не го обичам.“ Кое е по-практично, кое е по-лесно да кажем, „обичам“ или „не обичам“? Кое по-хубаво се произнася. „Не обичам“ по-мъчно се произнася. „Обичам“ много лесно се произнася. Като кажем „не“, спъване има. „Аз не мога.“ „Мога“ по-лесно се казва, отколкото „не мога“. След думата „не“ турете запетая - „не, мога“. Дойде ти на езика да кажеш „не мога“, кажи: „Мога. Каквото всичките хора може да го направят, и аз може да го направя.“ Кое е естествено за всичките хора в

света, едно естествено положение. И растенията, и животните, и най-малките същества, всичките имат еднакви отношения към нас - туй, което първоначално ние може да приложим, любовта, защото тя е обща, и знанието е общо, и свободата е обща. Всички същества имат желание към любовта, към знанието, към свободата. Три стремежа.

Само сега поощрявайте стремежа към свобода. Ще мине време, докато станете свободни, но поощрявайте в себе си желанието за свобода, поощрявайте желанието за знание и поощрявайте желанието за живот, за любов.

Нали думах, мила мамо,
нали казвах,
да не седи наш'та Донка
край огнището да се гуши.
Да иде, мамо, вече на школото,
да започне да се учи.
Наш'та Донка, мила мамо,
е родена мома умна, даровита,
та е време от школото
нещо ново да научи.

Имате доста скъпоценни камъни, заровени във вашата земя. Имате доста злато, сребро. Много работи има, които трябва да ги изкопаете.

Та ви пожелавам един капитал звонков*. Книжните не струват нищо. Злато трябва да има в живота.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Пета лекция на Общия окултен клас
3 ноември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

*звонков – остар. (рус.) В монети. В злато, истински.

МАЖОРНИ И МИНОРНИ ГАМИ

„Добрата молитва“

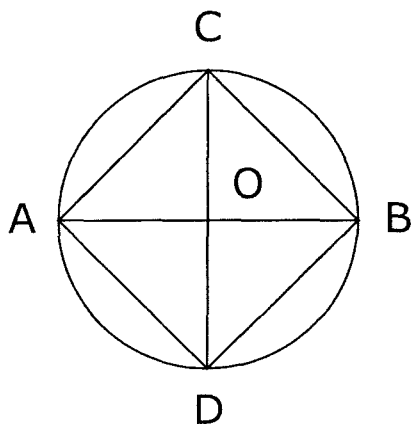
„Аз ще се подмладя“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

Ние страдаме от неразбиране на Божия закон. Ние мислим, че знаем нещо. Стрдание и радост имаме, и не знаем защо имаме страдание и радост. Радостите показват, че случайно сте попаднали в Божията хармония. Страданията показват, че сме влезли в един път, несъгласен с Божия закон.

Някой път нашето страдание е благо за други същества. Една овца е благо за вълка, но вълкът не е благо за овцата. Тревата е едно благо за овцата, но овцата не е благо за тревата. Някои от вас питат защо е така.

Имате **АВ**. Това е онзи принцип инертен в света, който трябва да се преодолее, от който произтичат страданията. **АВ** – в този кръг е животът на човека. Целият кръг показва съвременния човек. Квадратът показва пътищата, по които той се развива.

Вие сега имате идеята за съвършения човек, но не знаете как се постига съвършенството. После, трябва да разбирате закона, този център, от който се образува туй, което наричаме начало на любовта. Любовта в света е нищо, но тя създава нещата. От нея излизат всичките неща.

Вие имате често любов, която се сменя. Това не е любов. Това е поляризиране на любовта. Любовта, за да ни стане понятна, трябва да има сенки. Тя е невидима, няма образ. За да дойде образът, трябва да дойдат страданията. Или както е в природата – трябва да имаме изгрев на слънцето и трябва да имаме залез на слънцето. Някой ще пита не може ли без туй. Ако може, кажете ми, кажете ми – по кой начин. Казвате: „Не може ли без зло и добро?“ Кажете по кой начин. „Не може ли без залез?“ Не може. „Не може ли без изгрев?“ Не може. „Как?“ Тъй както сме създадени, не може.

Едно противоречие има – докато сте млади, мислите едно. После вие мислите, че остарявате. Вие се заблуждавате, че остарявате, защото в света само Бог е стар. Стар проявен, значи всемъдър. Ние сега сме взели тази идея на Бога и казваме: „Остаряхме, като Бога станахме.“ Нищо не станяхте. Като остаряхте, прегърбихте се – нищо не може да носите, нищо не може да търпите. Казвате, че сме стари, остаряхме. Ако не си поумнял, ти не си остарял, ти си оглупял. Не туряйте на глупостта старост. Старост не значи глупост.

Казвате: „Остаряхме.“ Най-първо, вие не говорите правилно, така не се говори.

dur

Учили сте музика. Какво означават дур* и мол**. Дур е мажорна гама, мол е минорна

* **дур** – муз. (dur, от лат.) Лад, устойчивите звуци на който съставляват голямото (мажорно) тризвучие, звучащо светло и радостно.

** **мол** – муз. (moll, от лат.) Лад, устойчивите звуци на който съставляват малкото (минорно) тризвучие, звучащо мрачно и тъжно.

гама. Какво означава една мажорна гама? Те са преводи. Физически имат приложение. Мажорните гами са весели, а минорните са малко тъжни. Аз, когато учих музика, намерих друго положение.

Двамата професори по източната музика започват гамата отдолу нагоре. Когато пишат, пишат отгоре надолу. Това значи „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Едни започват отгоре надолу, а другите започват хоризонтално. Къде в природата имам мажорна гама? Трябва да се изучава природата, отде се правят тия преводи. И там има ме тия гами, дур и мол. Дур е мозъчната система, мол е симпатичната нервна система. Дишаш въздуха – това е дур; издишаш – това е мол. Ядеш – това е дур; почиваш си – това е мол. Разположен, здрав си – това е дур; болен си – това е мол.

па
ни
зо
ке
ди
га
ву
па

Вие имате криво понятие за болестта. Болестта е естествено състояние на човека. „Бол“ на турски значи изобилие. „Ес“ на турски значи „тъй“. „Бол“ е значи богатство тогава. Болестта му дава богатство, а вие считате, че отнема. Често има наслоявания. Като дойде болестта, и махне тия мазнини, които не са органически. Често стават натрупвания в тялото – лицето става дебело, не е органическо туй лице, подпухване става. Като дойде болестта, смъкне това. Тя казва: „Така не се пее. Ти не си знаел как да пееш.“ Значи построил си си лицето немусикално.

Вие, като ядете, не пестете. За в бъдеще, като седнете да ядете, ще пестите първо. Вие сега седнете и бързате. Като седнете да ядете, изпейте една песен, малка песен за една минута. Какво ще ви коства! Кажете: „Колко сладко е яденето.“

Учителят пее:

Колко сладко е яденето,
колко сладко е яденето.

Ще се молите тогава на Господа и ще започнете яденето. Вие казвате: „Туй са детински работи, кой ще пее.“ Че животът на животните е безразборен. Те нито пеят, нищо няма.

Сега аз ще ви повдигна малко завесата на музиката. Не искам да ви говоря. Те са поводи. Сегашната музика трябва да я разбирате много добре. Тъй както е много сложна, за да разберете тази музика, тия гами съществуват.

Запример имате „А“ дур*. „Сол“ мажор е с един диес. Имате „фа“ мол. Дур е на мозъка, мол е на сърцето. Дур е електрическа гама, гама на светлината. Мол е на магнетизма. Минорните гами са магнетични, дават широта. Ако имаш известна радост, ти не може да я задържиш. Само минорните гами дават материал, от който гамите на дур образуват плетиво, облича се човек.

Аз ще ви дам пример. Да изсвирия една минорна гама - музикално може да я изсвирия, както искам. Ти си тъжен, може да те развеселя. Може да те натъжа с музиката си, ако си весел. Има закони. Да кажем, имате цяла нота. В дур, това е радост, енергия събрана. Но за да се обработи, ще турите един знак, ще употребите мозъчната енергия. Музиката показва по колко части от електричеството в дадения случай може да употребите и колко от магнетизма, за да се свърши някаква работа.

После, когато говорите, някои от вашите думи са дур, а някои са мол.

Трябва да разбирате естествените гами без диес и без бемол. Малко сложни са вашите състояния, които се образуват с бемоли и диеси. И вашият ум трябва да работи. Той е сложна работа.

Ние казваме: „Много просто - да идем в оня свят.“ Какво ще правиш в оня свят? Оня свят е на светлина,

* „А“ дур - муз. „Ла“ мажор.

на любов, на мъдрост, на знание. Ти трябва да разбираш законите на топлината. Законът на топлината е човешкият магнетизъм, от който иде здравето на човека. Ти не може да бъдеш здрав, ако не разбираш минорните гами. Ти не може да бъдеш здрав, ако не разбираш и мажорните гами. Мажорните гами влагат капитала. Те са методи. Минорните гами обработват този капитал. В минорните гами сърцето взема участие, а умът отпосле иде. В мажорните гами умът взема първо участие.

Вие сте жена. От минорното състояние ще идете в мажорното. Сега, едно минорно състояние имате – инволюция. Онези духове, които са слизали, мажорното състояние, те са слезли от Невидимия свят да носят Божиите блага във вселената. Като са слезли, са се превърнали в минорни. Като си изхарчили всичкия капитал, заражда се желание да се върнат назад.

Да обясня процеса. Имате артериалното движение на кръвта, то е дур. Венозното движение е мол. От дур, като излезе кръвта навън, дава храна на всичките клетки и после тя се превръща на мол. Връщането в дробовете, в Божествения център, да се пречисти – става пак дур.

Дур и мол са два процеса, в които става превръщане. Трябва да разбираш процеса на дур и трябва да разбираш процеса на мола. Или трябва да разбираш мажорното и минорното движение, или трябва да разбираш възходящото и низходящото движение. Дур е възходяща гама – излиза от центъра. Мол е, което се връща в центъра. В сегашната музика са нови, няма ги.

Когато турим музиката за основа, имаме предвид процесите, които съществуват в природата. Те са музикални процеси.

Дишането е музикален процес, което започва с дур. Едно дете е в пасивно състояние, не диша в утробата на майка си. Девет месеца тя го учи на музика, само да слуша. Тя казва: „Няма да пееш, само ще ме слушаш. Няма да ядеш.“ В утробата устата на детето са на пъпа.

Като излезе навън, устата почва да действа. Устата е процес на човешкия ум.

Сега ще кажете, че имате някои възгледи. Вашите възгледи, които имате, оставете, не се смущавайте. Не мислете, че онова, което носите, е детинско, глупаво. Не мислете, че детинският живот е глупав. Не мислете, че и възрастният, какъвто е, е глупав. Детинските песни са основа на възрастния живот, и възрастният живот е основа на стария. Старият живот става основа за възкресението.

Що е възкресението? Човек трябва да умре, това е мол. Човек трябва да се роди, това е дур. Ние сега имаме думата „умрял“. Но думата „умрял“ какво значи? „Родил се“, значи дошъл в света; „умрял“, значи заминал за другия свят. Тази дума „умрял“ не е музикална дума. „Умрял“ значи „не знае да пее“. Който не знае да пее, той умира. Който е изгубил радостта, не разбира гамите на дур или мажорните гами.

Често губите радостта. Трябва да разбирате. Не вземате вярно тоновете. Като станеш сутринта, някоя дума мине в ума ти. Има думи, които веднага ще действат в гамата на дур. Обаче ти отхвърлиш. След всеки дур следва мол. След изгрев иде залез.

Нашият залез е изгрев на други хора. Който се ражда, той трябва да изгрее в този свят. Който залязва, трябва да се роди. Този процес на раждането се нарича закон на вечното възобновяване. Казвате: „Трябва да възкръснем.“ Що е възкресението? Изгрев в живота. Що е здравето? Изгрев. Що е болестта? Залез.

Вие сега казвате: „Как ще пея?“ Пейте. Всичките кашлици показват, че не пеете. Затова ви карат изкуствено да пеете. После, някой се е разгневил. Гневът е дур – мажорна гама, искаш да направиш нещо. Като се разгневиш, трябва да знаеш колко да повдигнеш гласа. Капелмайсторът има мярка. Ако този гняв е повече, отколкото трябва, ти ще платиш за излишната енергия. Ще те повикат от другия свят и ще кажат: „Такъв капелмайстор не може да свири.“ Казват ти: „Музикал-

но ли се гневиш, или без музика? Кой ти е дал правото да предаваш музикално тия заблуждения?“ Първо форте*, после ще намалиш. Някой като се кара, в началото е форте, а после утихне – пиано.

Гневът е благо. Писанието казва, Бог се е разгневил. Той е мажорната гама дур. Исква да даде живот на хората. Те мислят, че Господ иска да ги наказва, да ги гони, да ги мрази. То е заблуждение на черната ложа. Гневът Божи е едно благо, което спасява хората.

Ние често за любовта говорим и понеже все за любовта говорим, колко я разбирате? Всяка сестра иска да залюби някой брат. Хубаво, по-хубаво от това нещо няма. Тя, като го залюби, иска да го отдели от майка му, от баща му, от Бога – той да ѝ стане слуга и да прави каквото тя заповядва. Това не е любов. Някой брат иска да отдели някоя сестра от баща ѝ, майка ѝ, от Бога, пък каквото той иска, тя да прави. Това не е любов. В момента, в който тя усети, че тя става слугиня, любовта ще изчезне.

Един човек може да те обича. Божественият закон е, докато мисли, че ти му даваш свободно, не престъпваш Божия закон. Или един човек дотогава може да те обича, докато ти вярва, че ти го любиш. В момента, в който помисли, че не го любиш, любовта престава.

Затуй казвам, най-първо, трябва да имате любов към Бога. Не сте Го виждали. Някой казва: „Как ще Го любиш, като не Го виждаш?“ Как да не виждаш! Чудни са тия хора. Бог се проявява в светлината, Бог се проявява във въздуха, Бог се проявява във водата, Бог се проявява навсякъде. Казват, че Го няма никъде. Онези, които са писали, които са проповядвали, не са разбрали Божия закон и са дали едно заблуждение.

Казвам, преди всичко любовта не се дели. Помнете едно нещо – единственото нещо в света, което не се дели, това е любовта. Като залюбиш един човек, няма

* **форте** – муз. (итал.) Силно.

да търсиш неговите погрешки. Ще ги оставиш настрана. Щом го любиш, Бог ще поправи погрешките. Вие като го залюбите, вие искате да поправите погрешките и загазвате. Като учиш музика, ще слушаш своя професор. Ако искаш ти да го учиш, не може.

Аз ви проповядвам подмладяването. Не може да се подмладите, ако не разбирате мажорните гами.

Най-първо, трябва да бъдете искрени. Дойде някой брат, кажете: „Доста съм сприхав, не съм се научил да пея. Ще видите, че не вземам вярно гамите. Мажорните гами не съм ги научил. Ще ме извините, да не ме съдите.“ Вие сега ще се представите такива, каквито не сте.

Гледам младите как представят любовта. Младата мома ще се представи в най-хубавата форма, ще се забрави. Ще се усмихне: „За пеене, за любов мен търси.“ Той, горкият, казва: „Ти си мое божество, ти ще ме спасиш.“ Като започнат живота, виждат, че нито той е божество, нито тя е божество – и двамата не знаят да пеят.

Ако нашата любов не може да носи погрешките на хората, тя не е любов. Знанието, което не ни приближава до Бога, то не е знание. Любов, която не ни приближава при Бога, не е любов. Свобода, която не ни приближава при Бога, не е свобода.

Истинската свобода има три неща. Любовта изтича от Бога и е неделима. Мъдростта изтича от Бога, и тя е неделима. Свободата изтича от Бога, и тя е неделима. Три неща в света има, които са неделими.

Следователно, щом искаш да ограничиш свободата на един човек, ти искаш да го делиш. Щом искаш да ограничиш неговото знание, той само вярва в нещо, не му казвай, че неговата вяра е слаба. Тя не е вярата като на един светия, но в дадения случай тази вяра съответства на неговите мисли. Вярата постепенно расте в човека. Вие искате по един начин, като змията, да се освободите от своята кожа. Змията всяка година си хвърля кожата и пак змия остава. Вие може десет пъти да се

разкайвате, и все същите хора оставате. Разкаянието не допринася.

Единственото нещо, което изменя живота, то е любовта. Ти ще любиш в себе си, както разбираш. Всеки един от вас, като направи погрешка, ти го знаеш. Няма какво да се изповядваш. Няма да се оправдаваш с любовта. Без любовта не се оправдавай. Като дойде любовта, тогава се оправдай. Онзи, който те слуша, той да те разбере. Що ще разпращаш на един Божественото, който не те разбира?

Ако искаш да учиш пеене, ще отидеш при най-добрия певец. Да се пее, не е лесна работа. То е съчетание на светлината на човешкия ум. Без светлина не може пеене. Пеене без топлина не може. И двете системи трябва да вземат участие – и мозъчната система, и симпатичната нервна система. Тогава се заражда оня звук в гърлото, който е приятен. Трябва да получиш тия токове.

Най-първо, трябва да обичаш които са създали мозъка, и онези, които са създали симпатичната нервна система. Щом ги обичаш, идат две течения. Тогава тия две системи започват да работят.

Сега, всичките имате тия системи. Американски и английски системи има. Казвате: „Всичко мога да направя.“ Който има неделимата любов, който има неделимата мъдрост, който има неделимата свобода, той може всичко да направи.

Кои неща са свещени? Единствените неща, които са свещени, са любовта, [мъдростта и истината]. Любовта е свещена, понеже е неделима, мъдростта е свещена, понеже е неделима, и истината е свещена, понеже е неделима. Три неща има свещени.

Така като дойдем, само едно мнение трябва да имаме. Не може да ми кажете: „Как да разбираме?“ Който разбира, може да ми каже. Онзи, който ще пее, ще слушам. Онзи, който ще ми каже дур, аз съм мол. Професорът е дур – мажорна гама. Аз му пея минорните гами. Аз ще му изпея. Вие казвате: „Той ли ще ме учи!“ Все

трябва да ви учи някой. Мислите ли, че без да ви учи някой, може да се научите?

Чудни сме ние. Девет месеца майка ти те е учила в утробата. Когато баща ти се е любил с майка ти, може би десетина години си бил в ума му и той те е разпитвал. Ако се раждаш по бащина линия, десет години те е възпитавал. Ти си казвал: „Татко, туй ще направя, само да дойда. Ще те слушам.“ Като дойдеш на земята, казваш на баща си: „Какво си ми дал?“ Не си разбрал пеенето на баща си. Не разбираш пеенето на баща си и майка си, не си разбрал тяхната музика.

Казвам, сегашният свят е немусикален. Онези хора, които не разбират живота, не е музика това. Има музика, но каква музика. Има плочи, но каква музика е. Много хора сега се учат.

Тази война ще донесе най-големите благословения. Старият порядък си заминава, старите разбирания си отиват и нови неща идат. Тази старост от вас трябва да си замине. Всички трябва да се подмладите. „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие.“

Следователно новият порядък, който вече е на вратата, влиза в света. Някои буби са излюпени вече.

Това са мерки. (*Учителят показва линиите на чертежа.*) **AB** е мярка на бащата, **AC** е мярка на майката, **BC** е мярка на сина или на дъщерята. Имате триъгълника **ABC**, обърнат с върха нагоре, и другия триъгълник, **ABD**, обърнат с върха надолу. Той е мол. **AB** е бащата. **AD** е майката, **BD** е синът или дъщерята. Имате една и съща основа. Имате и перпендикуляра – **OC** и **OD**, само че **OC** е възходящ, в мажорна гама, а **OD** е минорна гама. Те са корените на растението. Минорните гами, които слизат, са корените.

Човек представлява две дървета – едното дърво, на което корените са в мозъка, а другото дърво [на което корените са в слънчевия възел]. Корените са в мозъчната система, а другото е в слънчевия възел. Тия дървета се преплитат.

Вие за Бога имате една идея и казвате: „Бог е любов.“ Не Го чувствате като любов, нямате любов. За Господа говориш, караш се, караш се с хората. Като говориш за любовта - да имаш любов към всичко. Като идеш при хората и видиш техните прегрешения, прегрешенията са външна кал. Като дойдат при мене, чистят се.

Някой се е научил да краде вода. Някой излял шишето и отишъл да го напълни с вода. Откраднал едно шише вода. Крадеца го турят в затвора. Дойде при мене, аз живея при едно езеро. Какво ще краде човекът? Казвам: „Пий колкото искаш. Изпразни шишето, напълни го колкото пъти искаш.“ То е неразбиране на живота.

Вие търсите погрешките. Казвате: „Той не ме погледна, както трябва.“ Това е човешки порядък. Той не те е погледнал - както той желае. Той е дошъл вкъщи, и ти не си го нахранил. Ти не го посрещаш, както трябва. Ти, като го погледнеш, си кажеш: „Кой знае какъв нехранимайко е.“ Той почувства това. Посрещнеш го хубаво, като че е един човек, когото Господ го праща.

Господ изпратил Сатана при Йова да се запознае. Казва Господ: „Ти обърнал ли си внимание на тоя раб Йов?“ Сатана казва: „Дай ми го да го опитам дали знае да пее, знае ли гамата на дур и мол добре. Ти си му дал овце, говеда, коне, синове, дъщери – той Те обича. Вземи тия работи, да видим какво съществено е разбрал.“ Йов е праведен.

Когато Господ му даде изпитанията, той иска да се съди защо Господ му даде всичко това. Казва: „Аз изпълних Твоята воля.“ Не се е научил Йов да пее. В него имаше една потаена гордост, че има голямо знание и като него друг няма. Нямаше по-богат човек от него. Той седеше и казваше: „Като мене няма.“ Това е скрита гордост. Той принасяше жертви. Като гледа, вижда синове, дъщери. Казва: „Като моите дъщери и синове няма.“

Като му взе Господ говедата, като му взе дъщерите, синовете, най-последно и на физическото му тяло,

Йов прокле деня, в който се е родил. Казва: „Да е проклет онзи, който казал, че се е родило мъжко дете!“ След като мина известна дисциплина, Йов се научи да пее. Казва: „Едно време аз мислех погрешно, но сега разбирам какъв е животът. Няма да го повтора това вече.“

И ние като Йова по някой път седим и мислим, че сме нещо. Че сме нещо, нещо сме, но говедата може да изчезнат, конете може да изчезнат, овцете може да изчезнат, камилите може да изчезнат, синовете и дъщерите може да изчезнат и може да дойде една болест на тялото. Тогава ще кажете: „Аз станах инвалид.“

Голстой три пъти е боледувал и при всяко боледуване е имал просветление. Четири-пет пъти като боледуваш, ще придобиеш нещо. Вие се радвайте – нова светлина ще дойде. Всякога човек, като издържи болестта, става по-здрав. Деца, които са боледували в ранната възраст, са по-устойчиви. Човек, който боледува, турците казват, става *пишкин** издръжлив.

Имаме музикален център за здравето – една кост има зад ушите. Като заболее, казвайте: „Аз мога да се подмладя.“ Ако искате да се подмладите, поразтрийте тази кост зад ушите нагоре-надолу.

Туй няма да го разправяте на другите. Вие трябва да имате един резултат, другояче ще мислите, че е лъжа. Ще опитате. Да не кажете: „Учителят не трябва да ни заблуждава.“ Като опитате, ще видите, че движението е необходимо. Едно малко търкане трябва да има. (*Учителят се търка зад ушите.*) Когато заболее, разтрийте се зад ушите.

Бог е Бог на младите, а не на старите. Стар е само Той. Ако вие сте стари, Господ не е с вас. Млади всички искаме да бъдем – с любов млади, със знание млади, със свобода млади. За старостта и въпрос не правете. Смешно е да говорите, че някой е остарял, като е ста-

* **пишкин** – (тур.) Майстор, опитен, енергичен, умеещ, знаещ, сръчен.

нал на четирийсет и пет, петдесет, шейсет години. Станал човек на шейсет и четири години, и мислите, че е вече стар. Шейсет и четири колко прави? Шест плюс четири – равно десет. Значи на десет години е. Седемдесет и две години – седем плюс две е девет, значи на девет години е. Осемдесет и пет годишен е някой, осем и пет – тринайсет, значи на тринайсет години е. Като станете на сто и двавет години – едно плюс две прави три, значи на три години е.

Музикално това е вярно. В музиката има дълги и къси вълни. Има духовни гами, има и естествени гами. Тези минорните гами са естествени гами, те са на физическия свят. Мажорните гами са на духовния свят. В Божествения свят има три вида гами – гами на любовта, гами на Божията мъдрост и на Божията [истина].

Аз искам всички да пеете, а не само да имате едно понятие. Теоретически може да учите, но което може да приложите в живота, то ще ви ползва. (*Учителят взе цигулката.*)

Ще ви пея една българска минорна гама.

Учителят свири една българска песен.

Тук боли го коремът, но не знае как да разреши, парици няма. Исква да се сгоди, момата го не иска. Жена му се кара. Какво ще се прави?

Учителят пее и свири:

Какво да се прави,

какво да се прави.

Учителят свири българска песен весела.

Тази е мажорна гама. Българина това го е спасявало (*мажорното свирене и пеене*). Понеже българинът е песимист, Сатурнов тип, като поиграе, минавало му е.

Сега, искате духовно. Кое е духовно? Духовните гами не са минорните гами.

Учителят свири тъжно.

При духовните гами човек трябва да се научи да мисли хубаво.

Учителят пее:

Да знаеш как да любиш,
това ще каже да вярваш в Бога.
Да знаеш как да мислиш,
това значи да изпълняваш волята Божия.
Да си свободен,
това значи да служиш само на Господа.

Казвате: „Заблудих се.“ Това е само предпоставка. Радвайте се, като страдате. Мислете, че Господ е там. Ако има Един в света, Който страда, това е Бог. Всичките хора, на които дал благословението Си, не Го разбират, Той седи тих и спокоен и чака най-последно да разберем.

Искам сега по пеенето да си не търсите погрешките. Ако е за погрешки, аз зная повече от вас погрешките, но никога не търся погрешките на хората. Те са нещо външно. Доброто трябва да се търси. Във всинца ви има потаени добрини и богатства. Вие още не сте мислили за вашите добрини, които са скрити във вас. Вие още не сте любили, както трябва.

При мене са идвали мнозина и са казвали: „Аз еди-кого залюбих.“ Това беше в Русе, иде един млад духовен момък и казва: „Залюбих една сестра.“ Братът казва: „Искам да се ожения сега.“ – „По евангелски, казвам, може да не е определено.“ – „Ако не е определено, аз не вярвам в Бога. Ако е волята Божия, но без нея аз не мога.“ Не се минаха две години и той казва: „Истината ми от сърцето, не я искам.“ – „Ти по-рано казваше, че без нея не можеш, а сега защо я отхвърляш?“ Това не е любов.

С любовта вие се раждате и ще умрете. Тя трябва да ви придружава. И при вашия изгрев, и при вашия залез, тя никога не напуска човека. Естествено нещо е това, което никога не напуска човека. То е любов. Туй, което никога не напуска човека, то е любов. Всички може да те напуснат, но любовта остава една и съща.

Това е Бог, Който всякога и при всичките условия остава Единен. Ако искаме да извършим голяма работа в света, само с Него може да я извършим. Каквото поискаме в Неговото Име, всичко може да направим. Без Неговото Име нищо не може да направим. Всички трябва да имате тая идея.

Сега всички трябва да пеете. Сега старите сестри казват: „Младите да пеят.“ Младите казват: „Старите закъсаха.“ Ако старите закъсат, и младите ще закъсат. Едно време и старите бяха млади.

Всички във вашата любов сте закъсали.

Казвам, вие, по този начин както любите, ще закъсате. Това е временна любов, ще остарее. Гледаш, остарява лицето ти - любовта ти не е правилна. Любовта подмладява. Туй, което не подмладява, не е любов. Ние остаряваме, защото има нещо криво. Ще изправиш кривото. Почерняло лицето ти. Това не е любов. Любовта носи светлина и топлина в себе си. Казва някой: „Остарях и мисля, че любов има, мъдрост има.“ Готви се за оня свят, да го посрещат ангели. Ангелите не искат инвалиди. Там като идеш, те искат деца, да им преподават знание. Ще пеете, ще учите музика в оня свят.

Учителят пее:

Когато аз видях първия лъч
на моето слънце,
което изгря на земята,
моето сърце трепна
и аз почнах да живея.
То ми се усмихна
и весело ме погледна.
За тебе аз днес изгрях, ми каза то.
Аз съм пратено за тебе, да ти посветя.

Защо да не пеете?

Лошите навици вас са ви схванали за гърлото, са ви схванали сърцето. Искам тия навици с ножиците все-

ки ден да ги режете. Не всички изведнъж, но по малко. Аз, ако имах една сестра, ще кажа (*Учителят пее*):

О, моя любезна сестро,
с теб не знаа
как не може да се разберам.
Нещо в мене има
против тебе,
което аз не харесвам.
Много пъти съм се гневела на теб
за твоя лош живот.
Така правех едно време,
когато не разбирах.
Но сега,
когато научих да пея
минорните и мажорните гами,
аз вече другояче постъпвам.
О, моя любезна сестричко,
аз вече те обичам.
Обичам те,
тъй както никога друг път
не съм те обичала.
О, моя любезна сестричко,
колко си красива и мила
на моята душичка.
Аз те обичам,
моя мила сестричке.

Музиката е единственото изкуство, което може да разпръсне тъгите и скърбите.

В природата всичко е музика. Има неща – ако ги чуете, ще се отворят ушите.

Сега, гледам в ума ви и мислите: „Да беше на млади години.“ Каквито сте на млади години, такива сте и на стари години.

Един стар дядо дошъл при един бряг. Казва: „На млади години такива трапове скачах.“ Засилил се и паднал в трапа. Мислил, че някой го слуша, и казва: „На

млади години го прескачах. Като остарее човек, в трапа влиза.“ Поглежда, че никой няма, и казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари години.“

Няма старост в света. То е хипноз. Хипноз, който започва в деня, в който ял от плода на забраненото дърво. В деня, в който ядеш, ще остарееш.

Всяка работа, която не съответства на нашата мисъл, една мисъл, която не съответства на ума, едно желание, което не съответства на сърцето, то състарява. Всяка мисъл трябва да бъде едно благо, всяко желание трябва да бъде едно благо, всяка една постъпка да бъде едно благо. Да се радваме, че сме направили едно нещо.

Някой се засмял. Казваш: „Защо се смееш?“ Нека се смее. Ти се скриеш, не се показваш, че си весел.

Те са прийоми на един стар живот. Ще бъдете естествени. Скрито има на земята, но нашият живот за онези същества от другия свят е отворен.

Нашите мисли имат плодове, нашите желания имат плодове и нашите постъпки, кой как действа, има плод. Всяко дърво се познава по плода. Какво ще се криеш? Бъди естествен, да се радваш, че имаш един естествен плод.

Най-първо, ще се научите да пеете.

Никога не се навеждайте да разрешите един въпрос. Изправете се хубаво. Ще отпратиш ума си към Бога, към любовта, която озарява всичко. Ще отпратиш ума си към любовта, която има еднакво отношение към всичките хора, любовта, която никога не изоставя човека.

Човек мисли по някой път, че са го изоставили. Неговите мисли образуват тъмнина, че не може да го види. Той трябва да махне лошите мисли и лошите желания, за да вижда пак.

Вие да имате вяра в любовта.

Бог е любов. Единственият, Който никога няма да ви остави, Който мисли вашето добро, е Той. Сега, заради Него аз искам да ви пея.

Учителят пее:

Отче наш, Който си на небето,
да се свети Името Твое,
да дойде Царството Твое,
да бъде волята Твоя,
както на небето, така и на земята.

Като произнесеш Името на Бога, да ти светне.
Учителят пее:

Отче наш, Който си на небесата,
Ти си долу на земята и в сърцата.
Ти проникваш със Своята мисъл
и Твоята любов е внесла в мене живот.
Аз ще Те обичам, Господи Боже мой,
с всичката си душа,
с всичкия си ум,
с всичкия си дух
и с всичката си сила.
Да бъде Името Твое благословено
през всичките векове.

Пейте! Правете погрешки, но пейте. В оня свят като идете, ще пеете. Ангелите, като дойдоха на земята, пееха. На райската врата ще пеете. Каква песен ще пеете? Апостол Петър държи ключовете и като идете, ще каже: „Я попейте.“ Коя песен ще изпеете? На разочарованата любов и неразбрания живот, на ония тежките страдания и мисли?

Всичко е за благо в света. Ние не разбираме, че каквото се случва в света, Бог ще го превърне в добро, в любов, и всички неща – в скъпоценни камъни. „Ще залича греховете ви и няма да ги помена.“

Тогава ще пеем и ще благодарим за всичко.

Време е да пеем не за другите. Мъчно е човек да благодари. Кишне изведнъж, казва: „Как така!“ Като му дадат доброто, пак е недоволен. Дадат му малкото бла-

го, пак е недоволен. Дадат му голямото благо, пак е недоволен. И на малките работи да е доволен.

Като вземеш една песен от два тона, да бъдеш доволен. Ако [вземеш] „до“ правилно значи, че растеш и забогатяваш. Тогава, вместо „до“, вземете дума, която да започва от „до.“

Сега, искам да бъдете свободни. Аз ви искам такива, каквито сте.

Ще ви приведа един пример. Един от великите художници на Англия излиза в Лондон и търси едно бедно дете да нарисува една картина. Ходи четири-пет дни, цяла седмица и един ден среща едно окъсано дете. Казва му: „Да дойдеш при мене такъв, какъвто си.“ Казва: „Ти си хубаво облечен, аз как ще дойда?“ Ходило да иска дреха, да се облече, за да се представи. Като отива при художника, той му казва: „Мене такива деца не ми трябва, облечени. Върви си.“

Такива, каквито сте! Не туряйте изкуствени дрехи. Изкуствените дрехи не са по-хубави. С погрешките ние сме по-добри, отколкото с позлатените добрини. Позлатеното добро не го искам. Не че не е хубаво и то. Един позлатен духовен живот, и него не искам. Една позлатена мисъл, едно позлатено чувство - ще се изтрие златото и ще остане отдолу медта. Мисълта златна трябва да е, чувството златно трябва да е и постъпката да е златна.

Като видим един брат такъв, какъвто е, да се радваме. Вие казвате: „Той не постъпва добре.“ Много добре постъпва. „Покръсва.“ Няма нищо. Доста енергия има. Може ли водопад да не кряска? Може ли бурята, която иде, да не кряска? Ако бурята има право да кряска, защо човек да не кряска? Ако водопадът кряска, защо човек да не кряска? Когато не си на водопада, не кряскай. Водата на водопада кряска. Но когато водата не е на водопада, не кряска. Ние кряскаме и на равно място. Там е погрешката.

Радвайте се на добродетелите на другите. Радвайте се, когато видите и техните погрешки. Два пъти се рад-

вайте – когато видите техните добрини и когато видите техните погрешки. Не ги съдете. Радвайте се за погрешките им и два пъти се радвайте за добрините. Радвайте се, когато не може да пеят, но когато пеят, два пъти се радвайте. Това като правило го имайте.

Сега, за втория път някой да приготви една песен – или мажорна, или минорна. Да я изпее. Да видим как ще пеете. Ще пеете по една минута. Няма да продължи пет минути. Една минута е достатъчно. Които са свободни кандидати за новото, нека пеят. Нали като ученици в училището сте вдигали двата пръста. Това значи в името на любовта и мъдростта. Единия пръст е на Юпитер, другият – на Сатурн. Този средният пръст е на справедливостта, а показалецът – на благородството. Ученикът казва, като вдига ръка: „Учителю, в името на благородството и моята справедливост, ще отговоря.“

Казвам, идния път в името на вашите погрешки и вашите добрини ще отговорите. Няма да се смеете. Като пее някой, да ви е приятно. Да пеете една минута, най-много до три минути. Повече никой няма право да пее. Да имаме време за повече певци. Едно развлечение е.

Аз искам да ви смъкна всичките стари дрехи.

Някой казва: „Кажи ми погрешките.“ Няма какво да ти казвам погрешките. Погрешката в тебе е, че си много страхлив.

Престанете да се страхувате. Имайте страх от Бога. Само един страх да остане – страх от Бога. От другия страх трябва да се освободите. Другият страх е спънка.

Страхът от Бога е благословение. Страхът от хората е голяма спънка.

„Отче наш“

Шеста лекция на Общия окултен клас
10 ноември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

СМЪРТНИ И БЕЗСМЪРТНИ

„Добрата молитва“

„Бог е любов“

На вас ако ви дадат една възможност да оправите света, как бихте го оправили, как щяхте да го оправите? Казвате, че този свят е неоправен. Как бихте го оправили?

Когато на един трескав човек му дават храна, той усеща храната горчива, на езика му е горчиво. Мислите ли, че на целия свят е горчиво? Всичките хора ядат сладко, той каквото яде – всичко му е горчиво. Когато вие сте неразположен, мислите, че целият свят е неразположен. Ние се заблуждаваме, казваме: „Развален е светът.“ Не е правилна мисълта.

Сега, аз съм започнал един метод, който е Божествен. Той е микроскопичен. Пътя, по който вървя, вие не ме следвате.

Ние има да оправим ред погрешки на миналите поколения. Бащата оставил дълг – ти си го унаследил. Вървим по известни линии, по които сме задължени. Някой път казваме: „Нямам нищо общо.“ Може да кажем, но отношенията са много малки, свързани сме. Едно дете, по невнимание като драска с една кибритена клечка, може да запали плевнята, да изгори. Не че детето има намерение да изгори плевнята, но плевнята отива. Често в нашия живот сме палили клечки – много плевни има изгорени.

Някой път между вас има дисхармония, не може да се търпите. Мислите, като не може да търпите един човек, че той е лош? Не ви разбира. Ако дойдете до една мечка – от нея излиза едно ухание. Не че мечката е лоша. Има нещо в мечката, животът в мечката е вкиснат. Във всичките животни без изключение има вкисване. Туй, което е неприятно в тях, е вкисване. Ние, хората, не сме освободени. Ако вашето обоняние е развито – един човек като се разсърди, се е вкиснал. Като мълчиш, пак си се вкиснал – особено ухание излиза, човек не може да мисли. Един човек от десет, сто километра може да ти влияе със своята мисъл, вкиснал се е.

Запример целият град е неспокоен. Защо? Най-първо, политически те не послушаха. Ние им казвахме неутралитет да пазят. Онези, които даваха съвет, казваха България да пази неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, на другите обявиха война. Защо? Какво ще спечелят? Тук користолюбие има. Германците ще дойдат, ще дадат Македония на България. Не са германците, които ще дадат Македония. Не са и русите. Казват: „Русите ни освободиха.“ Никой в света не освобождава. Като четете Стария Завет, евреите казват: „Бог освобождава.“

В живота имаме същите заблуждения. Бащата казва: „Детето, като стане голямо, ще ме замести.“ Не уповавай на сина ти, да те замести. Ти си един син на Бога. Ти си син, станал си баща, заблуждаваш се, че синът ти ще те замести. Ти, като син, нямаш отношение към Бога, пък си станал баща. Ти като син не си станал, пък като баща... Голяма манджа ядеш. Казвате: „Да се ожения, да стана баща.“ Вие, невежите, още синове и дъщери не сте станали, искате да бъдете майки и бащи. Когато станете най-добрите синове, най-добрите дъщери, тогава може бащи да станете и майки да станете. То е последното. Има съчетание.

Аз ви говоря за любовта. Любовта търпи, но не извинява. Тя търпи нещата, не ги извинява. Любовта е най-взискателната сила в света. Най-меката и най-взис-

кателната. Казвате: „Той мене не ме обича.“ Ти злоупотребяваш с неговата любов. Чистият живот излиза от любовта. Като направиш една погрешка, опетняваш се, макар по краищата. Плюеш в един кладенец, казваш: „Какво има една плюнка! Ще се очисти.“ Ще се очисти, но не е хубаво.

Сега някой път – по този път, по който вие вървите, човек не може да се подмлади. И сто години да живеете, не може да дойде подмладяването. То по съвсем друг закон става. Човек може да се подмлади на земята.

Вие сега не разбирате какво нещо е любовта, нямате ясна представа. Ако обичаш смъртните хора, смъртта остава. Всеки, който обича хората на земята, смъртен става. Бащата, който обича синовете си, като тях ще стане. Като казваме, че трябва да се обича Бог, ето какво подразбираме. Ако искаш да станеш безсмъртен, трябва да обичаш Бога. Като обичаш Бога, безсмъртен ще станеш. Като обичаш хората, смъртен ставаш. И Христос, като обикна света, като Го прати Бог, смъртен стана, пострада за грешните хора.

Вие мислите, като обикнете света, да се подигнете. Не е имало някой да е обикнал света, че да не си е дал живота. Тия са наредби. Не казвам, че са закони. Ако искаш да станеш безсмъртен, мисли за Бога. Не само мисли, обичай светиите, обичай безсмъртните хора. Затуй Писанието казва: „Това е живот вечен, да познаеш Тебе, Единнаго истиннаго Бога.“ Като станеш безсмъртен, тогава ще знаеш как да се справиш със смъртните хора.

Всичките хора трябва да се убедят да обичат хората, тогава смъртта вече няма да царува. Отчуждението е, че ние първо не се разбираме. Ако хората, които виждаш, не любиш, как ще любиш Бога? Туй не е за светските хора. Духовният човек, ако не обича Бога, Който му е дал всичко, как ще обича онези, които нищо не са му дали? Какво ти е дал Драган, Петко, Стоян? Ти си излязъл от Него. Животът от Бога е излязъл, въздухът

от Бога е излязъл, хлябът, водата от Бога е излязла, син ти, дъщеря ти – всичко, което иде, все от Бога иде.

Та казвам, туй е за напредналите от вас. Не е за всички. Човек, за да разбира нещо, трябва да го изпълни. Върху музиката вие може да четете, може да се занимавате с философията на музиката, ако не знаеш да пееш, то не е музика. Изисква се не философия. Философии колкото искаш. Казва: „Изпей.“ – „Не мога.“ Ти не разбираш песнето. Казва: „Да живеем свят живот.“ Как се живее светият живот? За живота аз ви давам примери, как трябва да се живее. Всеки ден – по трийсет-четирийсет души по някой път на вратата: трака-трука, трака-трука. Какво искат? На някого се разболяло детето. Казвам: „Дайте му топла вода.“ – „Дали ще оздравее?“ – „Сега, друг въпрос е. Вземи водата. Виж, ако не помогне, пак ела.“

Като дойдете, едно правило има – един удар. Духовете употребяват четири удара. Единият удар е отрицателен, двата удара са колебание, трите удара са „да“, четирите – „без всяко съмнение“. Дойде, тропа един път – ще оздравее ли? Един удар като удриш, трябва да имаш любов към Бога. Ако нямаш любов към Бога, нищо не може да постигнеш, като удариш веднъж. Два удара – трябва да имаш любов към Божия Дух. Ако нямаш любов към Бога и към Духа Му, нищо не те ползва. Три удара децата имат право да удрят. Бащата има право веднъж да удари. Бащата, като дойде, веднъж тропне. Божественото е веднъж тропането.

Не само вие тропате. И овцата, като дойде един вълк, тропне веднъж, когато е силна. Когато тропне, вълкът разбира. Тропането не е само от хората. И животните тропат.

Вие сега може да мислите само за себе си. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си, работите не вървят. Не създадохме ние света. Някога, помисли и за себе си. След като мислим, че Бог създаде света, като изпълним длъжността си към Бога, накрая имаме право да мислим и за себе си. Ние хората трябва да бъдем на

последно място. Ние сме в десетия разред на всички същества, най-долния разред на възвишените същества. Хората сега са на десета степен. Има десет степени. Над нас има девет степени такива същества. Има да се качват по тия степени. Ти си на десетата степен, едно дете си по разбиране. Каква сила имаш?

Вие някой път се опълчите, казваш: „Свобода имам.“ Дойде болестта, не я хванеш да ѝ кажеш: „Да си вървиш! Знаеш кой съм, аз заповядвам да си вървиш.“

Направете опит. Вие по някой път може да направите, както направи нашият брат Симеон от Беброво. Той беше на събранията в Търново. Пита ме дали да излезе през Търново с кандилницата и да кади от единия до другия край на Търново. Казвам: „Защо да кадиш?“ Искате да покаже, че не го е страх. Казвам: „Каква ти е идеята? Може да кадиш, но хората нямат нужда от твоето кадене. Какво искаш? Ако тия хора са болни и отиваш да ги кадиш, разбирам – ще причиниш полза. Разбирам. Ще излязат, ще те питат защо кадиш.“

Кой свещеник не е кадил? Ако светът можеше да се оправи с кандилница, хиляди са кадили – и българи, и евреи. Ако искаш, може да кадиш търновци, но може да те поздравят. Той иска аз да му кажа.

Аз не поддържам каденето с тамян. Излез с умствената си кандилница. Кади с ума си, със сърцето си, с душата си. Тази кандилница отпосле да остане.

Та казвам, първото нещо – мислете за Бога. Безсмъртието седи в това. Любовта към хората ражда смъртта. Вие може да се обичате, но от любовта към хората се раждат всичките болести. Аз да ви докажа. Майката обича детето си. То като се разболее, и тя се разболее. Освен че не може да му помогне, тя се безпокои. Обичаш някого, не можеш да бъдеш спокоен. Първо, трябва да имаме любов към Бога. В Бога всичко е спокойно. Да предадем Божията любов към хората, ще ги турим в правия път.

Нито един от вас в света не може да бъде образ. Как трябва да се живее в природата в правия смисъл?

Ние, хората на земята, сме много възискателни. Като обичаш някого, той иска само него да обичаш. После, пита защо го обичаш, какви са твоите намерения.

Знайте, любовта е единственото безкористно чувство, което се ражда. Любовта нищо не иска. Онзи, който люби, се радва в любовта, която той проявява. Аз, като пея, най-първо пея за хората. Но най-първо аз слушам. Един певец, който не се вслушва, не може да бъде добър певец. Аз, като пея, трябва да слушам пеенето. Тогава и аз да се радвам. Да чувствам в дадения момент и да се радвам на пеенето, и да се радвам. Когато очакваме другите да се радват, пък и ние да се радваме, тази песен е средна. Когато правим едно добро, да имаме предвид, че Бог е доволен от нашата постъпка.

Трябва да изменим. Досега светът е вървял с любов към хората, Бог е бил на последно място. Ще объркаме нещата. Сега казвате: „Къде е Господ?“ Яж хляба с любов и мисли, че Бог е в хляба. „Аз съм живият хляб.“ Пий водата с любов и вярвай, че Бог е във водата, в живата вода. Дишай въздуха с любов и мисли, че Бог е във въздуха. Приемай светлината и мисли, че Бог е във въздуха, в светлината, защото светлината е резултат на Бога. Тази мисъл трябва да влезе във вас. Може да кажете: „Дали е реално?“ Вън от светлината кое е реално? Вън от въздуха кое е реално? Вън от водата кое е реално? Вън от любовта кое е първо? „Трябва да се живее.“ Ще се живее, като ядеш хляба. Ще се живее, като пиеш водата. Ще се живее, като дишаш. Ще се живее, като иде светлината. Тези четири елементи, те са проводници на живота.

Вие толкоз години на доста голямо изпитание сте. Дойдете тук, седне някой до тебе. Представи си, че му миришат краката или потта му мирише. Не е виноват, туй е унаследено от деди и прадеди. Не може да търпиш. В дадения случай, може да го почистиш. Носете по едно мускалче. Този брат, когото не обичаш, напръскай го малко. Седиш, срам те е да извадиш мускалчето.

Кажи: „Брат, имам едно хубаво масло, искам да те напръскам. Нали няма да се сърдиш.“ Туй неприятно чувство ще изчезне.

Аз ви казвам, аз много неща може да поправа, но вие нищо няма да научите. Аз ще се ползвам, вие няма нищо да се ползвате. Аз някой път допускам някоя грешка, гледам дали ще я забележите, буден ли е вашият ум.

Дур на турски значи „стой“. Дур значи е глагол. Ако се вземат тия качества, D-то в дадения случай показва нещо, което има много добра основа. U-то е като чаша, означава да възприемеш нещо много хубаво. R-то показва пътя, по който трябва да вървиш.

dur
СТОЙ

В дадения случай M-то е право. Туй, което ти си възприел, се обръща надолу. Дурът приема нещата, молът предава меките работи.

moll

Ако изучавате сега музиката, има една музика, която изтича от ума. Има една музика на сърцето. В слънчевия възел чувстваш нещо много приятно. Някой път като пееш музикално, усещаш светлина в ума си, светли мисли. Някой път музиката, когато музикално не е права, се усеща тъмнина.

Казвам, в музиката – когато светлината се възприема правилно, когато се приема въздухът правилно, когато се приема водата правилно, хлябът когато се приема правилно, хората са музикални. Без изключение.

Като дъвче един музикален човек, дъвче музикално. Слушали ли сте как ядат музикалните хора, как се донират зъбите, каква музикална арфа? Онези, които не са музикални – едно мляскане има. Българите, когато мнозина ядат заедно, много музикално ядат. Дванайсет души българи яли с една лъжица и така бързо минавала лъжицата, че когато минал един заек, не останало време да викат, да изхукат на заека. Толкоз бързо ядат, толкоз е сладка храната. Тази лъжица трябва да служи на всички еднакво. Българинът, когато му дадат една

паница, има навик да я удря с лъжицата, да не е пукната. Не обича да яде в пукната чиния, защото не е късметлия. Ако е пукната, работата няма да стане. Казва: „Я ми дай друга чиния.“ Пукнатата издава един тъп звук. Онази, която е здрава, издава приятен глас.

Всяка песен не трябва да е пукната. Никога не пейте една песен, както не трябва. Казваш: „Гладен съм.“ Как трябва да кажеш, че си гладен? Музикално как трябва да го кажеш? Да допуснем, сега минавате покрай някое плодно дърво. Най-първо, вдигате ръката, хващате плода. Вторият момент – снемате този плод и го гуряте в устата си. Едно протягане, то е дур. Като вземеш плода надолу, то е мол.

Сега казвате: „Други работи ни говори, по-високи работи.“ Казвате: „Какво правят ангелите?“ Оставете какво правят ангелите. Какво правят ангелите, то е тяхна работа. Кое то тук, най-големите математици разрешават, математици като Айнщайн и други – и най-малките ангелчета си играят с тия задачи, които нашите математици разрешават. В небето един ангел хиляди години изчислява, взема предвид да не направи опущение, какво ще стане, определя. Когато ангелите са правили слънчевата система, са изчислявали всичките възможности. Като се движи слънцето, вземали са разни състояния на етера, после разните свойства, които телата имат. Вземали са предвид и изключенията, капризите, които слънцето има.

Един пример съм дал в двайсет и шестата година – за Саваот Амон-Ра. Кръстил съм го аз. Като направил Господ телата, всичките били много красиви. И земята била много красива, тя била много красива мома. Направила една погрешка, за което загубила красотата, станала грозна. Казва: „В начало Бог създаде земята и небето, а земята беше неустроена.“ Как създаде земята, пък тя беше неустроена? Изпуска се каква е била погрешката. Ще оставим настрана. Този е един от боговете. Като видял красивата мома, влюбил се, слязъл на земята да се любува на красотата на тази, която

живее. Като слязъл, направил си прочут палат и в слънцето се прочул Саваот Амон-Ра. Този знаменит ангел направил палат от най-хубав материал. Тогава светлината и водата чули за този палат и като млади моми слезли да видят този палат какъв е. Светлината минала през прозореца, влязла в палата да го разглежда. Водата се помъчила да влезе, но не могла и останала отвън. Не ѝ иде наум, че има врата, през която може да влезе. Искала да мине по пътя, по който светлината минала. Станало ѝ жалко, започнала да плаче и от нейните сълзи цял извор потекъл. Всичките хора дошли да се любуват на тоя извор. Саваот Амон-Ра ѝ казал, защо плаче. „Не може да вляза, дето сестра ми влезе.“ – „Мини през една врата, за тебе има врата.“ Показал ѝ той вратата и тя влязла.

Сега, дето плачете, то сте останали отвън. Вие искате да минете оттам, отдето светлината е минала. Някой път искате да минете оттам, отдето са минали светиите. Светиите са като светлината, вие сте вода още.

Сега, ако всичко в света стане светлина, де ще бъде водата? Ако всичко стане вода, де ще бъде въздухът и тъй нататък.

Казвам, онова място, дето Бог ни е поставил, да бъдем верни в дадения случай на това място. Ти си едно дете в забавачницата, ще изучаваш. Вие станете сутрин, погледнете – има нещо в лицето ви, не го харесвате. Гледате го, отначало лицето било гладичко, хубаво. След туй започват бръчки, нещо цветът се е изменил, явяват се бели косми. По-напред сте били бодри, сега оттук-оттам ви боли. Започваш да си внушаваш, казваш: „Остарях, остарях.“ Туй остаряване значи – не сме изпълнили волята Божия. Защо остарявате? Чакате да изпълнят волята Божия.

Аз досега както съм употребил любовта, това още не е любов. Защото, забележете, в любовта няма никаква лъжа, ни бяла, ни черна. В любовта има най-голямата искреност. Човек трябва да бъде искрен. Неговата любов трябва да бъде абсолютно безкористна.

Първото нещо, първоначално нека бъде безкористно, после нека стане користно. Какво значи корист? Полза. Тази буква „К“, тя не е земна буква. Користта е нещо в астралния свят. Користта е жидко* състояние, то не е организирано, не е към твърдата почва. Следователно в користолюбieto няма закон, който да регулира нещата. В користолюбieto човек винаги държи един наклон все надолу. Водата, като я туриш, надолу тече, нагоре не се качва. Користолюбивият човек винаги слиза надолу. Следователно, като слезе на дъното, той ще се намери в едно неприятно състояние. Туй движение в света – като слизаш, трябва да те повдига. Щом слизаш и не можеш да се подемеш нагоре, защо ти е това слизание.

Наскоро ми разправяше един авиатор в Америка, който над Андите носил пощата и с аероплан минавал доста високо над Андите. Дошъл до един циркус в редкия въздух, паднал и не може да се повдигне аеропланът. Въртял се, въртял се, не може да излезе от циркуса. Най-после каца долу. Три дни какви големи изпитания имал, докато слезе долу. Хората го занесли – подули му се ръцете, краката. Има всичкото добро желание да мине, но не е предвидил, че има празни пространства. В етерното пространство има празни места.

Божественият път, по който вървим, не е навсякъде безопасен. Ако някъде кръшнеш, ще влезеш в някой циркус. По пътя трябва да вървиш, да се не отбиваш ни вляво, ни вдясно. Не е безопасно да минеш наляво.

На земята като вървим, не вървим по права линия. Човек върви по крива вълнообразна линия. По такава линия има по-малко съпротивление и по-малко енергия харчим. Икономии.

Първото нещо, сега се спрете върху любовта. Отправете ума си към Бога и не търсете какво е Бог по естество. Мислете, че Бог е любов, да възприемете Не-

* **жидко** – (рус.) Течно, воднисто.

говата любов. Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“

Отправете ума си към Бога, за да възприемете Неговата любов. Ще туриш гърба си на слънцето, ще възприемеш неговата енергия. Мнозина се греят на слънцето, но не се ползват. Ако седнеш и се грееш на слънцето с любов, непременно ще почувстваш неговата целебна сила. Ако виждаш Бога в слънцето, ще ти помогне. Ако мислиш за слънцето това, което то не е, ще бъде, като на огън да си се нагрят. Или кой може да ни обсеби тази светлина, която имаме?

Сега всичките хора казват: „Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.“ Ние сме точно такива, каквито трябва да бъдем. Като се посее едно семе, има всичките възможности.

Ние имаме всичките възможности. Трябва да използваме Божието благословение. Ако не го използваме, тогава туй, което Бог е вложил в нас, няма да може да го проявим. Ние не трябва да мислим, че сега прилагаме нещата. Човек, който излязъл от Бога, Бог е вложил в началото. Павел, като разглежда в началото, казва: „Аз посадах, Бог е, Който възраства.“ Онова хубавото в нас – Бог е, Който го възраства, чрез Него работи. Като дойдеш там, не мисли как става това нещо. Ти остави на Бога работите. Като станат, тогава мисли заради Него. За Божествените работи, преди да са станали, не мисли. Като станат вече, тогава ги изучи. Човешките работи изучавай последни.

Сега, Божественият план не може да се нарисува, не може да го представим какъв ще бъде Божественият план. Когато очакваш нещо Божествено, ти само спъваш работите. Ако запример чакаш по кой начин ще оздравееш, болестта ще седи, по-дълго време ще продължи. Ако забравиш, ще те приспят. Тъй като спи някой болен, след като се събуди, ще оздравее. Ти преставаши да наблюдаваш откъде ще излезе, тревожиш се.

Вие се тревожите, казвате: „Той седи по-горе от мене.“ Мене ме радва, когато един цигулар свири по-

добре от мене. Учил човекът, аз се насърчавам. Той свирил повече. И аз като свира, ще свира като него. Той изходил повече километри. Аз сега тръгвам, и аз може да изходя. Радвай се, че този човек е преди тебе, отворил този път. Видиш някой красив човек, казваш: „Защо да не съм такъв красив?“ И ти ще бъдеш.

Красивите хора са за насърчение. Умните хора са за насърчение. Силните хора са за насърчение. Като го видиш, тебе ти светне на душата.

Сега вие казвате: „Аз зная какво е любовта.“ Хубаво, как се пее любовта? Какъв е тонът на любовта? Любовта има едно свойство, дето прониква. Бог като проникне в тъмнината, тя се изменя. Бог е тъй съвършено Същество – като влезе в ада, всичките демони се укротяват. Като се оттегли, пак са същите. Като е там, всички са готови да направят всичко. Той пак се скрие, оттегли се, те казват: „Дали беше Той, дали не беше заблуджение, халюцинация.“

Когато Бог дойде, лесна е работата. Когато слънцето изгрее, всичко е лесно; като залезе, мъчнотиите се явяват.

Ние казваме, че вярваме в Бога. Много слаба е вярата ни. Един прост ревматизъм имаш, викаш лекар. Дойде лекарят, тури инжекция. Минава месец, два, три, четири – не си заминава. Мислиш, че туй е вяра. Тия болести опитват нашата вяра.

Някой път, като дойде някоя болест, турете да я лекувате с вяра, да видите колко е силна вярата ви. Виждате – минава ден, два, три, четири, пет, десет. Това са степени на вярата. Показват степенята, доколко е силна вярата.

Да кажем, боли те главата. Защо ви заболява главата? Понеже в умствено отношение не сте направили това, което трябва, заболи ви главата. Понеже в сърдечно отношение не сте направили това, което трябва, заболи ви сърцето. Коремът те заболи – не си направил това, което сърцето иска. Заболи те главата – не си направил това, което умът иска. Погрешката е мно-

го малка. Поправи тази погрешка, веднага главоболието изчезва.

Мене ми разправяше една ученичка във Варна: „Нямаше изключение в живота ми – докато бях малка, като кажа на майка си най-малката лъжа, него ден ще падна, ще се утрепя, ще си пукна главата. Като кажа лъжа, не е било време да не падна. Колкото лъжата беше по-голяма, толкоз и падането беше по-голямо. Наложих си да внимавам, да не говоря лъжи, понеже знаех, че ще дойде падането.“

Ти си търговец. Дойде някой беден човек да проси и нещо ти казва: „Дай му.“ Ти не искаш да станеш. Дойде един просяк, жал ти е да дадеш пет-десет лева. Няма да мине два, три дни, ще изгубиш двайсет-трийсет лева.

Аз не съм за бедните. Бедните са изпитание. Някой човек не е беден, той те изпитва колко си щедър. Като погледна, виждам, мислиш да му дадеш. Нямаш противоречие в себе си, нещо ти казва: „Дай.“

Един българин ми разправяше своята опитност: „Останал един лев в джоба ми, мислех откъде да взема хляб. Бях закъсал. Седя на едно място, не смея ни да си купя нещо. Мисля само за едното левче, което е в джоба ми, мисля откъде да взема хляб. Ето иде просяк. Наоколо насъбрани богати хора, иде просякът право към мене. Нещо ми казва: „Дай му лева.“ Аз извадих, дадох му лева. Като излезе този лев от джоба, вече няма какво да мисля. Не се мина един-два часа, дойде при мен един приятел, години не бяхме се виждали. Казва: „Драгане, колко ми е приятно да те видя.“ И на мен този приятел ми услужи десет пъти повече. Дадох единия лев, дойде приятелят.“

Бог изпитва човека, праща един да ти вземе лева. То е идолопоклонство, мислиш, че този лев ще те спаси. Дай го.

Сега туй няма да се случи с нас. То е за един пример. Никога не мисли, че това ще се случи с вас. С вас ще се случи по друг начин.

Та казвам, турете сега в новото любовта да бъде подтик да прославите Името Божие. Мъдростта да бъде подтик да търсите Царството [Божие] и Неговата правда. Да станете проводници, да дойде Царството Божие. Истината да бъде подтик да изпълните волята Божия, както Бог иска. Чрез мъдростта да приложим Царството Божие и Неговата правда. Да прославим Името Божие с любовта. В този случай трябва да носите мир за всичките хора, ред и разбирателство.

Казва: „Надпреварвайте се да си давате почитание един на друг.“ Никога не може да почиташ един човек, когото не обичаш. Почитта е външен признак на любовта. Туй, което любовта ти каже да почиташ, да почиташ.

Сега запример, вземете в гамата на живота. Ти се намиращ в една голяма мъчнотия, едно тревожно състояние. Основният тон, с който можеш тази скръб да опресниш, то е „до“. Първото „до“ е един тон, който слиза. То е, както бомба, която слиза. Забие се в земята, явява се, разширява се, излиза навън. Едно семе явява се в земята, пуска корени надолу, поляризира се, разширява се, разпръсне се. След туй другият полюс – израсне нагоре. Като израсне нагоре, започне да се развива.

Ти, за да излезеш от една мъчнотия, трябва да имаш любов към Бога. Щом се намериш в мъчнотии, ще обърнеш ума си към Бога. В същото време идат други сили, които ще те разколебят. „Господ е толкоз занят. Ти си бръмбар, една мушица. Остави тия работи.“ Не се разколебай. Виж Христос, като се моли три пъти, най-последно нямаше отговор и каза: „Ако може да се отложи тази чаша.“ Като Го туриха на кръста, пак повика Бога: „Боже Мой, защо си Ме оставил?“ Най-последно казва: „Не разбирам защо става. В Твоите ръце предавам духа Си и душата Си.“ В туй предаване е възкресението – пълна вяра в Бога, че няма да Го остави.

Бог онези, които Го любят, няма да ги остави, ще ги опита, но ще ги извади из най-големите мъчнотии.

Някой брат или сестра заболяят. Съберете се, помолете се за него. Казвате, ще се молим. Лекарят, като дойде, какво ще направи? Лекарят ви дал нещо от миналото, викайте го, ще ви помогне. Аз не съм против лекарите. Ще викате лекар, който може да ви лекува – той е от Бога.

Всеки човек, който в дадения случай може да ми помогне, той е от Бога.

Мене ми разправяше друг един българин във Варна. Един ден се усещал толкоз обезсърчен, не му се иска да живее. Отива към пристанището, към Евксиноград. Намерил една малка пещера и седнал вътре. Това било през месец февруари – студеничко. По едно време една малка мушица започнала да се върти около главата. Той си мислил, че никой няма да го обича. Тя каца на носа. Като каца на носа, стане му приятно. Казва: „Има една мушица, която ме обича.“ Веднага се връща в него радостта. След малко изчезва тази мушица. Той станал весел, че има едно малко същество да каца на носа, казва: „Обичам те. Не се обезсърчавай.“

Сега философията. Ще кажете, муха. Проводник е тази муха, каца и образува връзката. Дойде един Божествен лъч от слънцето – станеш радостен. Пиеш вода – станеш радостен. Бог е толкова внимателен.

Аз не искам да употребявам Божието Име, защото някой път толкоз блага ни дава, ние ги забравяме. Някой път натрупваме и ставаме тягостни.

Казвате: „Остаряхме, ще идем в оня свят.“ Като умираш, ще бъдете при светиите. Какво има да се плашите! Плашенето е през митницата като минем. Митничарите всичко ще конфискуват – което носим, ще секвестрират. Тъй както сме дошли на земята, така ни изпращат. Само каквото си изпратил, преди да си умрял, това остава. Със себе си нищо не можеш да вземеш. Всичко ще ти вземат. Ще ти вземат непотребното. На земята си го взел назаем, ще го оставиш.

В Невидимия свят много малко ти трябва. Като идеш в оня свят, ще те посрещнат братя и сестри, този

ти подари, онзи ти подари нещо – ще видиш къщата направена.

Искал един да умре. Сънува един сън, че го занасят в оня свят, показват му хубави палати, но те са на други. Вижда една колиба недовършена, казват му, че тя е на него. Казват: „Тази колиба е твоя, не е довършена, не може да дойдеш.“ Като се събудил, разбрал, че трябва повече материал. Започнал да живее добре, да си съгради къща – несъградена е в онзи свят.

И в онзи свят трябва апартамент. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място.“ Като ти приготви мястото, да има къде да се установиш. Ще идеш някъде – нямаш жилище.

Сега, аз не искам да се раздвоява умът ви. Онова, което имате, е много хубаво. Новата идея, която ви давам, турете я като нов начин. Стария дръжте настрана. Всичкият материал да мине през огъня на новото. Миналите опитности и новите идеи ще ги прецените. Всичко хубаво ще стане. Едно растение, като влезе в земята, изважда ония сокове. Човек като остане, той не знае тия закони.

Та казвам, мислите, чувствата и добрите постъпки в нас, те са, които творят.

Сега, изпейте една песен. Нали ви казах да си изберете една песен да изпее. Коя песен сте избрали? Кой може да изпее една песен сега? Понеже без пари искам да пеете, не пеете. Ако ви дам десет хиляди, ще пеете. Понеже не плащам, никой не иска. Ако дам десет хиляди лева, веднага ще излезете да пеете. В тия трудни времена все е нещо десет хиляди. Като излезете да пеете, ще ви платим, само искам да видим пеенето. По-напред по човешки постъпваме, плащаме, преди да сте пiali. По-напред се плаща и после се пее – то е по човешки. Първо да пеете, и после ще ви платим. Като плащаме, преди да сте пели, ние имаме доверие в певеца. Сега, първо да пеете, певецът да има доверие на публиката. Когато плащаме преди да сте пели, имаме доверие как ще пеете. Сега, певците трябва да имат

доверие в нас. Ние сме от тази публика, след като слушахме, плащаме. Казвате: „Дали ще платите?“ Ще платим.

Искам да ви кажа, както публиката има вяра, така и певците да имат вяра. Не е лесна работа – засъхнало гърлото, вода няма. Какво ще кажат тона да не взема? Един кандидат няма ли на сцената да излезе?

Един брат изпя „Аз мога да любя“.

Трябва да слушате, без да критикувате.

Една сестра изпя една нейна песен.

Вярвайте в разумния живот, който Бог ви е дал. Всякога песента трябва да има отношение към вярата, мислите, чувствата и постъпките.

Тези, които са певци, са много смели. Когато човек е даровит, не се колебае. Колебанието показва несигурност. Когато обикновеният се колебае, аз влизам във вашето положение. Вие по пеенето сте бедни, не искате да харчите капитала си. Малко пари имаш, какво ще харчиш.

Сега, ти може да пееш „Изгрява слънцето“. Но може да пееш „Изгрява слънцето“, и с този изгрев да става една голяма промяна, съвсем друго бива пеенето. Ако само констатираш един факт – изгрява слънцето, обикновено е пеенето. Констатираш един факт с една промяна в тебе, пеенето се изменя. Запример един е болен и аз му казвам (*Учителят пее*):

Ти, братко мой,
който си сега болен,
ти скоро ще оздравееш.
Аз ти казвам:
след три деня
ти здрав ще бъдеш.

Този човек е публика. Той е богат. „Не съм богат.“ – „Ще бъдеш.“ Дай на човека туй, което няма.

Пеенето винаги трябва да констатира един факт. Една мома иска да се жени. Пей, че скоро ще се ожени,

ще намери един добър другар. Пей на един ученик, че скоро ще свърши [училището].

Сега ние сме от тези философи, които казваме: „Ще стане ли туй?“

Едно помнете, че всичко, което помислите, ще стане. Всичко, което почувствате, ще стане. Само ще стане, случва се то. Някой, който пуши тютюн, беден е, няма пари да си купи. Оттук-оттам проси. Друг има, дава няколко цигари. Исква от този, казва: „Нямам.“ Този човек десет-петнайсет години все иска цигари. Един ден се откаже от тютюна, стане въздържател. Всичко това, което пожелал, става. Оттук-оттам му предлагат, казват: „Заповядайте.“ Десет-петнайсет години ще ти подават хубаво цигари. Казваш: „Аз се отказах. Защо не дойдохте навремето, когато желях?“

Казвам, много работи желаете – ще дойдат един ден, когато се откажете. Има три категории. Отрицателните работи ще дойдат, когато се откажете. Положителните работи точно навреме ще дойдат.

Имаше един брат. Бил в Пловдив, гладувал два-три дни. Минава в Пловдив покрай една гостилница, мирише на хубаво ядене. Казва: „На мене ли Господ даде да въздишам?“ Минава трийсет-четирийсет крачки, казва му нещо: „Гледай!“ Вижда половин лев, тогава беше много. Казва му: „Иди яж и не пъшкай. Толкоз трябва за един хубав обяд.“

Каквото искаме, ще бъдем задоволени. Ние страдаме от излишък на нещата. Ние искаме да се осигурим за двайсет-трийсет години. Всичките хора са бедняци, но възможностите, които Бог създаде, са всичките хора едни на други да си помагат. Възвишените духове идат и ти помагат. Казва: „Сега тук ще мине един човек. Той като те погледне, разположи сърцето, обикне го.“

Един брат изпя „Вършитба“.

Започнаха да вярват певците. Някой ревматично [пее], наплашил се – като започне да пее, не е свободен. Като стане свободен, пее хубаво. Някои се запъват ревматично. Пътят не е направен. Трябва да има кана-

ли свободни. Микозните* материали дразнят гърлото, ципицата не може да пее.

Една сестра изпя нейна песен.

Я изпейте „Сладки думи две“.

Изпахме „Сила жива“.

Законът е – един певец пее, когато публиката има желание да го слуша; едно семенце израства, слънцето иска да израсне.

Казвам: когато Бог ни поощрява да се проявим, да се проявим. Ако при най-добрите условия човек не се проявява, погрешката е негова. Когато няма условия, то е друг въпрос. Не си внушавайте, че не може да пеете. Не казвайте: „Аз не мога да пея.“ Кажете: „Не сме се научили още.“ Не туряйте, че не може да пеете. Започнете да пеете, тананикайте си. Ако не може да пееш, посвири си с уста. Хубаво ще бъде да имате тъпанче или дайре.

Трябва да се образува реакция против един дисонанс, който съществува. Нисшите духове са образували страшен дисонанс. Цял свят е пълен с отрицателни мисли: туй не може, онова не може. Оставете се от туй, което разрушава.

Пеенето в източните народи е доста мъчно, има увъртане на гласа. Сега е опростено, в хармонията е доста опростено, отворено. В мелодията има увъртане, не е лесна работа.

Като видите някого, че пее, казвате: „Защо се е разпял?“ Не казвайте: „Младите да пеят.“ Чувате, стара баба пее, казвате: „Тази стара защо се е разпяла?“ Младата жена пее, и старата пее. Все едно е пеенето, пеенето си има обект. Разбира се, пее за някого. В песните имаме обект. Веднъж пея за някого, какво лошо има? Може да пея за един народ, може да пея за небето, може да пея за Бога, може да пея за себе си, може да пея за хората.

* микозен – (гр.) Гъбичен.

Поддържайте духа в пеенето като един здравословен импулс. В света ставаме много възискателни. Да излезеш да пееш, ще те критикуват, че не си изпълнил, както трябва, ще те дигнат на вили и мотовили. Като даваш концерт, са много строги. Затуй хората се упражняват.

Вие тук казвате: „Каквото Господ даде.“ Господ дава, но все-таки и ние ще дадем един импулс в света.

За бъдеще музиката ще бъде много по-добра от сегашната. Има много работи, които да се трансформират. От Невидимия свят музиката трябва да се преведе само на земята за най-добрите хора. Свят без музика не може да се подобри.

Цялата вселена пее – слънцето има особен тон, земята има особен тон. После, не знаете какво е отношението на земята и слънцето. Отношението е кварта с два потенциала. Благодарение, че е месечината – месечината много помага за музиката. По-музикални са жителите на месечината. Те не може да се сравнят с жителите на слънцето. Много широка е музиката на месечината. Музиката на Венера топлина има, прочувствена е. Музиката на Меркурий има парични работи. Ако му платиш, пее. Марсианците са войнствени. Земята, като пее хубаво, събира парсата. Юпитер е достоен, има нещо величествено. Сатурн е голям критик, в музиката реже вече. Най-страшните критици като те нарежат, на сцената няма да се качиш вече. Забравяш да пееш. Най-достоен е Юпитер, много тържествен бас пее.

Та казвам, има седем побуждания в музиката. Пейте, както слънцето ви подбужда. Пейте, както Венера ви подбужда. Или както любовта ви подбужда, или мъдростта, или истината, или пейте както животът ви подбужда, или както свободата ви подбужда. Свободата подбужда едни песни, знанието подбужда други песни, животът подбужда трети песни. Тия три импулса не ги спирайте. Това е живот вечен.

Казвате: „С песне няма да стане.“ С песне няма да стане, но пеенето е един резултат. Тя не създава неща-

та. Музиката трансформира енергиите на ума, на сърцето. Музиката е трансформатор, умствените енергии трансформира на сърдечни, и сърдечните енергии музикално ги трансформира. Без нея не може да стане трансформация. Контакт е музиката. Този контакт не трябва да го спираш. Спира се умът в своето развитие, спира се сърцето в своето развитие. Сърцето трябва да се облагородява, сърцето да се разширява. Музиката трябва да стане като един трансформатор, за да може нашата мисъл да се предаде добре. И нашите чувства чрез музиката се предават.

Не е само, когато пеem. Има една вътрешна музика. Аз говоря за вътрешната хармония, която се проявява в човека.

В Притчите виж какво се казва – в шестнайсета глава, дваисет и четвърти стих: „Благоугодните думи са от мед, сладост на душата и изцеление на костите.“ То е музика това.

Света ние няма да го поправим. Ако не се проявим тъй, както трябваше, има един дисонанс. Нашият лъч като не излиза, криво ще бъде. В една картина виждаме един дефект. Този дефект може да е в нас. Когато целият свят върви в хармония, и ние да вървим. Понеже Бог преобразява света, не трябва да имаме никаква отрицателна мисъл. Отрицателното, то е минало, то изтича. Новото, което иде – да бъдем в съгласие с него. Старото вече е минало.

Този живот Бог го употребява за нещо.

Новото, което иде, трябва да го посрещнете.

Всички трябва да бъдем готови да се проявим, тъй както Господ иска.

„Отче наш“

Седма лекция на Общия окултен клас
17 ноември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

НОВО РАЗБИРАНЕ

*„Добрата молитва“
„Аз ще се подмладя“*

Много тесни схващания имате за подмладяването. Ако един човек не мисли, не е млад. Като престане да мисли, остарява. Ако един човек престане да чувства правилно, и той остарява. Ако не може да върши работа, и той остарява. Да бъде млад в лицето. Младостта е в лицето на човека.

Някой казва: „Аз съм млад, защо ще се подмладявам?“ Той не разбира какво нещо е младостта. Колко мъчно може да се убедите. Вие запример искате резултат. Переш една риза в мътната вода и очакваш да бъде чиста. Тя ще бъде чиста като водата. Ако водата е чиста, и ризата може да бъде чиста. Трябва да има и малко сапун. Чиста вода и добър сапун – пере.

Старостта е един търговец с голям капитал без стока. Пари има, колкото искаш. Стоката е важна. Хляб може да имаш, но не може да ядеш. Защо не можеш да ядеш?

Вие разсъждавате и казвате: „Аз не съм разположен.“ – „Не си разположен? Много добре. Защо не си разположен?“ – „Не може да мисля.“ – „Защо не можеш да мислиш?“ – „Туй не ми е свойствено.“ – „Кое ти е свойствено?“

Сега, съвременният свят и всички имат една крива основа. Ние мислим, че светът с насилие може да се

оправи. Светът с насилие може да съществува, но с насилие не може да се оправи. Един цигулар, който не знае да свири, може да вдига шум. Има някой – като свири, ще се разболееш. Има други, които като дойдат да ти посвирят, ще оздравееш. Има човек – като дойде да работи на лозето ти, лозето тръгне напред. Някой, като дойде да работи на лозето ти, ще развали лозето ти. Много хора не знаят как да копаят – като копаят, исчат жилките на чуканите. Някои, като режат лозето, не знаят как да го режат.

Пратил един поп слугата си Стоян да изреже лозето. Пита го: „Стояне, знаеш ли да режеш лозе?“ – „Зная.“ Отива, изрязва го. Пита го дядо поп: „Плаче ли лозето?“ – „Плаче, дядо попе. Като го видиш, и ти ще заплачеш.“

В религиозния живот казват: „Аз го зная.“ Не е лесна работа да бъдеш религиозен. Духовен цигулар е, който знае да свири без погрешка. Който само търка, свири само две парчета, „Цвете мило, цвете красно“, не е цигулар. Не е лесна работа да изспириш „Цвете мило, цвете красно“.

Питам ви сега, вие защо остаряхте? Питам, защо осиромашахте? Щом си сиромаш, кои са причините? Сега нас ни казват – като идем в другия свят, ще се подмладим. Тъй е, ще се подмладим. То е – като идем в училището, ще ни приемат. Тъй е, но не всякога. Ще идеш в училището – има конкурс. Ако издържиш изпита, ще те приемат; ако не издържиш изпита, няма да те приемат. В България мнозина отиват в университета, но някои имат долни бележки: три и половина, четири и половина – не ги приемат. Някои имат пет, пет и половина, шест. Които имат шест, те имат възможност да бъдат приети.

Един човек, който не познава истината, колко ще му туриш? Каква бележка ще му туриш на този, който не познава истината?

Старостта най-първо иде и започват да те болят краката, боли те вратът, ходиш изкривен. Младите, ка-

го заболяят, лесно оздравяват. Старият, като заболее, вярва в болестта. Боли го кръстът. Младия, и него го боли кръстът, но той не вярва. Казва: „Аз съм млад.“ Старият казва: „Остарях сега.“

После, като се поогледате в огледалото, не се харесвате.

Как остаряхте, как ви туриха този образ, защо ви го натрапиха на главата? Уж все растете, по-хубави да станете и един ден – освен че по-хубави не ставате, но и каквото имавте, изгубихте. Ходихте на баня да се окъпете, за да се подмладите, а тия теляци*, които те търкат – ти остаряваш. Някой път са ви търкали теляци, които не знаят.

Аз виждам, остарели сте от теляци.

Запример в сегашните бани аз виждам, след като разтрива, ще счупи едно яйце и ще го тури на главата. Питам: „Защо го турихте туй яйце?“ – „Да станат косите по-меки.“ Не зная дали стават по-меки.

Ние, съвременните хора, сме много смешни. Турил някой бяла връзка. Защо? Някой турил черна, някой червена, някой синя. Казвам, без връзка не може ли? Може. „Хубаво е, все човек трябва да има нещо. Без дрехи човек не може да бъде.“ Може без дрехи. Щом те оберат разбойници, ще ходиш гол.

Казвам, да знаеш добре да мислиш. То е дреха. Ти сам трябва да си създадеш дреха, която е най-хубава.

Сега, ако всинца ви изведем на хижа „Алеко“, ще зъзнете. Много скъпо е за една вечер да престоиш: трябва да платиш сто и пет лева за легло. А за подпалването на печката трябва да заплатите сто и педесет лева. И то няма много удобства. Излезеш отвън, мъгла има, намръщило се. Казва: „Какво търсиш тук, защо си дошъл?“ Искаш да се разходиш – духа вятър. Искаш да гледаш слънцето – забулили го, няма го.

* теляк – (тур.) Служител в обществена баня, който изтрива къпещите се.

Ние често мязаме на затворници. Някой път те обвинят – направил си нещо, за което си виноват. Някой път набедили те и седиш в затвора, докато им дойде разположение да се заведе това дело. Ти седиш четири-пет месеца в затвора, чакаш. Там те вардят, не ти обръщат внимание. Няма да ти дадат една стая, която ти обичаш.

Сега всички вие седите и казвате: „Не съм ли свободен?“ Мислите, че като сме в нашия свят, ние сме свободни. Не сме свободни. Всички не сме свободни, не се разбираме.

Казвате, че този брат не е добър. Какво разбирате? Всеки брат е добър, който носи кошница – на този една круша, на онзи една круша. Братът е добър да даде на всички. Щом братът минава и нищо не дава, не е добър. Носи грозде, не дава. Казвате: „Не е добър, голям егоист е.“ Който е добър, дава гроздето на другите. Който е егоист, употребява гроздето за себе си. Казвате: „Той е много добър човек.“ Добър човек е, да дойде да светне в салона. Като дойде, не да е бедняк, но едновременно да разполага.

Някой път идат бедняци, искат между нас да останат. Ние не искаме бедни хора, богати искаме. Казва: „Да го накараме да вярва в Господа.“ Като дойде, трябва да вярва в Господа. Ние искаме даровити хора. Каквото Господ е вложил в тях, то да се роди. Сега – да му турим ние дарбата. Казвам му: „Ти не си за при нас.“

Вие всички викате какви да е хора. Гледам, повикали сте някой, пък челото му сбутано, брадата му сбутана. Като дойде, гледа оттук-оттам да задигне нещо. Нас не ни трябват такива хора. Той казва: „Учителю, този повярвал в Господа.“

Когато една мома повярва в един момък, мислите ли, че тя е готова заради момъка? Този момък търси една мома, иска да се жени, но, най-първо, иска тази мома да бъде здрава, да има мускули, да има мозък, да има сърце, сърце здраво, понеже иска да работи. Не само хубава на вид.

Работа се изисква в света. Някой ти дал някоя мотика. Идеш на лозите – мотиката не е хубава. Самата мотика не е хубава и ръчката не е хубава. Дадат ти една цигулка, какво ще свириш? Тя е пукната, струните разлепени, лъкът е от три-четири конеца. С какво ще свириш? Трябва един хубав лък, един хубав инструмент.

Във вас има страх, скрили сте капитала. Някои сте много богати, мълчите и казвате: „Сиромаси хора сме.“ Не сте сиромаси. Как сте сиромаси хора? Той дошъл да се учи при мене. Един ученик, който отива при един учител музикант и намира погрешки – той не е за учител, не знае да свири.

Ако ви попитам какво искате вие, какво бихте поискали? Казвате: „Да ми покажеш Господа.“ Чудна работа, всеки ден Го виждате. Виждате ли една песен? Покажат ви „Цвете мило, цвете красно“. Виждате ли вие песента? Виждаш нотите, виждаш и инструмента, с който се свири, виждаш и лъка, виждаш и струните. Има нещо, което не си видял, не си чул, не са ти свирили още песента. После, много пъти една песен се пее на какъв глас? Пели са ти „Цвете мило, цвете красно“, какво си разбрал? Или са ти пели „Цвете мило, цвете красно“ на тенор или на алт, или на сопран, какво си разбрал? Като се пее една песен на сопрано, „Аз ще се подмладя“, какво разбираме?

Най-първо казвате: „Иван минава.“ Казвам: „Иван се спря.“ Защо се спира Иван? Очаква да му помогнем нещо. Когато Провидението ни спира, и то ни спира и казва: „Иване.“

Сега, вие сте дошли тук и във вас има друга идея. Вие имате една идея и заради тази идея сте дошли. Съвсем друго нещо имате. Цигуларят отива да учи изкуство да свири. Защо? Да се прехрани, да стане виден. Ако не знае да свири, хората няма да обръщат внимание. Ако знае да свири, навсякъде може да се запознае. А пък в природата, ако ние не знаем да мислим, видни хора не може да станем. Ако не може да любим, видни хора не може да станем. Ако не знаеш да любиш, виден човек

не може да станеш. Ако не знаеш как да постъпваш, виден човек не може да станеш.

За да познаваш любовта, трябва да станеш виден човек. Вие искате да бъдете красиви в живота. Човек, който не е виждал любовта, той красив никога не може да стане. В света всички ония растения, които са видели слънцето, са израснали и видни са станали; които не са видели, са останали в земята и сега са заровени.

Казваме, ние вярваме. Ако имаме една вяра, ако тази вяра не може да внесе сила в нас, три неща има: или ние не разбираме вярата, или вярата не ни е разбрала, [или] ние не сме я намерили.

Казвате: „Вярваме в Христа.“ Какво вярваш в Христа? Христос е проповядвал само една идея: „Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Отца, Който Ме е изпратил. И всичко, каквото чух от Отца, казах ви го.“

Допуснете, че ще срещате Христа. Като Го видите, какво ще кажете? Допуснете, че вие срещате един знаменит професор по музика, но не знае да преподава, не знае да свири и пее. Този професор на земята ние не го искаме. Ти не искаш професора само да те гледа. И ти като идеш, трябва да занесеш нещо.

Ти имаш една крава. Казваш: „Аз много обичам нашата крава.“ Защо я обичаш? Тази крава ще я гледаш, мляко трябва да дава четири-пет килограма най-малко. Трябва да дава шест, седем, осем, десет кила. Като ти даде кравата, е по-добре. Доволен си. После, гледаш млякото дали е рядко, или гъсто. Ще го чукаш, ще изкараш масло. После се интересува какво теле ще роди. Туй теле не е за кравата, то е за теб, да може да го продадеш някъде. Един ден, като умре кравата, да знаеш да одереш кожата и да си направиш цървули. От единия край до другия има нещо егоистично. Хиляди години ще минат, докато се освободите.

Допуснете, че аз съм тръгнал на екскурзия. Имам едни обуца, които ме убиват. Не съм аз виновен. Като тръгна на дълъг път, стискат ми пръстите и пръстът

започва да ме боли. Докато се кача на хижата, вече пръстите ме болят и не съм разположен да ходя. С тия обувци не се ходи.

Та казвам, мислите, които имаме, с тях далеч не може да идем. Имаме много желаниа и с тях надалече не може да идем. Имаме постъпки, но и с тях надалече не може да идем.

Сега казвате, човек се подмладява. Под подмладяване какво разбираме? Съградиш една къща, тясна е къщата. Имаш една стая два метра широка, три метра дълга, един метър и половина или два метра висока. Ти желаеш по-хубава къща. Къщата е такава, каквато е направена. От тази къща трябва да се излезе, нищо повече. Ще идеш в по-широка къща. Пет-шест метра да има на дължина и ширина и три метра височина. После, да има всичките удобства. Влезеш в една къща, трябва да бъдеш здрав. Защо ти е хубава къща, когато си болен?

Някой казва: „Обичаш ли ме?“ Вас ви е страх да кажеш дали го обичаш. Ти, като кажеш, че обичаш, трябва да му дадеш нещо. Как ще докажеш теоретично, че обичаш някого? Кой са признаците на обичта? Щом обичаш себе си, че имаш една инсталация в ума си, светлина ще имаш. Щом обичаш себе си, че имаш една добра инсталация в сърцето си, сърцето ти ще бъде топло. Щом обичаш душата си, трябва да бъдеш силен.

Само силният човек може да обича. Болният обича, но той иска да вземе. Казвате: „Болният обича.“ На четири са му очите, очаква да му се даде нещо. Беднякът казва: „Аз те обичам.“ Обича ме, аз трябва да му занеса дреха, трябва да му занеса хляб. Той благодари за туй.

Ние обичаме, но ние очакваме любовта да дойде. Казвате: „Аз го обичам!“ Не е лошо да обичаш по този начин.

Събрали се двама инвалиди, и друг път съм привеждал този пример, единият сакат с единия крак, а другият сакат и с двата крака. Сакатият с единия крак

казва на другия, сакат с двата крака: „Я стани да ми донесеш вода.“ – „Какво ще стана? Вързани са и двата ми крака. Ти имаш здрав един крак, ти стани да ми донесеш вода.“

Вие как ще разрешите въпроса? Онзи, който има един крак вързан, по-лесно може да стане. На когото и двата крака са вързани, не може да стане.

Ако нашият ум няма светлина, ако сърцето няма топлина и ако душата сила няма, какво може да се направи? Нищо не може да се направи.

Казвам, всяка сутрин човек трябва да среща любовта. Всяка сутрин човек трябва да среща мъдростта. Всяка сутрин човек трябва да среща истината. Като срещнеш истината, ти трябва да бъдеш свободен, свободно може да ядеш. Като срещнеш мъдростта, ти си свободен, ще знаеш как да ядеш. Като срещнеш любовта, ще знаеш не само как да ядеш, но ще знаеш и как да използваш тази храна.

Не само човек трябва да яде. Под думата „живот“ разбираме, като стане човек сутринта, да ти е приятно че си станал на крака. Да ти е приятно, че имаш хубав глас, да ти е приятно, че имаш хубаво тяло, да ти е приятно че сърцето ти тупти, да се радваш. Като ядеш, да се радваш на яденето.

Запример аз, като отида горе на хижата, някои тук казват: „Ще дойдат да бомбардират София. Учителят напуска София, по-далеч да бъде от бомбардировките.“ Аз три-четири дни съм далече, после съм дошъл тук, бомбардировка пак може да има. Нали имате вяра и казвате, без волята Божия нищо не става. Де е онази идея, че без волята Божия нито един косъм не пада от главата на човека? Туй е вярно: без любов, без мъдрост, без истина нищо в света не става.

Ония, които ще дойдат горе в пространството, ще ги познаем. Дойдат, пушат бомбите, ще ги знаем какви са. Те не носят Божиите благословения. Вие казвате, пушат бомби. Ние сме виновати. Те идват да наказват виновните хора. Този ще убият, онзи ще убият.

Казвам, трябва да вървите по Божиите пътища. Идат германците в Лондон, хвърлят бомби. Те отиват за наказание, казват: „Трябва да служите на Господа.“ Англичаните отиват в Германия, пушат бомби, и те отиват за наказание. Казват: „Трябва да служите на Господа.“ И американци хвърлят бомби, и русите на бойното поле хвърлят бомби. Всички казват: „Трябва да служите на Господа, туй е за наказание.“

Казвам, да дойде мирът. Мирът в света не може да дойде, както сега мислим. Докато се бият, бащата може ли да занесе мир въщи? Не може да занесе мир въщи.

После мнозина от вас сте англичани, мнозина от вас сте германци, мнозина от вас сте българи. Всички ви виждам с аероплани, експедиция има за наказание. Този накажете, онзи накажете. Гледам, някоя сестра се готви да нападне. Приготвила е аероплана, бензин има.

Като се върнах от Витоша, намерих моя прозорец отворен от долната стая. Човек трябва да се зарадва, като е отворен прозорецът – влязъл повече чист въздух. Искях да зная въздухът, който е влязъл, донесъл ли е нещо, или е изнесъл нещо. Искях да го видя от кой въздух е. Може като екскурзиант да е дошъл на хижата. Взел дърва, въглища, услужил си човекът.

Когато обичаме Бога и когато не Го обичаме, работите другояче стават. Трябва да убедим света в едно нещо. Всичко става в света, когато обичаме Бога и вършим Неговата воля, но когато не Го обичаме, работите стават другояче.

ЛЮБОВ

Подчертана е. Ако е подчертана с една линия, ако е мома, само момък ще я бие. Ако има две линии – двама души ще я бият; ако има три линии – трима души ще я бият. Най-първо ще я бие зетят, после – свекървата и най-после – свекърът. Какво значи подчертана? Момата като влезе, защо ѝ трябва любов? Любовта ѝ ще изгори тоягата на възлюбения и няма с какво да я бие. Тя ще бъде толкоз

умна, че свекървата, тоягата с която ще я бие, ще я продаде, и свекърът ще бъде без тояга. И тогава (*Учителят заличи трите линии подчертани*) неподчертана е. Неподчертаните работи аз обичам.

Някой път ние осъждаме хората. Направи някой погрешка, казвате: „Лакомо яде.“ Колко е лаком? Колко ще изяде? Може ли да изяде повече от едно кило? Не може да изяде. Четири-пет, шест круши ще изяде. Но ако крушите са големи, не може да изяде и толкоз.

Мен ми донесоха една круша, която тежи шестстотин грама, повече от половин кило. Две такива круши едвам може да ги изяде.

Ето в какво седи. Ние тръгваме за „Алеко“. Казват: „Да вземем автомобил.“ Казвам: „Оставете автомобил. На крака ще идем.“ Като тръгваме на екскурзия, в ума си нямаме автомобил. Ако има – добре, ако няма – пак добре. Имаме автомобил с две колела. Ще се качим на него. Всякога е сигурен. Казват: „Кога да тръгнем?“ Казвам: „Сега слънцето изгрява късно, ще тръгнем късно.“ – „В четири часа, в пет часа?“ Казвам: „Ще тръгнем, когато сме готови, и няма да бързаме.“

Тръгнахме полекичка, и като тръгнахме сутринта в шест и половина, в три и половина след пладне бяхме на „Алеко“. Пет часа и половина до обед и три и половина след обед – девет часа. Аз вървя и давам командата. Три[ма] братя се натоварили с раници, пъшкат. Единият брат беше много натоварен, влизам в положението му. Другият брат – и той натоварен. Една сестра – също с раница, а другите сестри малки торбички носеха. Аз носех само бастуна си. Вие седите тук и идеализирате: „Отидоха горе на „Алеко“.“ Тримата братя да ги викам втори път, ще кажат, че имат работа.

После, отиваме на „Алеко“, дават ни една стая най-студена. Турияме въглища в печката, но ситни на прах, не горят. Около собата* седим, но като я запалих-

* соба – (тур.) Печка, пеш. Стая с печка.

ме, не гори. Студена, стаята не е отоплена хубаво. Пък няма други въглища. За въглищата искат по сто и петдесет лева на кофа, и при това не горят. Казват: „Нас ни трябва въглища. За въглищата пари вземаме. Дърва може да си вземете колкото искате от гората.“ За въглищата искат по пет лева на лопата. За една кофа - сто и петдесет лева. И не горят.

Един брат взе брадвата и като набраха дърва, отоплиха стаята, стана като баня. Последната вечер имахме трийсет градуса топлина. Казвам, навсякъде трябва хора с инициатива, с готовност.

Като вървим по пътя, помагам на тия братя, натоварените. Те не знаят. Пращам повече ток. Като пусна ток, този брат се ободри. Като погледна, на него пускам ток, да му олекне, да носи леко.

Някой път турям едно зрънце. Казвате: „Какво се различава с едно зърно?“ Турям отгоре на зърното кърпа, поставям си ръцете отгоре и тогава хлябът иде.

Съзнанието на човека е житното зърно. Човек, на когото умът е отворен, сърцето е отворено и душата е отворена, и хлябът винаги иде.

Седях аз там и разправях на един брат. Тълкувам му житеното зърно. Казва: „Разбрах в какво седи житеното зърно.“ Седим горе и казваме: „Трябва да пратим някого да донесе хляб.“ И преди да пратим, една сестра от горната хижа (*от Черния връх*) изпраща един голям хляб по един брат, който дойде и седя при нас двацет и четири часа. Дойде друга сестра – и тя носи хляб.

Ето житеното зърно – турихме кърпите и отгоре ръцете си.

Казвам: „Отгоре от Витоша за нас мисли. Прати ни един самун хляб.“ Той го прави. Една сестра иде, и тя носи хляб.

Господ и оттук мисли за нас. Този брат иде отгоре, носи хляба. Аз виждам в него – Господ носи. Аз, като гледам, казвам: „Господ е и в мен.“ Единият брат носи – Господ е в него; сестрата носи – Господ е в нея, и аз вървя напред смело, защото Господ е отзад. Моето

разбиране е това. Аз, като гледам Господа в него и във всичките, вървя напред с бастуна си.

Казвам, да виждате Господ навсякъде. Господ е, Който приготвява хляба от София и от Витоша. Този товар Господ го изнесе. Аз се уча от тях как Господ работи. Аз като поглеждам, уча се. Този брат има любов, носи.

Сега, имайте вяра, Господ е във вас. Той ви помага. Имате един кон – Господ ви помага. В една държава има законност – Господ е вътре. Посрещнат ни хората, аз се радвам – Господ ни посреща.

Тръгваме, вали дъжд. Казвам: „Трябва да си вървим. Няма да вали и проваля. Господ като е с нас, няма да вали.“ Тръгнахме – надолу по-лесно се върви. Нагоре вървахме все нагоре, до хиляда и осемстотин метра се изкачихме. Искаха по-нагоре да се качим. Казвам: „По-нагоре не бива.“

Та в живота ние трябва да благодарим дотогава, докато слънцето изгрива. Господ е с нас дотогава, докато звездите [светят]. Господ е с нас дотогава, докато вятърът духа. Господ е с нас дотогава, докато хлябът иде. Господ е с нас.

И ние, като вървим, като погледнем назад, всичко туй трябва да ни насърчи.

Вие казвате: „Това нямаме, онова нямаме.“ Каквото имаш, там е Господ. Туй, което имаш, то не е Господ. Празен е умът ти – Господ не е с тебе. Празно е сърцето ти – Господ не е с тебе. Нямаш сила – Господ не е с тебе.

Ние, като се качихме горе, всичко, каквото имаме, братски го изядохме. Платихме, и доста скъпо струва една разходка. Питат: „На хижата, Учителю, остана ли доволен?“ Доволен съм от студената стая, доволен съм от лошия кюмюр* по сто и петдесет лева кофата. Но аз останах доволен от дървата. Аз съм доволен от

* кюмюр – *остар.* (тур.) Въглища.

самуна, който слезе отгоре от Черния връх, доволен съм и от самуна, който дойде от София.

Ние всякога сме доволни на туй, което любовта донася, което Божията мъдрост дава. От тия неща всички сме доволни. Всичкото доволство е там.

Слязохме с Господа и нито една капка дъжд не падна. Сутринта валя, после вятър имаше. Като отидохме да срещнем слънцето, духаше вятър. Като тръгнахме надолу, зад гъба ни духаше вятър.

Та сега казвам, да си носите добре раниците. Спра се при този брат, който носеше голямата раница, казвам: „Брат, тежи ли ти?“ – „Не, свикнал съм.“ Питам другия брат – и той свикнал. Питам сестрата – и тя свикнала. Всички свикнали. Казвам, само аз не съм свикнал. Всички свикнали, само аз останах, който не съм свикнал.

Та казвам на тия братя: „Да свикнете да носите тежки раници!“ И вие да свикнете. В живота има мъчнотии. Всяка мъчнотия, и най-малката, има причина.

Минава един цар и вижда – голтак си играе със своите деца. Казва: „Весел човек.“ Оставил му доста пари, да се посъвземе. Като се съвзел, станал виден човек, станал голям търговец. Един ден паднала една топка памук на рамото му и той се разболял. Царят пита защо се е разболял. Паднал малко памук на рамото му и той заболял. От малки работи заболява.

Ако ти заболяеш само от една дума, ако ти заболяеш само от един поглед, че не те е погледнал, както трябва...

Мислех, че на „Алеко“ има електричество, пък то нямало електричество. Дадоха ни една газена лампа – не може да се чете на нея. Доволни останахме.

Сега, аз искам всички да имате електрическа инсталация. Подир нас които дойдоха – дойдоха още много – приеха ги свободно. Нямаше други екскурзианти на хижата. Питам защо ги няма. Казват, зимно време, когато има сняг два-три метра, в стаите има по стотина души. Сега, когато няма сняг, стаите са празни и са

на наше разположение. Няма нито една жива душа, екскурзиантите ги няма.

По някой път добре е другите да бъдат публика. Които не знаят, са публика, а които пеят, са артисти. Който пее, е на сцената. Аз искам всеки, който пее и е на сцената, да пее хубаво. Ние се постарахме да пеем, но една вечер знаеш как. Като дойде онзи брат отгоре и донесе онзи големия самун, седи братът, не иска да си заmine, иска да остане. Той казва: „Да попеем. Не обръщайте внимание, няма никой.“ Като запяхме, много хубаво пяхме. Един брат казва: „Като с оркестър, като че орган има.“ Всичките гласове се чуват хубаво. Онези, които слушаха, казват: „Много хубаво пяхте.“ Но самунът дойде отгоре. Пяхме до дванайсет часа. В дванайсет часа легнахме и в един заспахме. Сутринта отидохме на изгрева. Единствения ден, когато слънцето се поусмихна, мъглата се дигна и се отвори небето. Доста хубаво се отвори.

Знаете ли защо пяхме хубаво? Бяхме десет души. Като махнем нулата, остава Господ.

Човек трябва да бъде доволен от живота. Щом човек е доволен, това е присъствието на [Бога]. Пееш хубаво, доволен си, Бог е с тебе. Какво ще правиш? Ако си доволен, Бог е с тебе. Не си доволен – отсъства.

Гледам, някои сестри казват: „Остаряхме!“ Хубаво, че сте остарели – поумняхте. Едно време, като младите сестри, замотавахте ума на младите братя. Сега вече не ги замотавате. Гледам, някой път, когато замотавате някоя прежде на кълбо, кълбото оттук-оттам го прекарват. И когато е разбъркано чилето, няколко часа взима докато се размотае.

Не се срамувайте от любовта. Не се срамувайте от Божията мъдрост. Казва: „Не съм умен.“ Нищо не значи. Казва: „Не съм умен.“ Умът още не е цъфнал. Ще цъфне. Всичко в нас, което Бог е вложил, ще се развие.

Има едно правило. Боли те кракът. Що е болката? Някой те е хванал, то е ръкуване. На всичките болести съвсем други са причините. Има някое същес-

тво, дошло в краката и е недоволно. Има други същества, дошли в кръста ти и са недоволни. Има някои същества, дошли във врата - недоволни са. Да направим, всичко в нас, което живот иска - да са доволни. Страда кракът ми - трябва да внесе ред и порядък. Някой път болят го краката, зависи от мисълта му, зависи от сърцето му, а някой път болката зависи от душата му.

Когато умът, сърцето и душата са в пълна хармония, никъде болест не може да има.

Сега, аз считам, светът на болестите е един свят вън от Господа. Господ като дойде, ти ще оздравееш. Дотогава ти боледуваш – Господ е вън. Ти не мислиш – Господ не е с тебе. Започнеш да мислиш – Господ е дошъл. Започнеш да чувстваш – Господ е дошъл. Започнеш да работиш, зарадвай се, че Господ е с вас. Сега сте дошли – Господ е с вас.

Казвате: „Да идем в онзи свят.“ Онзи свят е свят на любов, свят на знание, свят на свобода. Ако ние имаме светлина, оня свят е тук. Тази светлина, като дойде, ни осветлява. Оня свят постоянно иде в нас.

Най-първо оня свят трябва да дойде в нас, за да идем в него. Ако оня свят не дойде в нас, и ние не може да идем в него. Най-първо Бог трябва да дойде в нас, за да идем и ние при Него. Едно дете, което майката не го ражда, то не може да иде в прегръдките на майка си. Всяко дете, което майката го е родила, то отива в прегръдките на майка си.

Казвам, ние трябва да бъдем родени от Бога, за да идем при Него. Ако не сме родени, не може да идем при Него. Ние искаме, без да бъдем родени, да идем при Него.

Ти не можеш да слушаш музика, ако нямаш ухо. Ти не може да гледаш светлината, ако нямаш око. Ти не можеш да опиташ Божиите блага, ако нямаш уста. С устата опитваме Божиите блага. Казва Христос: „Аз съм живият хляб.“ Мъртвите неща не се ядат. Живите неща се ядат. Да благодарим, че имаме толкова работи.

Сега, не искам да ви кажа какви трябва да бъдете. Казвате: „Не сме добри.“ Другояче разбирам. Всяко едно шише може да стане ценно. Колко струва хубаво бяло шише? Трийсет лева. А едно кило розово масло колко струва? Маслото, което турите в туй шише, става ценно.

Казвам, нашата мисъл става ценна, когато влезе в Божествената светлина. Нашето сърце става ценно, когато влезе в Божествената любов. И душата ни става ценна, когато ѝ влезе Божествената сила. Ние трябва да бъдем проводници на Божията светлина, на Божията любов, на Божията топлина, на Божията сила. Те са наши права.

Казваме: „Аз не може да бъда здрав.“ Ние всички може да бъдем здрави. Болестите не са нещо ново. Болестите са стари неща в света, най-старите работи.

Болестите служат често за опознаване на хората. Някой човек е жаден или друг някой е гладен. Като дадеш хляб на гладния, ще се запознаеш с него. Като дадеш вода на жадния, ще се запознаеш с него. Не е лошо, ако човек жадува един-два часа.

Радвайте се на онова, което може да направите. Пеейте някой път и искате да знаете дали хубаво пеете. Ако времето е бурно, като запееш, да утихне. Ако е мрачен денят, като запееш, да се изясни. Влезеш в някой дом, дето хората се карат. Като влезеш, да настане мир, да се примирят всичките хора.

Вие питате кога ще престанат хората да се бият. Само на нашата земя си трепят главите. В слънцето много добре живеят. И на луната много добре живеят съществата – не се карат, войни няма. И на Венера живеят в мир, и на Меркурий. Единственото място, дето се бият, е тука.

Сега питат какво да направят със земята, за да се помирят хората. Търсят причини. Хората на земята се бият по единствената причина, че малко имали за ядене, осигуряват яденето. За ядене се бият. Искат повече земя: едни имали повече, други имали по-малко.

Това е причината, икономически причини. Малко обида има.

От Невидимия свят – тези, които имат малко, ще им дадат повече; тези, които имат повече, ще вземат от тях и ще научат хората да живеят братски.

Вие, които имате неща излишни, защо ще ги носите? Ако носите цялата ваша покъщнина с вас, като тези братя, които бяха натоварени до хижа „Алеко“... Но ако изнесеш цялата къща до хижата, ще се откажем от много работи.

Нас ни е потребно само ценното в живота.

Няма нещо по-хубаво от организираната мисъл, която влиза в ума ти и която ти помага, и която живее с тебе. Няма нищо по-хубаво от едно организирано чувство, което ти помага. Няма нещо по-хубаво от една организирана сила, която ти помага.

Казвам, без Божията любов в света, и милиони да ни дадат, не можем [да бъдем доволни]. Богат може да бъдеш, учен може да бъдеш, всичко може да имаш – недоволен си.

Имаш любовта – доволството иде. Имаш Божията мъдрост – доволството иде. Каквото и да имаш, без нея не си доволен. Имаш истината – доволен си.

Що е любовта? Доволство.

Що е мъдрост? Доволство.

Що е истината? Доволство.

Ако не си доволен, нямаш истина. Докато истината е с тебе, ти си свободен. Докато мъдростта е с тебе, светлина имаш. Докато любовта е с тебе, живот имаш. Докато любовта е с тебе, ти не остаряваш, подмладяваш се, доволен си.

Щом те напусне любовта, животът се обезсмисля.

Казвам, най-главното нещо – любовта ни трябва, да се подмладим; мъдростта ни трябва, да осветли вътрешния живот; истината ни трябва, да бъдем проводници на свободата, да имаме простор навсякъде да ходим.

Свободата разбира широк простор – да можеш да се движиш, да мислиш, да чувстваш, да не си ограничен.

Един живот трябва да имаме, в който да се движим и да изучаваме работите, които Бог е създал.

Изпейте „Аз мога да любя.“

Доброто, това са всичките живи семенца организирани. Жито, ябълки, плодните семена са доброто. Всяка мисъл, която може да расте и се развива, тя е добро.

В песента:

Аз мога да любя, добър да стана,
аз мога да любя, милостив да стана,
аз мога да любя, справедлив да стана,

любовта трябва да бъде причина да се добие някаква добродетел. Ако човек е милостив, той е добил голямо богатство; ако е справедлив, той е добил голямо богатство. Милосърдието е на сърцето, а справедливостта е на ума. Ние казваме: „Аз мога да любя, добър да стана.“ То е нещо на нашата душа вече. Да стане добър човек, той помага на душата си. Той може да помогне на своето сърце, на своя ум.

Когато пеем в песните, някой път трябва да пееш за ума, някой път трябва да пееш за сърцето си, някой път трябва да пееш за душата си. Някой път в музиката крещават темпото в песните „анданте“*, друг път „алегро“**.

Гради се една къща – то е анданте. Съградена е къщата, дава се увеселение в къщата – това е алегро. Биволската кола – това е анданте. Тури бензин в автомобила – това е алегро. Тук е силата, която функционира, не е биволската кола. Някой е анданте, понеже е биволска кола. С биволската кола е безопасно – не може да се обърне. А с автомобил е опасно – при някой завой може да се обърне.

Най-безопасното пътуване е анданте, най-опасното е алегро. Може да има форте в това алегро.

* **анданте** – муз. (итал.) Бавно, спокойно темпо.

** **алегро** – муз. (итал.) Бързо темпо.

Според мене в андантето на музиката ти се при-
миряваш със своите взимания и давания, изплащаш
полиците си.

Не може да пътуваш бързо, когато плащаш. Като
свършиш плащането, ще дойде алегрото, освобождаваш
се от всичките вземания и давания. Аз разбирам, като
свирят [алегро] в музиката, казва: „Освободих се от по-
лиците.“ Като свири анданте, казва: „Готов съм да пла-
щам.“ Като свири анданте – тук една полица, там друга
полица.

Много са умни музикантите. Не искат да кажат, че
имат да дават, казват: „Анданте!“ – кой каквото има да
плаща, да си изплати. Музикантите като изплатят, каз-
ват: „Ха пейте алегро.“

Изпейте една песен анданте.

Изпейте една песен алегро.

Изняхме „В зорите на живота“ и „Блага дума“.

В света няма по-хубаво нещо – Бог да ни обича и
да е на наша страна. То е най-хубавото. Сега Бог е с нас
и иска алегро да вървим, не анданте. Сега тия хора,
които се бият анданте, не може да се подвижат. Бързо
плащат полиците си – алегро. Анданте – мислим, по-
лекичка пеем, той мисли само за нещо, тихичко пее,
очаква нещо. Алегро – ще тръгне напред, малко му
трябва. Който пее алегро, с малко се задоволява; който
пее анданте, много иска.

Сега, не пейте анданте вече. Господ казва: „Ха
раниците на гърба!“ Оня свят е хижа, в която трябва да
идем. Много добре уреден свят е той, в който трябва да
живеем. За нас този свят е много добър, оня свят е
хижа. Оня свят е хубаво уреден. Там ще ни приемат, но
после пак ще ни изпратят тук. Казват: „Както тук сте
живели, така живеете на земята.“ Ще идем в оня свят
да се научим как да живеем, че като дойдем на земята,
да знаем. Ние искаме да живеем там, каквито са вашите
възгледи с вашия стар морал.

Аз съм виждал търговци, които, като закъсат,
отварят тефтерите си и някой има да му дава петнай-

сет лева - вземе го на око. Ако е богат, хич не го търси. Щом осиромашее, го търси. Оставете тия старите тефтери.

Един търговец ходил в оня свят насън. Като се събудил, казва: „На оня свят не живеят, както ние тук. Донесете всичките тефтери и запалете огъня с тях.“ В оня свят тефтери няма. Тефтерите трябва да се изгорят. Няма човекът, какво ще му вземеш? Има да ти дава, но е голтак. Седиш, тревожиш се, не може да ти плати.

Да дойде новото, в което всеки от вас да е готов да даде като малък извор.

Няма по-хубаво нещо – да мислим. Всеки трябва да мисли хубаво.

Няма по-хубаво нещо – да чувстваш радостта на другите.

Няма по-хубаво нещо – да постъпваме добре и да знаем, че Господ е с нас.

Като погледнем, да видим, че Неговото лице е весело. Да видим, че Той е доволен.

Аз харесах, както пяхте сега. И андантето го изпяхте хубаво, и alegrото изпяхте хубаво.

Вярвайте – в този път Господ е в нас.

„Отче наш“

„Отче наш, Който си на небето“ – знаем го вече.

Осма лекция на Общия окултен клас
24 ноември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

МАЛКИТЕ РАБОТИ

„Добрата молитва“

„Аз ще се подмладя“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

„Добър ден“

Защо някой път най-великите хора пропадат, а най-слабите се издигат? Сега всички имате идеята, че великото в света управлява. Но в живота това ли виждаме?

Туй, което знаем, и туй, което не знаем, и двете упражняват влияние. Туй, което знаем, упражнява толкоз влияние, колкото туй, което не знаем.

Имаме и такива процеси, които ни се виждат нищожни. Три пъти трябва да се яде на ден. Каква полза има от яденето? Направи един опит два-три дена да не ядеш, и виж тогава своята мисъл, твоите чувства и своята сила каква е. Не може и без ядене. Или вземете дишането. Опитай се половин минута да не дишаш, и да видиш какво ще стане.

После, много пъти се спъвате и казвате, не си струва човек да живее добре. Защо не си струва човек да живее добре? Понеже придобивките на доброто идат медлено*, а придобивките на злото идат бързо. Туй е всичкото.

* медлено – (рус.) Бавно.

Ние се заблуждаваме. Не мислете, че хубавото ядене е доброто ядене. Сладко е, вкусно е, но е една примамка отвън. След като ядеш, след половин час става нарушение в твоя стомах, яденето не е добро. Не се заблуждавайте отвън.

Момите в България често правят седенки и лятно време от пъздер* и от съчки правят огън. Конопът бухне, загасне, не е нещо постоянно.

Вие искате някоя велика идея, която да ви въодушевява. В Божествения свят и малките, и големите идеи еднаква сила имат. То е перспектива. Нещата, които са близо, се виждат големи. Нещата, които са далече, се виждат, че са малки.

Във вас има два процеса. Като станете сутрин, нещо ви казва: „Що ми трябва да ходя на събрание, не мога ли един ден да прескоча? Какво съм придобил досега?“ Вие ще кажете: „Като съм ял толкова години, какво съм придобил?“ Много си придобил. Всичко, каквото имаш, е благодарение на яденето. Всичките твои мисли, твоите чувства, туй, което сега го имаш, се дължи на яденето, на пиенето и яденето.

После, ние искаме да бъдем добри, без да разбираме закона на любовта. Тепърва трябва да учите. Тази дума „любов“ е малко обезсолена – на български обезсолена, и в другите народи е обезсолена. Щом е обезсолена, трябва да се осоли малко. Под думата „сол“ вие разбирате нещо, което е соленичко, запаля, жажда ще имате. За да пият, ядат соленичко.

Соленето е закон на равновесие. Туй, което обича да хапе, и туй, което обича да рита, е солено. Защита е. Ако един вълк не може да хапе, той гладен ще остане. Ако един кон не знае да рита, всеки ще го язди. Ритането е намясто. Казвате: „Не струва да рита.“ Не ритай напразно. Като риташ, на света да риташ.

* пъздер – нар. Кълчища, клечки, смет. Изсушени части от стръкове на растения.

Какво значи ритане? Съвременният език е позлатен, няма съдържание. Някои думи имат две значения, три значения. Не го знаеш какво иска да каже.

Вземете два хубави тона: „ми“ и „ла.“ Като ги турите на български, значи „ми“ – измила нещо, и „ла“ – кучето лае. В музиката „ла“ има съдържание. Българинът туря нещо, което лае – свързано е с един глагол. Двата тона като ги турите заедно, става „мила“, значи мила на сърцето. Зависи от интонацията как го изказвате. „Мила“ малко деликатно като го произнесете, какво показва? Това е беднотия на езика.

В английски, ако вземете буквата „А“ – има много произношения. Това е беднотия на езика. „А“ се произнася като „а“, като „и“, като „е“. В английския език турили са три-четири букви – нямат значение. Седят проформа – не се произнасят, трябва да ги пишеш.

Често ние в нашия език и в живота ни имаме такива букви наредени, които не влизат в работа. Ще ги пишеш. Ако не ги пишеш, за невежа минаваш. Професорът може да припадне, ако не напишеш една дума, както трябва. И във френския език се пишат ред букви, които нямат никакво съдържание.

Казвам, малките работи – туй, което не знаеш – е важно. Незнайното е важно. Туй, което ти не знаеш, другите го знаят. Хиляди неща, които ние не знаем, другите ги знаят. Следователно другите, които знаят нещата, те ни управляват. Ние винаги се подчиняваме за неща, които не знаем.

Някой път някой не знае какво нещо е доброто. Има едно добро – да се ръкуваш добре. Как ще се ръкуваш? Не само да се ръкуваш, но пет качества има. В ръкуването трябва да внесеш един Божествен елемент, в ръкуването трябва да внесеш благородство, в ръкуването трябва да внесеш справедливост, в ръкуването трябва да внесеш красота и в ръкуването трябва да внесеш обхода. Това е ръкуване.

Ти се ръкуваш, и нищо не внасяш. Казваш: „Той не знае да се ръкува.“ Хванеш за ръката, не ти харесва.

Лошо ли ще бъде, ако се ръкуваме, че внасяме всичките Божествени качества?

Някой път погледнеш някой човек, и не го гледаш, както трябва. Ако не знаеш как да гледаш човека, ще образуваш копие, с което ще прободеш.

Христа Го прободоха, защото не знаеха да гледат. Ако евреите знаеха какви бели ще им дойдат след две хиляди години, щяха да кажат: „Да си върви!“

Често ние сме евреи. Пожертваш една идея, която е дошла в живота ти. Цял живот ще те благославя. Отказваш се от една идея, която за хиляди години ще те благославя. Казваш: „Аз, ако я приема, ще стана за посмешище.“ Ти, като я отхвърлиш, ще станеш посмешище на хората.

Ти станеш сутрин и искаш да се молиш. Как трябва да се молиш? Тепърва има да се учим да се молим. Какво печели Господ от нашата молитва? Какво печеля аз, като дойде един просяк и подаде ръка да му дам нещо? Аз таман се занимавам с някоя велика идея, и той дошъл. Най-първо, просякът не е умен, той трябва да чака аз да довърша работата. Той турил своята работа на преден план и хлопа на вратата. Казва: „Аз съм гладувал един ден.“ Един ден гладувал – няма нищо. Малко хигиена за неговия стомах. Не е първият, който е гладувал. Да опита и той глада, за да оцени яденето.

Човек трябва да яде сладко. Не трябва да бързате да ядете. Не искам да се спирам върху процесите на яденето.

Кое в живота е най-важно? Казваш: „Туй е важно, онова е важно.“ Кое е най-важното? Най-важното кое е за гладния? Да се наяде. Да се наядем, но в този процес трябва да знаеш как да се наядеш. Може да седнеш и бързо да ядеш, след туй заболи те коремът. Не си сдъвкал добре храната. Работата, която трябваше да свършат зъбите, оставил си я на стомаха. Стомахът казва: „Тази работа не е за мен.“ – „Аз бързам!“ В какво бързаш? Търговецът бърза, че търговия има; ученикът бърза, че учение има; професорът бърза, по-

неже има длъжност, преподава. Ако професорът преподава, и не знае как? Не е само да кажеш една лекция.

Аз може да ви кажа, че слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Какво ви интересува, че слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо? Имате едно цяло и една половина. Ако слънцето се намали, и ние ще се намалим. Ако слънцето се уголеми, и ние ще се уголемим.

В света съществува един процес. Ако унижиш бащата, и ти се унижаваш; ако подигаш бащата, и ти се подигаш. Ако се унижава майка ти, и ти се унижаваш; ако се подига майка ти, и ти се подигаш. Ако се подига брат ти, и ти се подигаш; ако се унижава брат ти, и ти се унижаваш.

Следователно хората, като не разбират, мислят: „Баща ми е остарял.“ Не говори така. Ако баща ти е остарял, и ти ще остарееш. Ако майка ти е остаряла, и ти ще остарееш. Ако майка ти е изветряла, и ти ще изветрееш. Каквото мислиш за другите, ще ти дойде до главата. Мислиш: „Този е глупак.“ И ти ще оглупееш. „Онзи е глупав.“ И ти ще станеш глупав.

За бъдеще се изисква една съвсем нова философия. Като седнеш при яденето, ще мислиш че е Божие благословение. Като че за пръв път ядеш – ще ядеш с всичката благодарност. Като ядеш, ще благодариш – на Господа е тази храна. Унижаваш яденето – унижаваш себе си. Подигаш яденето – подигаш себе си. Христос казва: „Който Ме яде, има живот.“ То е яденето в мислите, в чувствата, в твоята душа, което възприемаш.

Казвам, сега моралът е позлатен (*на повърхността*). Показва как се молят някои. Какво съдържание има такава молитва? Ако ви покажа хубаво шише, празно, може да е от злато, но златото за ядене не става. То е спомагателно средство. Обаче едно златно шише и един самун хляб, те се различават. Едно златно шише струва сто-двеста хиляди лева. Един самун хляб струва пет-десет лева. Хлябът в нас е хиляди пъти по-голям от златото. Златото обича да го обичаш. Не го ли обичаш,

нищо не дава. В тебе не остава. Като дойде в тебе, мяза на разпусната мома. От твоя джоб – в който го вземат отива. Казва: „Мене ми е все едно.“ Някой път, като те обикне златото, то остава в джоба ти. Като те обикне, ти не може да го изкараш из джоба. Като го изпъдиш, пак влиза в джоба.

Докато парите излизат из нашия джоб, ние сме на кривия път. Туй, което отива от нас и не се връща, показва, че ние сме на кривия път. Онази тиня, която слезе и наводни някъде, каква полза принася? Грънчарят, като пече тази тиня, изважда нещо.

Казвам, сега малките работи имайте предвид. Вие виждате реалността в какво седи. Туй малкото, слабото в света знаете какво може да направи.

Вземете малките росни капчици на водата, знаете – всичките злини произтичат от тия росните капки. Ако някоя росна капка е накарала някъде по тебе и ти я тръснеш, тя за в бъдеще ще ти причини голямо зло. Трябва да я целунеш, да кажеш: „Миличка!“ Като капне, пак да я целунеш. Ако е на новата дреха, ти ще я тръснеш. За това тръскане тя ще те накаже. Буквално няма да го вземете. Безбройните милиарди капчици, като се съединят, образуват течения, наводнения, какво ли не. Завличат хората, къщите. Нали сте виждали големи порои. И цял потоп ще стане.

Когато хората станаха грешни, дойдоха малките капчици, събрани в едно, да накажат хората за греховете им, че не почитат малките капчици. Те казват: „Вашето благо ние го създадохме. Ако ние не работехме в тревите, в житното зърно... Ние работим, вие нищо не плащате.“ Признателност трябва.

Като дойде някой, казва, че някоя сестра прегърнала брата. Тази сестра, която прегръща брата, нищо не е направила. Ако не прегръща росните капки, които са невидими, тя не е научила закона. Това е користолюбие и търговия. Майката прегръща детето – това е търговия. Мисли, туй дете ще я спаси. Тя го направила кумир на себе си. Тя е създала един камък, издълбала го и

коленичи и казва: „О, Ваале!“ Тя мисли, че туй дете ще я спаси. „Ти не знаеш – в туй дете е изпратен някой велик дух, ~~да живее~~.“ Ако в туй тяло дойде един велик дух, ще остане ли? „Ще изпратя Духа Си.“ Ако Божият Дух не дойде да живее в нас, тогава? Ние ако не Му служим, както Той изисква, Той не седи дълго време.

Сега на земята се спъват и казват: „Той не ме обича.“ Тази росна капка, която е капнала, тя е единствената капчица, която те обича, ~~от паметивека~~. Тя дойде на дрехата ти, ти я тръснеш. Аз гледам хората – тръскат дрехите си. Не казвайте: „Отърси се!“ Вали те дъжд, не търси дрехата си. Нека се попият капките вътре, не ги изпъждай. Видимо дошла една мисъл, много дребна някъде, не знаеш на кое място. Дошла мисълта в мозъка, не знаеш на кое място. Виждаш – тя се движи. Ти още не си я поканил, тя ходи, разхожда се в тебе. Ти не си поканил хубавата мисъл тъй, като гостенка да я поканиш, да ѝ дадеш апартамент, една стая, легло. Тя хлопа, ти гледаш и казваш: „Кога дойде, кога ще си ходиш?“

Един българин казва: „Чудни са съвременните хора!“ Той представяше евангелистите и православните попове. Казва: „Попът като дойде, поканим го, нагостим го. Проповедник като дойде, поканим го, нагостим го.“ Ние като идем при проповедника, проповедникът казва: „Кога дойдохте, кога ще си ходите?“ Като дойде попят, казваме: „Заповядайте, дядо попе.“ Ще го нагостим. Той, без да ни нагости, казва: „Кога дойде?“ – „Сега.“ – „Кога ще си ходиш?“ Все са заняти.

Всеки човек, който не обича, е все зает. Всеки човек, който не обича, време няма. Той е все зает. Онзи, който обича, времето се продължава.

Попитали дявола, откъде той черпи своето богатство, как е забогатял. На едного само веднъж се е изпуснал да каже на ухото, на един негов избран ученик. Казва: „Ще ти кажа, но никому да не казваш. Когато някой реши да направи нещо, аз му внушавам: „Нямам.“ Някой дойде, казва: „Дай ми пари назаем.“ Казвам: „Ня-

мам.“ Аз вземам парите, аз вземам хляба, всичко, което има, аз вземам, аз събирам. Тъй, казва, да не правиш.“

Вие като дойдете, казвате: „Туй нямам, онова нямам.“ Всеки казва: „Той не е добър.“ Не си давайте мнението. Не по буквата на нещата. Не си давайте мнението.

Вие имате характер, придобит от вашите деди. Казвате: „Нямам това.“ Един професор казва на един свещеник: „Не знаеш да пееш църковните песни.“ – „Аз не ги пея, понеже сте ги разкривили. Не искам да ги пея криво. Тъй не се пее, както вие пеете. Някои работи много ги продължавате, много ги извъртате. И-то като го турите, увъртате го. И-то е добро, много добро, но вие добре не постъпвате.“ – „Че как трябва да се пее?“

Там е, казвам, как трябва да се пее? Каквато философия да ви казвам, аз трябва да ви попея. Аз знам един свещеник – идете да го слушате. Кой е? Идете него да слушате, мене друг път ще слушате. Идете да слушате еди-кой си свещеник, да видите как се пее. Какво ще ида да го слушам, и той пее като мене? Не, този е особен поп, идете него да слушате.

Българите, като идат в църква, не обичат да стоят мирно. Все си приказват, краката си вдигат, разговарят се кокошката колко снесла, патиците колко снесли, как насадили кокошката, воловете как са, нивите изорани ли са. Този свещеник като запее, всички мълчат – ни за яйца, ни за волове, ни за говеда говорят, мълчат. Друг свещеник ще кряска, ще ги хока. Той като запее, всичко се заковава. Не че се заковава, но го слуша. Той запее, погледне ги, казва: „Всички ще ме слушате, аз пея.“ Вие тъй ще правите. В тази църква аз виждах и жени, и мъже да пеят хубаво. Като излязат от църквата, тананикат като попа. Целия ден прави нещо и пее, мъчи се да пее, каквото попът е пял. Пере и пее, както попът е пял.

Казвам, ние трябва да бъдем една хубаво написана книга, че който ни вземе да ни чете, да прочете

нещо хубаво. Ако нас ни отворят да ни четат, ползата седи в това, да четат, каквото Господ е писал. Аз съм една книга, написана от Господа, този да ме чете, онзи да ме чете. Всеки да чете онова, което Господ е писал и да го приложи. Туй, което е благо, полезно е за мене и за него.

Искам да се освободите от дразгите на сегашния век. Бутнеш в джоба, пари нямаш, притесниш се. Туриш ръката си, гледаш, изскочила. Гледаш се в огледалото, не ти се харесва нещо. Погледнеш дрехата – туй няма, онова няма, общата скъсани. Ти казваш: „Докога този живот?“ Нали сте били в къща, дето майката обича децата. Там, дето майката обича децата, децата са хубаво облечени. Дето има любов, в джоба беднотия няма. Всичко може да възприемеш.

Аз съм наблюдавал – там, дето има най-малката любов, Господ благославя. Там, дето отсъства Божията любов, благословието го няма, там е пустота. Законът е все същият. Земята, когато се отказва от любовта, да дава живот, да бъде щедра, остава пуста, песъчлива. Онази, в която се зароди желанието да изпълнява волята Божия, да се жертва, Бог я благославя.

Казвам, да имате в себе си онова вътрешно общение, да слушате гласа на Бога. Да чувствате, че Бог е доволен от вас.

Аз ще ви кажа какво е доволство. Когато небето е ясно и слънцето ме грее, това показва, че слънцето ме обича. То се поставя да ме грее, то е любов. Забелязал съм – стане промяна в мене, ако се изменят чувствата ми към Бога, и в пространството става промяна, явяват се облаци, мъгла, замъгляват слънцето, лишат ме от светлината.

Ние с нашите неразположения, с нашите неправилни мисли, с нашите постъпки образуваме цели облаци, които запушват Божественото слънце. Тогава необходимата енергия, която е за нас, те я поглъщат.

Сега, може да се яви във вас мисълта, дали това е така. Опитайте. Аз ви говоря това, което съм опитал,

с което съм направил най-малките промени, които стават. Щом се измени сърцето, и небето се проявява. Това става в един малък периметър, дето съм аз.

Вие седите и казвате: „Като идем в оня свят.“ Оставете се от това, като идете в оня свят. Вие сте в оня свят. Вие се учите. От туй учение, което придобивате, ще зависи как ще ви приемат в другия свят. Като свършите училището тук, ще идете в другия свят. Във външния живот туй, което сте научили, ще бъдете полезни работници.

Сега, какво ще учите в оня свят. Вие не сте пригответени. „Отивам да ви приготвя място“, казва Христос.

Вие трябва да се пригответе. Ще идеш в оня свят и какво ще вършиш? В оня свят три дни те държат гостенин, както бедуините. Те казват: „Три дни ще бъдеш гостенин.“ После те питат: „Ще седиш ли още?“ – „Ще седя.“ Тогава ще ти дадат работа – някой кон да гледаш, някоя крава, на работа си вече. Казват: „Какво може да вършиш?“ Вие мислите, че като идете в оня свят, ще се освободите от всичките тревоги на земята. То е погрешно схващане.

Смисълът на живота седи в онези прекрасните работи, които свършваме – доброто, което направим; любовта, която показваме; знанието, което показваме; свободата, която показваме. Колко хиляди работи има!

Знаеш езикът колко трябва да се облагороди.

За в бъдеще художниците трябва да дойдат да рисуват човешкия език. Езикът не е много красив, формата не е много красива. Трябва да се работи върху езика, да стане красив. Да стане малко гърлото хубаво. Някой говори дебело, някой говори тънко. Едно куче, което лае, мечката, онзи лъв, който реве – трябва да се измени. Всичките хора както мислят, както чувстват, и езикът става такъв.

Ние сега очакваме да идем в духовния свят. Представете си, че вие се молите на Бога. Христос чука. Ще кажеш: „Почакай, защо се моля на Господа?“ Напуснеш молитвата. Твоята молива никъде няма да иде. Ти си

намерил изкуствено слънце и на него се молиш. Като изгрее това слънце, престани да се молиш на другото, иди да го посрещнеш. Може да ви кажа, че през слънчевите лъчи Бог ни гледа. Като гледа, Той вижда, ние седим и съзерцаваме в един свят ^янякъде незнаен.

Някой път мязаме на младата мома. Като видяла момъка, съзерцава го, турила го в ума си. Как го съзерцава? Често някоя мома дойде и казва: „Той е много добър.“ Аз зная какъв му е характерът. Казвам: „Радвам се, че си намерила много добър момък.“ Мине се една-две години, казва: „Излъгала съм се, не е такъв.“ Че как така? Доброто, то е извън. Той е добър – добър, че не се проявява. Винавата е тя, не е той.

При Веслей*, един английски реформатор, отива един негов ученик и казва: „Учителю, намерих една добра сестра. Да се ожения ли за нея?“ Той му казва: „Тя е много добра и с Христа може да живее, но не и с тебе. Христос знае как да се обхожда с тази сестра. Ти не знаеш как да се обхождаш.“

Тепърва хората има да се учим. Не е лесна работа да се обхождаш с хората. Да се обхождаш с един търговец, да се обхождаш с един учител, те са изключителни случаи, ти си заинтересован. Да имаш отношение към всичко в природата, то е труден въпрос. Ти се молиш, чудиш се как Господ да не обръща внимание на тебе. Често Господ ти хлопа да направиш нещо, ти се потри-ваш. Каквото ти правиш, Той го прави. Той ще хлопа, хлопа, ти казваш: „Чакай!“ Ти идеш, и ти хлопаш, и Той ти казва: „Чакай!“

Привеждал съм този пример между един богаташ и един поет. Един ден поетът отива при богаташа да го гърси, имал нужда пари да поиска от него. Хлопа на вратата му. Той казва на слугата си: „Кажете му, че ме няма.“ Той чува това. Слугата казва: „Няма го господа-

* Веслей – Джон Уесли (1703 – 1791), английски протестантски реформатор.

ря.“ Той се върнал. След няколко време дошъл богаташът. Имал нужда от поета, отива да го търси. Поетът излиза и му казва: „Няма го тука.“ – „Как да го няма, нали те виждам?“ – „Аз на твоя слуга повярвах, че те няма, ти на мене не вярваш ли, че ме няма? Тук съм, но за тебе ме няма.“

Освободете се от старите идеи. По какво се отличават младите от старите? Децата лесно поправят погрешките. Старите мъчно ги поправят. Детето е подвижно – като падне, стане; покажат му един орех, скочи. На стария показват орех, но той седи. Не трябва да се изгубва тази пластичност на човека. Вие седите и казвате: „Остарях!“ В какво си остарял? Под старост разбирате ли да си поумнял? Казвате: „Станах възрастен.“ Какво разбирате под думата „възрастен“? „Готовим се за другия свят.“ Разбирате ли какво нещо е другият свят? „Сега ще умрем.“ Разбирате ли какво нещо е умирането?

Няма по-хубаво нещо от умирането, ако знаеш какво е. Няма постижение, ако не знаеш как да умираш. Няма по-леко нещо, когато човек е дошъл да се откаже от всичкото богатство. Няма по-страшно нещо да му вземат богатството.

Някой път човек, когато умира, хърка. Той не иска да излезе. Влезли са същества, искат да вземат нещо, влязат сто, двеста, триста, четиристотин, петстотин, искат да вземат. Най-после, дойдат, ограбят го.

Смъртта не е нищо друго, освен Господ те е оставил на произвола на множеството. Казва: „Оберете го!“ Като дойдат, обертат го. То е смъртта. Този задигне, онзи задигне. Ти викаш, викаш.

Ние мязаме на онези малки деца – запушват малък бент, турят, воденичка правят. Водата се издига, издига, докато дойде до едно място, бентът не може да издържи. Колкото и да дигаме този бент от тиня, не може да издържи.

Да не си туряме нови правила. Правило е – когато дойде росната капка, целуни я, погали я. Ти тръс-

каш, и благословението в салона остава. Всяка хубава мисъл – отдавайте ѝ почитание. Тя е свещена мисъл. Най-дребното чувство – дайте му почитание. Най-малката постъпка – отдавайте ѝ почитание. Хубаво нещо има. Някое листо – взел го някой. Гледам, някое дете вземе листа, носи го в джоба си. Туй дете носи този лист, той е от Божествената книга. Турило го в джоба. Казвам, туй дете човек ще стане. Друго дете вземе, накъса го. Няма да стане човек. Онова дете, което взема листа и го туря в джоба, умно дете е. Някое погледа го, погледа го – тежко ли е, или леко. Като усети, че е леко, хвърли го настрана.

Вие – не че сте лоши. Вие сте отлагали. Даровити сте, но сте отлагали. Де е вашата душа, вашият ум, вашето сърце? Те са като цигулката. Вие имате много хубава цигулка, лък, но сте затворили цигулката и лъка, не свирите. Само ги показвате на този и онзи. На този ваш приятел разправяте историята на цигулката – откъде е взета, кой я е направил, но вие не свирите. Казвам: „Я ми кажи някое хубаво парче.“ Да се научите да свирите!

Сега, ако рече някой да пее, вие не сте свободни. Ако стане някоя сестра да пее, ще кажете: „Някоя по-млада да пее.“ Старата сестра като стара да не става и младата мома като [млада] да не става да пее. Каква трябва да бъде? Тя трябва да има любов за пеенето. То е извън младия и стария, нищо не значи. Те са наименования. В дадения случай изворът е извор, той трябва да тече. Пеенето е един Божествен поток. Този извор тече. Не спирай водата, нека да тече. Той е един извор, който има потенциал в себе си и кинетика. Не искам да изтечеш изведнъж, да се покажеш, че много знаеш.

Колко даровити музиканти не съм срещал! Аз не ходя да изследвам всичко това, но забелязвам, че те нямат постоянство, нямат любов към музиката. Музика не съм учил много, но имам любов към музиката. Обича ме музиката и ми се е разкрила. Като дойдат музикални гении, слушал съм ги. Някое дете пее, слу-

шам. Не е било в живота някоя мома да пее, аз да не се спра да я слушам. Най-малко половин минута ще послушам, каквато и да е важна работата.

Хубавото пеене, който и да пее, млад или стар, някое птиче ли пее, спри се! Някое говедо мучи – слушам. В звука има нещо. Някое куче лае музикално, спра се. Навсякъде, във всичките проявления музиката съм я слушал.

Казвате: „Той не знае да пее.“ Така съм упражнил своето ухо. Казвате: „Губил си времето.“ Не съм си губил времето.

Казвам, спирайте се за всяко добро. Прави някой добро – спрете се да го видите. Цъфнал някой цвят – музика има. Един плод зрее – музика има. Слънцето изгрява – музика има. Някой път небето е нажалено, навсякъде съществува музика.

Всичко онова, в което Бог се проявява, обръщайте внимание. Възпитава се човек. Вие седите и казвате: „Остави за бъдеще, като се преродим на земята.“ Ти сега си се преродил, нищо не си научил. Каква е възможността за бъдеще, че ще се родиш по-добре? Ако за бъдеще се родиш по-зле?

Днешният ден е най-добрият ден. Бъдещият ден ще бъде по-добър, третият – още по-добър, във възходяща степен като нотите.

Трептенията на нотите се увеличават, колкото се отива нагоре. Доброто върви по същия начин. Започнеш един основен тон, една идея, втори, трети, четвърти, пети, постепенно в идеята ще се превърне. „До“, „ре“ ще пееш. После ще прескачаш по един тон: „до“, „ми“ ще пееш, „ре“, „фа“; „ми“, „сол“. После ще започнеш през два, два потенциала ще имаш, ще образуваш кварта. Според мене трябва да разбирате закона на терцата. Тя е с един потенциал. Тази нота, която е между двете ноти, мълчи. Тя е най-важна – най-мощната сила дава. Между „до“ и „ми“ най-мощно е „ре“. Ако двама души приятели имат приятел, който мълчи, той е основата. Без него те нищо не могат да свършат.

Терцата значи, че двама души не могат да се обичат. Ако вашата обич се дължи на секундата, тя е без потенциал. Най-силното приятелство един потенциал трябва да има. На „до“ и „ми“ „ре“ е потенциалът. Приятелят е вътрешна съединителна нишка между две живи същества, това е „ре“.

Казвам, ако вие не може да оценявате онези, които ви подкрепят отвътре... Вие показвате внимание на онези хора, които са показали своето добро. Онези неща, които не са проявени, те са мощните в света. Непроявеният капитал е мощен, проявеният е проявил силата си.

Сегашните хора, които водят войната, те са проявени. Какво ще се добие от войната? Непроявените мислят по кой начин да се свърши войната, как трябва да се живее за в бъдеще. Съзнават, че направиха една погрешка. Сега търсят начин, как да се поправи.

Често и ние трябва да търсим един начин, как да поправим една погрешка. Направил си една погрешка, поправи я. Да допуснем, че си обидил един човек. Кажете ми една малка обида, която може да нанесеш. Аз ще ви кажа: „Не яж.“ Не яж в дадения случай. Защото си болен, не яж. Едно добро е. Но един здрав човек е работил на нивата и ти казваш: „Не яж!“ Че как тъй? Ти знаеш, че казваш обида. Този човек е работил – не яж! Готово ядене има за него. Тогава ти си го обидил. Той казва: „Обиди ме. Каза ми да не ям. Че аз съм работил! Откъде ще взема сила?“ Ще кажете: „Братко, извинете ме. Аз погрешка имам. Яж! Има хубаво ядене за тебе.“ Ето как се поправя погрешката.

Не са големи погрешките в света, малки са. Малките погрешки много лесно може да ги поправим. Ще кажете: „Яж! Господ е приготвил хубаво ядене.“ Станете да услужите. Образова се вътрешна връзка.

Сега вие имате такива идеи като Ева. Тя ходила из рая да изучава. Много учена била по ботаника, ходила да изучава всичките растения. Един ден гледа дървото на познанието добро и зло и казва: „Господ за туй дърво

беше говорил на Адама. Види се, има някакво добро.“ Дяволът вижда, взема повод, вижда слабостта. Казва: „Много си учена, много интелигентна. Познания имаш. Знаете какво се крие в туй дърво.“ Казва: „Който яде от този плод, на божество става. Всичко може – цял свят и вселени да създава.“

Тя е погрешна идея. В света само Един има, Който създава. Той е Бог. Тогава, ако ние искаме да създадем един свят, трябва да станем едно с Бога. Вън от Бога, като божество, да създадем една вселена, то е заблуждение. Ние сами се заблуждаваме. Христос казва: „Излязох от Отца. Дойдох в света, за да извърша волята на Бога. Оставям света и се връщам при Отца, да Му кажа какво съм свършил.“ Излизаме от Бога, дойдохме в света да извършим волята Му. Пак ще се върнем при Бога, за да разправяме какво сме свършили.

Сега не вземайте буквално: „Ние живеем и се движим в Господа.“ Ние живеем и се движим в любовта. Искामе само да се ползваме от нея, да бъдем големи хора. Да се ползваш, да бъдеш и най-малък, и най-голям едновременно.

Две неща да знаеш в любовта – да бъдеш най-малък и най-голям. Едновременно да не са. Когато си най-малък, най-малък да станеш; когато си най-голям, най-голям да станеш. Ще опиташ благата, че в най-малкото всичко ще правиш. Никой няма да те вижда. Като станеш най-голям, всички ще те виждат и всички ще те ползват. Еднакво действа любовта в най-малките и в най-големите.

Сега как бихте произнесли новата любов, как бихте я кръстили? Много лесна работа.

Представете, десет години сме седели на един стол като господар, заповядвали сме на хората. Като обикнете някого, казвате: „Заповядайте на този стол. Аз ще отида да работя.“ То е любовта. Щом си готов да вземеш мястото на един човек, ти го обичаш. Щом не си готов да станеш от своя стол, ти не го обичаш. Отгде да го зная?

И в множеството е Бог, и в единството е Бог. Единство значи много в едното – многото в едното и едното в многото. В многото хора Бог се проявява Единен. В най-малките работи Той се проявява. Някой път безбройните начини на любовта се проявяват в едно.

Нас ни трябват примери. Вие казвате: „Мястото не го напускам.“ Мястото не го напускаш, но ако се пусне една голяма бомба на седем-осем метра, ще напуснете мястото. Не зная колко души от вас биха останали.

Аз съм привеждал един пример за един пътник, който обичал да си поспива. В града Ню Йорк, в един хотел спи. Събуждат го и му казват да става – хотелът гори. „Оставете ме, нека гори хотелът!“ Исква да си отспи. По едно време гледат, качил се на покрива, вика да го снемат. Запалил се хотелът, всичките входи са запушени, не може да слезе. Какво става? Турят големи платнища и отгоре се хвърля. Ако скочи в платнищата – добре; ако не скочи в платнищата – всичко отиде. Казвам: „Стани!“ – „Нека да се отспя.“ Горе от покрива ти ще свършиш по-лошо, ще скачаш с парашут. Ако се отвори парашутът, ще свършиш добре; ако не се отвори, ще свършиш зле.

Сега, не желая да бъдете на покрива. Още като те събудят, стани, да не ходиш на покрива. Опасна работа е. Гледам идеята, казвате: „Да бъде малко по-рано!“

И аз казвам, да бях дошъл малко по-рано. Сега съм закъснял. И вие сте закъснели, и аз закъснях да дойда. Какво трябва да правим? Малкото време, което ни остава, какво трябва да правим? Ако не знаем да ценим малкото време, не знаем да ценим и голямото време.

Не трябва да идем в другия свят неподготвени. Всички желаете да свършим работата на Господа, тъй както я разбираме. Като се върнем, да се върнем, когато сме свършили работата. Казва: „Да замина за другия свят.“ Замина за другия свят, когато свършиш работата! Сега светът се нуждае да свършим една работа. Невин-

димият свят не се нуждае от нас. Невидимият свят се нуждае от добри работници на земята, да свършим добре работата.

Какво трябва да проповядваме? Лесно е да се проповядва. Да се проповядва е много лесна работа. Ако джобът ти е пълен с пари, каква мъчнотия има да раздаваш тия пари? Да кажем, пълен е със звонкови турски лири – джобът е пълен с двеста-триста. Като изваждаш по една, даваш. Казваш: „Колко да ти дам?“ Една, една – на всичките, отдето си минал, по една си дал. Казват: „Щедър човек, все по една златна монета.“ Щедър е, никой няма да каже нито една лоша дума.

Ние мислим, че сме излезли от Бога, искаме да се върнем. Намирам, че е много умно да се не връщаме, докато не свършим работата. Като свършим работата, ще се върнем.

Някой път преждевременно искат да ни изпратят в другия свят. Някой път искат да ни задържат в този свят, да останем повече, отколкото трябва. Ако откъснем един плод, преди да е узрял, правим една погрешка. Ако го оставим да презрее, правим друга погрешка.

Да откъснем плода точно когато е узрял. То е най-хубавото.

Та казвам, сега се спрете върху идеята – всичко онова, което е потребно, задръжте го. Онова, което не е потребно, оставете го настрана.

Да ме разберете добре. Туриш раница от четирийсет кила. Тебе ти трябва най-много десет килограма. И то е много даже. Трийсет килограма сними от гърба си, не ти трябва. Има кой да носи, ти или той, все същото. Ако е за мене по-леко, за друг – по-тежко. Еднаква мярка.

Мисли за другите, както за себе си, нищо повече. Никога не претоваряй нито ума, нито сърцето, нито душата си. Никога не туряй повече товар. Не оставяй и раницата си съвсем празна. И то е погрешно. Яж умерено и благодари на Бога. Дишай умерено и после – не роптай.

Казваш: „Таман днес е облачно, ветровито времето.“ Виж хубавото във вятъра, виж хубавото в облаците. Във всичко в света, което съществува, виж хубавото.

Онази дисхармония, която ти усещаш, тя се дължи на хората. Туй, което виждаш в природата, то е отражение на хората. Когато хората са в дисхармонично състояние, атмосферата е натегната. Когато са в хармонично състояние, природата е весела. Природата отразява нашия живот.

Идете на едно място, дето хората са добри в църквата. От хиляди години има църкви, където хората се лекуват. Благодарение на онази сила, която излиза от онези, които се молиха, напитки са стените. Тази енергия лечебно действа. В някои църкви няма тази лечебна сила. Хората не са се молили така, малко лечебна сила има.

Всяко тяло, в което живее духът, който се е молил, е мощно.

Сега имате нужда от спокойствие. Вие казвате: „Дали днес ще има бомбардировка?“ Дойде някой, има да му плащаме. Той е извадил изпълнителен лист. Казвам сладко на човека: „Отложи!“ Казвам, всичко в света може да се отложи. То не е така, казват, закон е. Когато сме в закона на безлюбието, законът е строг. Няма по-строг закон. Когато сме в любовта, няма по-мекото нещо от закона. В любовта законът е толкова мек, че на всичко става. В безлюбието законът е строг, няма отстъпчивост. Едното и другото е право. В безлюбието законът е строг, в любовта законът е мек. Защото любовта сама по себе си е закон. Затуй трябва да живеем в любовта, в най-малкият закон, чрез който всичко може да стане. Само с това човек става безсретен. Без любов, онзи живот, който търсим, няма да дойде.

„Аз съм пътят, истината и животът.“ Три неща има. В тази любов Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Или казва: „Аз съм онази Божествена любов, която показва пътя, истината и живота на хората.“

Сега, не трябва да се откажете. Запример вие искате да напуснете сегашния живот. Ти като слуга ще хванеш любовта и от нея ще излезеш като слуга. Не да напуснеш живота и да кажеш: „Аз вече не слугувам.“ Ти досега си слугувал на хората без любов и какво ли не си турил на гърба на Господаря, че той е такъв.

Сега, като се обърне тази любов, постоянно да му се реваншираш. Да каже: „Много бил добър човек. Аз не съм го разбирал. Виждам какви хубави качества имал. Не зная какво става с моя слуга. Беше упорит, своенравен. Сега започнах да го обичам.“ Едно време хукаше, сега говори мекичко. Меко говори господарят – любовта е дошла.

Добре работи слугата, защото любовта е дошла.

Ако в джоба имаш по двайсет лева, после имаш по петдесет, по сто, по петстотин, по хиляда лева, и на едни даваш по двайсет, на други – по петдесет, на други – по сто, като се съберат, ще има да критикуват. То е човешки порядък. Божественото е еднакво. Имаме същия порядък.

Бог ни е дал – и на праведни, и на грешници – еднакъв въздух да дишаме, светлина да приемаме, както Той я приема. Разликата седи как аз я приемам и как я употребявам.

Вътрешният порядък се различава – външно имаме еднакви условия. От Божия страна всичко е добро, само от наша страна, ние не възприемаме нещата тъй, както трябва.

Я изпейте „Аз ще се подмладя“.

Еднократното раждане е подмладяване, двукратното е остаряване. Аз ще се подмладя, както майка ми се е подмладила. Както баща ми се е подмладил, аз ще се подмладя. Когато баща ми остарее, и аз остарявам, когато майка ми остарее, и аз остарявам. Ние разбираме – подмладяването един вечен процес. Вечното подмладяване е в Божествения процес. Майка ти млада трябва да бъде, не стара. Едно дете да роди – да не бъдеш изтърсак. Първото дете трябва да си ти, което е родила.

Най-първо, Бог създаде Адама. Адам искаше второто, Адам взема участие. В Талмуда има един мит, че Адам недоволен в рая бил, че е самичък. Тази идея се обърнала. Като мислил, че той има другарка като себе си, тя се качила на гърба му. Започнал да усеща, че има тежест на гърба си. Понеже тя била обърната с гърба към него, той гледал на една страна, тя – на противната. Той я носил, не може да я види. Наведе се, пак не може да я види. Тя гледала пред себе си, и той гледал пред себе си. Господ я отрязал. Адам казва: „А, ти си, дете беше на гърба ми!“ Анекдот е това. Защото двама души, които не се обичат, обръщат гърбовете си; двама, които се обичат, се гледат лице в лице. Ева, която не разбрала, казва: „Нямаше ли някой да ме носи по-добре?“ Като го видяла, харесала го.

Казвам, когато ние се видим лице с лице, да се разпознаем. Обърнати са два противоположни свята. Щом се влезе в Божествения свят, ние сме лице с лице, виждаме се. В Божествения свят хората се опознават.

Казвам, любовта е в Божествения свят. В човешкия свят са промените, които стават. Те показват, че са гръб с гръб. Гръб с гръб се познават в човешкия свят, лице в лице не се познават.

В Божествения свят лице с лице се опознават.

Сега, понеже гърба го опознахте, сега остава лицето да се опознае.

Сега остава хората лице в лице да се опознаят.

„Отче наш“

Прочетете стотната страница от Рилските беседи.
Прочете се.

Девета лекция на Общия окултен клас
1 декември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

БЛАГАТА В ЖИВОТА

„Добрата молитва“

„Красив е животът“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

„Тъги, скърби са богатство“

Много пъти питате що е реалност и що е сянка на живота. Реалността дава сянката, сянката реалността не може да даде. Ако вие нарисувате сянката на една книга, то не представя реалността.

Що е реалност? Туй, което има сянка. От любовта се ражда безлюбието, но от безлюбието любовта не се ражда. Казвате, защо е така? Не мислете за другата философия.

Що е сянка? Отражение на реалността.

Сега трябва да имате възгледи. Може да говорите за яденето. Да говориш за яденето е едно нещо, а да се храниш е друго. Да говориш за любовта е едно нещо, а да живееш по закона на любовта е друго нещо. Сега всички са богати в говора и в сянката.

Говорът е сянка. Говори човек, каквото си иска. Говорът е сянка на живота. Туй, което говориш, не е реално; туй, което правиш, е реално. Туй, което живееш, което става, то е реално. Казваш нещо – не го правиш. Казваш: „Ще видим след години.“

Имате малка точица като кибритена клечка. Знаете ли колко пакости може да направи кибритената клечка, ако не знаете как да си служите с нея? Цяло здание

цял град може да се запали. В 1885 година един американец, който отишъл да дои кравата си в яхъра, който бил свързан с плевнята, запалил свещ. Кравата ритнала свещта, запалил се яхърът и оттам целият град Чикаго изгорял. Вятър имало.

Вие всички мислите все за големи работи. Във всинца ви има желание да убедите другите в туй, в което вие не сте убедени. Аз ви гледам някой път и слушам как някой убеждава. Казвам, той убеждава другите в това, в което сам не е убеден.

Не убеждавайте никого в това, в което не сте убедени. Онова, в което сте убедени, и без да го приказвате, ще убедите хората. Не мислете, че този език, с който говорим, е реален. Турците казват: „Много приказки на воденица.“

Едно време имаше около мене дванайсет души братя, които искаха да станат апостоли като във времето на Христа. Те каяфет* нямаха. Не знаеха, че станалото не се повтаря. Каквото е било, във времето на Христа е било, няма какво да се повтаря сега. Отгде накъде туй желание да станат апостоли? Като станат апостоли, какво ще имат? Някой иска да стане като Христа. Той не е Христос. Ако стане като Христа, какво ще стане? Няма по-мъчна служба от службата на Христа. Ще бъдеш натоварена каруца. Мислиш, че ще те славят хората? Ако остане грешните хора да те славят и да те почитат, аз уподобявам да станеш на бълха и да те почитат и уважават. Като влезе в ризата ти, какво уважение и почитание ще имаш? Постоянно ще се мърдаш, ще бъдеш недоволен. Какво ще ти донесе?

Има нещо друго, което трябва сега да утвърдите и да обясните. Практичните работи са хубави, нямам нищо против това. И сенките са хубави. Лятно време човек, след като е работил дълго, да застане на сянка е хубаво. Зимно време сенките са опасни.

* каяфет – разг. (ар.-тур.) Външен вид, външност, облекло.

Казвате, една клечка или една дума какво бива? Една малка дума може да измени целия живот. Вие може да имате едно малко отклонение, един малък ъгъл в началото, но може да идеш надалеч от целта, която преследваш.

Някои от вас доста години сте били в училище. Не е много. Вие мислите, че сте остарели. Едно дете на слънцето на една година знае милиони пъти повече от вас, отколкото сега вие знаете. То е пеленаче, но една негова година е равна на двеста милиона наши години. Слънцето, докато обиколи около своя център, го прави за една година, а в това време земята обикаля слънцето двеста милиона пъти. Ако вие сте на земята, вие сте на двеста милиона години, а туй дете на слънцето е само на една година. Вашата мярка е малка, а неговата мярка е много голяма. Когато това дете стане на двеста милиона години, пресметнете вие колко земни години ще имате. Като умножите двеста милиона на двеста милиона, колко става?

Старият човек, който не може да се подмлади, не е остарял. Младият, който не може да остарее, и той не е млад. Нищо повече. Вие сте се научили да остарявате, но не може да се подмладявате. Някой се е научил да се подмладява, но не знае как да остарява. Който знае как да се подмладява и как да остарява, той е разбрал смисъла на живота. Ако вие под стари хора разбирате да не държат краката им, то не е старост, то е хилавост. Стар човек значи да се прояви в своето знание, да се прояви в своята сила, в своята мощ. Младият е, който внася свежест в живота, той носи живот, той носи капитала. Старият обработва този капитал.

Сега като се съберете, за какво говорите? Остарявате и тогава мислите да умрете, да идете в оня свят, да се подмладите. Че ако вие не разбирате какво нещо е светлината, ако не разбирате какво нещо е въздухът, диханието на Бога в света, което ние дишаме, ако не разбирате какво нещо е водата, какво нещо е хлябът, как ще разберете живота!

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слезъл от небето.“ Голямото противоречие е, че всеки един човек иска да яде, без да го ядат. Христос казва: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Сега, ако вие разбирате тия думи в буквален смисъл, ще имате един резултат, както хората разбират. На човека щом му липсва светлина, спъва се, губи посоката на движение. Човек, който не разбира въздуха, той изгубва обема си, смалява се. Който не разбира водата, изгубва своята пластичност. Без вода ти нямаш пластичност. Водата дава пластичност. Щом човек изгуби пластичността, остарява. Някои хора остаряват, изгубват пластиката, не може да си сгъват краката като ходят, ходят вцепенени. Няма пластика.

Щом не разбираш хляба, нямаш една основа, върху която да градиш. Не може да се ориентираш наникъде.

Казвам, в светлината ние разбираме Божията мисъл. Във въздуха ние разбираме диханието на Бога, топлината, която излиза от Него. Във водата разбираме Божествения живот. В хляба ние разбираме всичките блага, които Бог изпраща в света.

Седиш някой път, казваш: „Няма хляб.“ Не всеки трябва да бъде хлебар. Онзи, който меси брашното, трябва да бъде здрав, да няма никакъв дефект. Не само това, и гурели не трябва да има на очите. После, никаква кал под ноктите. Хлебарят трябва четири факултета да е свършил. Най-учените хора трябва да бъдат те, живия хляб да внесат. Сега, всеки от вас, казвате: „Нашата снаха знае да меси.“ Таман се секне, и меси хляба. Образ. Аз съм за абсолютната чистота. Като казвам „снаха“, разбирам: външната чистота е емблема на вътрешната чистота на мисълта. На вътрешната чистота, на диханието огънят трябва да бъде чист – на вътрешната чистота на водата, на вътрешната чистота на хляба. Вас ви интересуват външните работи. Външните работи зависят от вътрешните работи.

Един търговец се безпокои. Най-първо този търговец трябва да има отличен ум, светлина трябва да има. После – дихание. Топлина трябва да има. И вода трябва

да има, капитал. И хляб трябва да има, стока трябва да има. Ако той няма тия условия, какво ще стане с търговеца? Дюкян няма, пари няма, стока няма, а при това той е търговец и дава само обявления. Той вече е вложил един капитал, сега се е образувало дружество с двеста-триста милиона.

Миналата война в Америка фалираха дванайсет хиляди спасителни банки. Спасителните банки са на народа. Един работник работил и вложил петстотин долара в банката или хиляда долара. Дванайсет хиляди такива спасителни банки, в които хората внасяли пари за черни дни – отидоха тия пари за бели дни. Американците не дочакаха да видят черните дни на парите. Като минаха около двайсет години, започнаха да се образуват тия големите банки, с по петстотин милиона долара капитал. Парите на тия дванайсет хиляди банки изядоха ли се? Те отидоха някъде. Къде са скрити тия пари? Да оставим къде са скрити. Благодарение, че са скрити, не са изгубени. И парите излязоха.

Аз не съм от тези, които се възмушават от злото. Да обичаме доброто. Аз не съм от тези, които се възмушават от неправдата. Да обичаме правдата. Аз не съм от тези, които се възмушават от безлюбието, да приемем любовта. Аз не съм от тези, които се възмушават от невежеството. Оставете невежеството. Невежеството е капитал, неорганизирана работа. Да бъдеш невежа не е лоша работа – невежия човек може лесно да го излъжеш. Доверчив е като крава, като му дадеш малко зобчица*, може да го залъжеш. Учения как ще го излъжеш? Вие искате да бъдете много учени. Като станете много учени, създавате един несносен живот. Вие искате да знаете колко съм аз учен. Аз може да докажа, че съм учен. Казвам: „Заповядайте с мен на обяд.“ Давам най-хубавия хляб, най-хубавите ябълки, най-хубави-

* зобчица – Зоб, всякакъв вид зърнена култура, дадена за храна на добитъка.

те круши, най-хубавата вода. Стаята почистена. Той иска да знае какъв съм аз. Това съм аз. Най-хубавият хляб, най-хубавата вода, най-хубавият въздух, най-хубавата светлина, това съм аз. Той иска да знае вън от това какво съм аз. След като разчоплите един лук, намирате колко люспи има и казвате: „Вън от люспите в какво седи лукът?“ Като съедините люспите, получаваш лука. Като ги махнеш, лукът изчезва. Именно тия обвивки образуват плода. Той иска да знае какво се крие в лука. Лукът не е такъв будала. На български „лук“ е будала, но на английски „лук“ е учена глава. „Лук“ на английски значи гледай, отваряй си очите.

Казвам, ние постоянно се намираме в едно заблуждение. Вчера излизам на екскурзия. Тук мъгла, не се вижда на десет крачки. Излизаме нагоре, срещат ни шопи от Симеоново и казват: „Горе е ясно.“ Как да им вярваме? Те слизат надолу, ние отиваме нагоре. Отгоре, където е ясно. От ясното отиват в тъмното. Ние от тъмното отиваме в ясното. Аз разсъждавам и казвам: „Какво ги кара тия хора да отиват в града?“ Зная, тази мъгла не е нещо съществено. Тя е голяма благодетелка. Тя като обвива хората, топлина носи. Гдето има мъгла, е винаги по-топло, и гдето няма мъгла, е винаги постудено. Казваме: „Замъглен човек.“ Някой път обичаме замъглените хора, ще се скриеш някъде. Ако всичко е отворено, ще те хванат, ще те турят в затвора, а в мъглата може да се освободиш от много нещастия. Гонят те, ще се скриеш някъде. В мъгла мъчно може да намерят обектите при бомбардировките. При ясно небе може да се бомбардират по-лесно. Като знаят хората погрешките, може да те нападат. Като не знаят погрешките, не може да те нападат.

Сега това са обикновени работи. Срещаме някой и казваме: „Не ми харесва този брат, носа му не харесвам.“ Че кой е крив? Ти срещаш един монумент – скулптор направил някаква статуя, не му харесваш носа. Че кой е крив? Защо му позволили да направи такъв образ? Който взел един такъв избор на герой, е погрешка. Тряб-

ва да си изберете един герой с хубав нос, избрали герой с лош нос. Този скулптор, като се държал за буквата на нещата, направил такъв нос. Можеше да измени носа. Не е прегрешение.

Един американски милионер отишъл веднъж в Италия да си прави удоволствие. Преди това претърпял една криза, смачкал му се носът и му направили изкуствен нос. Като бил в Италия, повикал един от видните художници да го нарисува. Рисувал го той, рисувал го, но не може да му нарисува носа. Гледа носа му и казва: „Господине, ти си първият човек, на когото не може да нарисувам носа.“ Защо не може да го нарисува? Този нос не е реален.

Казвате: „Аз не може да разбера този човек.“ Щом не може да го разбереш, той не е реален. Реалността се разбира. Нереалността какво ще я разбираш? Туй, което има съществено в себе си, ще го разбереш. Казваш: „Този човек не мога да го проумея.“ Какво има да проумяваш, какво има да разбираш? Какво съдържа едно празно шише? Празното шише съдържа въздух. Само въздух има, няма нищо друго.

Сега често вие говорите за любовта. Кое е първото качество на любовта? Първото качество на любовта е топлината. Второто качество на любовта е светлината. Третото качество на любовта е водата. Четвъртото качество на любовта е доброто в света, хлябът.

Аз наричам водата справедливост. Водата представя справедливостта. Подвижна е водата, не се церемонии. Хубавите неща тя ги разтапя, хубавите бои тя ги разваля. Водата никак не обича модата. Тя цени само реалните неща, които не се топят. Ако не се топи, казва: „Добро е.“ Щом се топи, разваля го. Някои боядисват една дреха, кипнете. Казвате – не боядисал хубаво. Толкова знае. Казвате – не е бояджия. Ти, който го критикуваш, защо не намериш някоя хас* боя?

* хас – диал. (ар.-тур.) Чист, истински.

Допуснете сега само за разсъждение, допуснете, че някой човек е много взискателен, не обича нито много солено, нито много безсолно. Как ще му угодите? Отгдето да го знаете колко трябва да турите? Аз ако съм готвач на такъв човек, няма да му туря сол в яденето. Той да си туря колкото иска. Ако туриш малко, казва, малко си турил. Ако туриш повече, казва, много си турил. Няма мярка за него. Ти оставяй той да си тури толкоз, колкото обича.

Всичката погрешка в нашия живот седи в това, че ние пресоляваме или недосоляваме. Оставете всеки човек да си посолява яденето или сами да си готвим. Какво се изисква да се готви боб? Как се готви? Трябвало да се кавардисва* маслото, дълго време да цъцре** лукът в него. После, да се тури в боба. Измий боба, тури го в гърнето, нарежи едро лука, остави го да седи, тури го да цъцре три-четири часа и ще имаш отлично разварен боб. Ни масло му трябва, нито зехтин, нищо не трябва. Отлична работа е.

Ние, когато ходихме на екскурзия към Батак, отидохме в една планинска местност и там един говедар си вари боб в едно гърне. Даваме му маслини и искаме да ни даде от боба си. Човекът не иска да ни даде от боба. Едва го убедихме. Казва, че не иска маслини. Хеле даде половината от боба и [беше] доста хубав боб, сварен в гърнето. Едва можахме да измолим неговия боб. Казва, тия черните работи не му ги хваща окото. При това намръчкани***, не са като сливи. Мисли, че ние искаме да го излъжем. Ние казваме, това е хубаво, струва поскъпо, убеждаваме го. Бобът е евтин, а тия маслини много струват. Най-после се убеди и за човешина даде. Като ни даде боба, после ни приказва една приказка: „Тук преди години имаше един говедар, който изкарва-

* кавардисвам – диал. (от тур.) Запързвам, препързвам

** цъцря – диал. Къбря.

*** намръчкан – диал. Набръчкан, намръщен.

де говедата в планината. Там идеше една мечка и целия ден мечката с говедата пасеше. Мечката и говедата пасат заедно. Вечер говедата се върнат в селото, мечката остане в гората. Сутринта като дойдат говедата в горага, мечката пак дойде при тях. Нито вълк, нито друго – мечка иде. А само тази мечка с говедата ходеше.“ Казва: „Где такива хора, мечка и говеда заедно да живеят? Сутрин, като погледнат – мечката иде, и тя върви с тях, пасе. И всичките говеда обичаха тази мечка.“

В мечката има едно хубаво чувство. Няма по-мъстително същество от мечката. Много мъстителна е мечката в характера си, но и много признателна. Да ѝ направиш едно зло, не го забравя, но и доброто помни. Разправяха ми един анекдот. Един българин отишъл в гората да сече дърва. По едно време към него иде една мечка, накуцва. В първия момент той искал да бяга, но после останал. Дошла мечката и си показва лапата. Той схваща, че има нещо. Селянинът хваща ѝ крака и ѝ изважда един трън. За признателност мечката го хваща и го завежда при едно дърво, в което имало една пчела*. Отплаща му се, че ѝ извадил тръна.

Ние мислим, че животните не са културни. Културни са. Що е култура? Ако един човек в живота си не може да внесе доброто, култура ли е? Ако един човек в живота си не може да внесе Божиата правда, култура ли е? Ако един човек не може да внесе в живота си любовта, знанието, красотата, култура ли е?

Мнозина от вас се молят на Господа. Как трябва да се моли човек? Ние тичаме при Бога да ни избави от злото. За избавлението от злото е друг въпрос. В света трябва да се тури един ред – да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие и Неговата правда, да бъде волята Божия. Тия три неща са потребни. За другите работи може да се молим. Защото в света ако не се прослави Името Божие, е личен живот. Казва:

* пчела – нар. Пчелен рой.

„Що е Името Божие?“ Ако в моя ум няма туй съзнание, тази справедливост, да се отнасям към всичките хора еднакво, към всичките животни, към всичките дървета... Ние [уважаваме] едно дърво, но искаме да счупим клоните. Ти откъснеш един лист. Листата са дихателната система на растенията. Може да откъснеш един лист - ти нараняваш дихателната система на растението. Погледай този лист. Ние имаме повърхностни познания за нещата и мислим само за себе си: дойде нещастieto върху ни.

Аз като ходя на разходка, идват ли да бомбардират София? Ако остана тук, какво ще стане? Ходя да ги уча. Казвам: „Защо ходите да смущавате тия хора, да ги плашите там?“ Тези, които причиняват страданието, не са невежи, най-учените хора причиняват страданието. Знаете ли, че престъпленията в света не се дължат на невежите хора, но на учените. Те си имат причини.

Вие не може да си представите живота в реалността. Казвате за някой човек: „Защо да го уважавам?“ Някъде ти ще дадеш, ще поздравиш човека и ще се отдалечиш. Като го видиш, ще станеш. Ако не станеш, ще те прегази и от тебе нищо няма да остане. Вървите към някой планински връх. Отгоре се е откъснала голяма канара, търкаля се, вие ще седите ли насреща ѝ? Ще ѝ дадете път да мине, тя е хала. Казвате: „Мен достойнството ми не позволява.“

Ако търсиш достойнство и пътуваш по едно място без позволение, трябва да бъдеш умен човек, да знаеш, че тази канара ще слезе. Трябва първо да се спреш да слезе и тогава да минеш.

Аз веднъж имах само един пример. Това не е обхода. Какво е обхода? Вие може да изтълкувате по два начина. Може да има някои други съображения. Веднъж бях в Провадийско, има едно малко селце горе в Стара планина. Подемам към един връх и аз виждам, отгатык иде една змия. Аз я виждам, доста голям смок. Върви и като дойде до едно място, смокът вдигна главата си. Уважение и почитание имам. Понеже аз го видях, от-

стъпвам да мине. Вие ще го изтълкувате, че мене ме е страх да мина. Нека мине той. Аз тъй правя, казвам: „Заповядайте, минете вие, понеже вие тръгнахте по-рано. Вие живеете в тази местност. Тук аз съм гостенин, за пръв път минавам. Ти може да си минавал и друг път.“ Аз разсъждавам право – аз съм гост, за пръв път минавам. Отивам в туй място – има много хубава вода, най-хубавата вода в Провадийско, най-хубавото място. Той ме погледа, мина и след това аз минах. Този разговор аз мога да го украся. Аз още като видях змията, казвам: „Какво трябва да направя. Тя ли да мине понапред, или аз да мина?“ Аз казвам, тя е една канара, която се търкала. Тя ли трябва да мине, или аз? Подобре тя да мине. Ако река аз да мина, може да ме блъсне канарата, не мога да пресека пътя ѝ. Тя иде по този път, аз ще се отдалеча, да мине.

Всички неразумни неща в света трябва да станат първи. Една глупава постъпка нека стане и разумното отпосле да дойде. Всякога е така в живота. Дръжте това правило. Неразумните работи нека станат първо, а разумните да станат отпосле. Разсъждавам върху въпроса. Змията, щом ме видя, извади езика си, тя казва: „Виж ми езика.“ Поздравлява ме с езика. Ако не изплезе езика, тази змия може да ме ухапе. Щом извади езика, тя има добро намерение.

В Борисовата градина веднъж срещнах една змия. Тя, като ме видя, извади езика. Казвам ѝ: „Не стой на пътя. Тия хора не са благородни, ще те убият. Иди на друго място. Ще изгубиш живота си.“ Тя схвана и тръгна по пътя. Казвате, змия. Има едно същество, припекло се на слънце, радва се на Божиите блага. Казвам му: „Ще те пребият. Аз съм от добрите хора, но другите хич няма да ти простят.“ Разбра тя. Вие ще кажете: „Как си ѝ говорил?“ Чудни сте вие. Ти като говориш на френски, как говориш? Учил си френски, говориш. Как говориш на английски? Казвате: „Как говориш на змията?“ Има начин. Змиите имат език. Най-първо, движение има. Змията има известни движения вляво, надясно, нагоре,

надолу – четири положения има в движението. Някой път има съскане отдалеч. Някой път предупреждава и съска. Трябва да се спреш при съскането. Ако настъпиш, след като се спре, тогава е опасно. Ако се спреш при съскането, не може да те сполети нищо.

Вие имате една пушка, тя има един кондак*, съединен с едно езиче, и като потеглиш туй езиче, ще гръмне. Отзад има един отвор – ще отвориш и ще изхвърли гилзата. Пак потеглиш, изхвърли патрона. Не е голямо изкуство.

Казвам, има една особена наука за приемане на слънчевата светлина. Вие, като дойдете най-първо, не знаете какво положение да вземете на слънцето. Как ще се поставиш на слънце, че всичките лъчи да падат перпендикулярно? Знаеш колко мъчно е това. В света има една Божествена площ, без която ти не може да възприемеш слънчевата светлина. Представете си, един човек носи една свещ. Ти трябва да знаеш как да се поставиш, за да възприемеш светлината. Тази свещ може да е наклонена, може да има нагоре наклон. Има една площ, от която ти може да вземеш едно положение, да възприемеш повече от неговата светлина.

В слънцето има разумна светлина. В лъчите на слънцето върви нещо разумно. В природата не са механични процесите. Има и механически процеси, по които светлината върви. Механически ли върви колата? Трениът върви, но има един машинист, който кара тия коли. Всичко не е разумно в трена, но има нещо, което е разумно. Пътниците, които са в този трен, и те всички не са еднакви, на разни степени са.

Казвам, в самите слънчеви лъчи има разни степени на разумност. Разумността на червения цвят се отличава, на портокаления цвят се различава, на зеления, на

* **кондак** – *остар.* (тур.) Приклад на пушка. Спусък в старовременска пушка или пищов, който чрез удар възпламенява капсулата.

жълтия, на ясносиния се различава. Казвате: „Има ли разумност в светлината?“ Допуснете, аз вървя по пътя. Имате тия съвременни лампи, които, като натисна бутона, светнат. Бутна бутона, пак затъмнеят. Онзи, който осветява и затъмнява, той е разумен. Туй, което свети, то не е разумно. Съвсем друг живот е.

Сега светлината друго проявление има. Тъмнината е разумно проявление и светлината е разумно проявление. Но в дадения случай, в промяната – че се появява светлината и изчезва, и в появяването и изчезването на тъмнината – има разумност.

Туй същество, което дирижира светлината и тъмнината в дадения случай, е разумно и на него може да разчиташ, не на самата светлина и тъмнина. Туй същество иска да ти даде нещо. То може да остане непроявено и няма да го знаеш. По посоката, по която се появява светлината и тъмнината, ще го намериш, и като го намериш, това същество не мяза нито на светлината, нито на тъмнината, нещо реално е. Самата светлина и тъмнина не може да схванеш, но като дойдеш до реалното същество, ще видиш що е реално.

Сега, може да говориш, докато дойдем в съприкосновение с ония същества, които направили светлината и тъмнината в света, докато дойдем във връзка с ония същества, които направили проявите на живота – те са реалните същества.

Писанието казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ С ума си ние Бога не може да намерим. Или казано на прост език, на разумен език, Бог става понятен за нас само чрез закона на любовта, Бог става понятен само чрез законите на милостта, Бог става понятен само чрез законите на истината.

Не мислете, че истината е много проста. Като дойдеш да разбираш истината, ще видиш. Щом влезеш в истината, ти трябва да имаш мир. Щом имаш в душата си страх, ти си далеч от истината. Свободният човек от какво ще се страхува? Щом се страхуваш, ти

не си свободен. Щом се притесняваш, ти не си свободен. Говорим за свобода.

Казвате: „Аз обичам любовта.“ Когато има най-малкото притеснение, не е любов. Любовта изключва всички притеснения. Любовта изключва всички недоразумения. Любовта изключва всички болести, всички нещастия. Всичко онова, което е противно в света, любовта го изключва. Единствената сила в света, най-мощната сила и най-слабата сила, която се проявява, то е любовта. После иде Божествената мъдрост. С нея се занимават боговете.

Ние, децата, трябва да се занимаваме с любовта, тя е достъпна за нас. Човек, който не може да разбере любовта, той не може да разбере Божията мъдрост. Истината е само за Господа. Господ разбира какво нещо е истината. Той е, Който дава свобода на всичките.

Най-първо, подтикът иде от любовта – живот трябва. Боговете носят знанието, Бог носи свободата, реализирането на всичкото. Това са разбирания.

Няма какво да се осъждате и да казвате: „Много сме били прости.“ Не сте били прости. Какво значи „прост“? Простирам или протакам. Какво лошо има? Ако имаш да далеш, протакаш, има ли лошо? Казвате: „Протака.“ Хубаво е. Разгневил си се, протакаш. Гнева не го прилагаш. Казва: „Той протака.“ Казва, че той отлага. Какво, че отлага? И отлагането е хубаво. „Не си държи думата.“ Много хубаво, че не си държи думата. Ако си държи думата, значи, каквото каже, ще го направи. Хубаво, че не си държи думата. Като каже: „Ще те убия!“, не си държи думата, отлага. Казва: „Защо ще си мърся ръката, не заслужава.“ Така разсъждава той.

Сега вие имате стари навици, които не са ваши. Вие зачитавате кауза, която не е ваша. Често казвате: „Моето достойнство.“

Казвам, достойнството на човека седи в любовта. Достойнството на човека седи в мъдростта. Достойнството на човека седи в истината. Любовта носи твоето достойнство. Ти като имаш любов, тя ти дава достойн-

ство. Ти сам по себе си никакво достойнство нямаш. Ако ти си царски син, ти ли туряш дреха да се облечеш? Баща ти и майка ти ще те облекат. Почитат те хората не заради тебе, заради баща ти и майка ти. Ти си дошъл в света, за какво ще те почитат? Заради любовта. В любовта седи твоето достойнство. Любовта е, която те е облякла в достойнство. Ти имаш достойнство и за това достойнство знае само Бог. Достойнството, което нашата душа има, само Бог го знае и нашата душа.

Следователно Той, Който знае, ще ни даде подходяща дреха да се радваме, че в света има Един, Който може да ни даде това, което никой не може да ни даде. Що е Господ? Онзи, Който може да даде това, което никой друг не може да даде. Цар може да бъдеш, професор може да бъдеш, философ, адепт – онова, което Бог може да ти даде, ти по никой начин не може да спечелиш. То е любовта. То е единственото. Това аз подразбирам, да обичаме Бога и Той да ни обича. Никой не може да ти даде туй и то всякога ще остане незнайно. В туй незнайното е благото на нашия живот. Другите неща знаем. Има неща, които не трябва да знаем – като дойдем там, ще кажем: „Нищо повече. Доволен съм.“ Какво ще ме интересува да ми кажат колко милиона имал един мой приятел? Какво ще ме ползва, че той има сто милиона, двеста милиона, триста милиона или един милиард? Че имал един милиард, то е нещо непонятно. Какво е един милиард злато? Колко вагона ще вземе да пренесат един милиард?

Някой път влизам в положението.

Ето как аз го разбирам, представете си цял ден вие сте жънали, навеждали сте се, заболял ви е кръстът. Работили сте десет часа. Дойда, че ви държа една сказка. Не е намясто. Разправам ви за небивали работи. Най-първо е да ви оставя да си починете. После ще ви дам хубав обяд. Най-първо, искам от вас да си починете, а за да си починете, вие трябва да се освободите. Вие се безпокоите. Какво ще стане с вас, то е ново предприятие. Какво ще стане с вас? Само Господ знае какво ще

стане с вас. „Да идем при някой гадател.“ Все от гадатели вие страдате. При гаданието, в десетте едва ли едно е вярно. Може да гадаеш.

Според мен ето в какво седи гадането. Пророк без любов – всичко в него е лъжа. Пророк без мъдрост – всичко в него е лъжа. Пророк без истина, без свобода – всичко в него е лъжа. Онзи пророк, на който душата е пълна с любов, говори истината. Той е пророк. Онзи, на когото душата е пълна със светлина, той е пророк, говори истината. Вас ви е страх. Много естествено.

Една муха каца на Учителя.

Казва: „Зимно време е. Къде да ида, на кое място?“ Казвам: „Ти ще си намериш място. Ти си по-учена от мене, ще си намериш място.“ Пита ме къде да иде. Казвам: „За днес тука може да бъдеш, но после този салон ще изстине. Ще отворят прозорците, ще метат. Ти ще изгубиш движението, ще паднеш на земята и онези, които метат, ще те изметат. Оттука като излезеш, ще намериш някоя дупка някъде.“ – „Къде?“ – „Ти знаеш, хиляди години си го правила.“

Когато много се страхувате, страхът ви не е на място. Когато някой път малко се страхувате, пак страхът ви не е на място. Има една средна линия, която е благоразумие. В страха ти се движиш наляво и надясно, ти губиш равновесие. Страх, като дойдеш на един перпендикуляр, ти усещаш равновесие. Някой път се прицелват отдалече, ти се заблуждаваш. Така насочили срещу тебе, ти може да си на два километра, възможността да те ударят е много малка, той не е близо, отклонението е много голямо.

Често един аероплан пътува с двеста-триста километра, страх те е, че дошъл над тебе, може да пусне бомба. С триста километра се движи и възможността да падне бомбата върху тебе, ти трябва да си голям грешник. За да падне върху тебе и да те удари, трябва да привлечеш тази бомба с мисълта си.

Често ние с нашите мисли и желания, привличаме нещата. Туй, от което те е страх, то ще дойде до главата

ти, и туй, от което не те е страх, и то ще дойде до главата ти. В единия случай то ще дойде до главата ти, за да видиш, че си се страхувал ненужно, а в другия случай ще дойде, за да покажеш, че си безстрашен.

Вие молитви правите. Молитва без любов не е молитва. Когато се моли човек, трябва да има светлина в себе си, да взема участие тялото му и сърцето му. Аз слушам, вие се събирате и се молите. Когато се молите, не говорете. Говорете на Господа, Господ да ви слуша. Изпратете прощението, не давайте коментари. Ще седнат да ви убеждават, че Господ ще ви говори. След като се наядете хлябец, Господ говори. Като изгрее слънцето, Господ говори. Като духа вятърът, Господ говори. Като тече водата, Господ говори. Какво искаме повече!

Господ в нас всеки ден иде, а ние Го търсим по някой особен начин. Има един начин и той е Негов. Как ще се прояви, то е Негова работа.

Ние трябва да се съобразяваме със закона на любовта. Свободата е нещо непринудено. Да се не смущавате. Любовта, като се проявява, тя носи мир, носи спокойствие, носи здраве, подмладяване. Щом имаш любовта, тя носи всичките блага в живота. Що е любовта? Любовта е единствената сила, която носи всичките блага, от които животът има нужда, те идат непринудително. Това е любовта. Аз върху нея не мисля много. Казвате: „Как ще стане?“ Не питайте. Ако не питате, ще стане лесно; ако питате, няма да стане. Ако ти на едно писмо туриш двайсет и пет стотинки марка, то ще обиколи целия свят и пак може да се върне при тебе. Ти заповядаш на писмото да иде където искаш, като му туриш марка двайсет и пет стотинки. Уреден е светът.

Божественият свят е хиляди пъти по-уреден. Една твоя мисъл, едно твое желание, турено с марката на любовта, ще обиколи целия Божествен свят и пак ще се върне при тебе. Не му мислете как ще бъде и как ще стане. Да не знаеш е по-добре. Да има някои работи, които да не знаем.

Имате два нарисувани носа – единият е дълъг, другият е къс. Този човек с дългия нос, той ще те храни добре. А този с късия ще те бие по четири пъти на ден. Този с късия нос няма да се занимава с тебе, но ще гледа по-скоро да ти одере кожата, да постигне всичко изведнъж.

Глупавите хора лесно вършат работите, а онези, умните, все-таки ще оставят нещо. Когато някой умен човек те измъчва, той ще продължи страданието. Онзи, който иска да те убие, изведнъж ще свърши. Някой казва: „Много хубав нос има.“ Нос, който мъчи, не е хубав. „Много хубава уста има.“ Уста, която мъчи, не е хубава. „Очите му са много хубави.“ Очи, които мъчат, не са хубави.

Знаете ли какво има в очите? Вие не сте изучавали очите. Физиономистите са говорили за очите, но колко има да се говори още. Като погледна очите на някого – има тъмнина, излизат черни лъчи. И черни, и светли лъчи излизат.

Казвате: „Каква е тази черната светлина?“

Защо онези, които ходят да правят престъпления, вечерно време ходят? С по-малко разноски става. Денем с повече разноски става. Христос казва, че онези, които правят добро, обичат виделината, да станат делата явни. Онези, които правят зло, винаги в тъмнина работят. Всичките лоши работи в тъмнината стават. Туй, което човек не вижда, не се мъчи заради него. Престъпникът, като извърши едно престъпление в тъмнината, не го е видял. Ако денем направи престъплението – ще остане един образ мъчителен в живота.

Грешните хора правят престъпленията в тъмнината, да не ги видят, да не се мъчат. Добрите хора правят доброто денем, защото ако направят доброто в тъмнина, те ще се мъчат. Те го правят денем, да го виждат,

да остане хубав образ, че човек в живота да си представи хубавото. Давил се един човек. Избавил си го – приятно ти е. Или помогнал си някому нещо. Или нарисувал си хубава картина.

Светлината носи всичките хубави образи на миналото. В нашия живот проникват такива картини на миналото. Минава някой човек, обикнеш го, не може да си обясниш защо. Този човек ти е направил някое добро в миналото. Ти искаш сега да му се отплатиш. Онзи, който не разбира закона, казва: „Не струва внимание.“ Всеки човек, който ни направи една услуга, заслужава внимание.

Никога не отказвай услуга на онзи, който ти е услужил. Бъди тъй благороден, който и да е той, какъвто и да е.

Казвам, ние, съвременните хора, трябва да бъдем благодарни на онова добро, което ни е направено, и трябва да отговаряме по същия начин. Понеже Бог ни е възлюбил с всичките ни недостатъци, и ние да възлюбим с Неговата любов. Не е благородно от наша страна, ако не отговорим със същото.

Казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Бъдете съвършени да проявите любовта, както Бог я проявява. Бъдете съвършени да проявите вашето знание според вас – в малък размер. Господ не иска големи работи. Вие, след като се молите, казвате: „Прости ни, Господи, че не знаем как да се молим.“ Много говорим, много жертваме, много сме учили. По някой път Господ изпитва. Дойде някой човек, даде ти един самун хляб. Мислиш, че този хляб е само за тебе. Ти се лъжеш. Не се минава много, дойде някой друг и казва: „Може ли да ми дадеш малко хляб, нямам никак.“ Ти си нямал хляб, на тебе ти дали хляб. Какво е правилото? След като ти дали хляба и дойде друг да иска от тебе, колко трябва да му дадеш? Българинът никога не дава половината. Вие колко бихте дали?

Имахме един брат. Той беше адвокат в Търново, Бойнов се наричаше. Той казваше: „Аз малко давам, но

от сърце го давам.“ Ако малко даваш и от сърце го даваш, малкото се благославя. Ако много даваш и от сърце не го даваш, то се смалява.

Никога не съжелявайте за една своя постъпка. Ако е добра, радвай се. Ако е лоша, поправи я и пак се радвай, че си научил нещо. Ти минаваш някъде, окаляла се дрехата ти. Нова е дрехата, съжеляваш за нея. Времени работи. Хич не ти иде наум, че една душа има – ти си я опетнил десет пъти. Не ти иде наум, а обръщаш внимание на дрехата, че се е окаляла. Или обръщаш внимание, че гащите са окъсани някъде. Ни най-малко не обръщаш внимание, че си наранил една душа някъде. Хвърлил си един лъч в ума на някой човек, на тия работи не обръщаш внимание. Хубаво е това, но така трябва да бъде и към душата, както към своята дреха, така трябва да бъдеш внимателен. Че ако тези християнски народи имаха този морал, как можеха да постъпят? Сега, не ги съдим.

Казвам, какъв трябва да бъде животът за в бъдеще? Българите, като дойдох тук за пръв път, казват: „Иска да ни лъже.“ Хич не знаят, и сега идат и лъжат.

Всеки, като направи едно престъпление, не казва, всеки иска да се оправдава. Няма нито един народ, който да си не изправя пътя. Всички имат право, но ние нямаме право да грешим. Свободни сме да грешим, но нямаме право да грешим. Свободни сме да правим добро, но не го правим.

Сега, нямаме право да грешим, а сме свободни да грешим. Свободен си да правиш добро, но не го правиш.

Тогава, в какво седи животът? Да се въздържа да се показваме свободни да грешим, да бъдем свободни да направим едно добро. Свободата седи в два акта – да се въздържа да направиш едно престъпление, малко, много малко, и да направиш едно много малко добро. Ако може да се въздържа от най-малкото престъпление и ако може да се научиш да направиш най-малкото добро, ти си свободен. Най-малкото добро и голямото ще дойдат сами по себе си.

Нямаме извинение. Някой път минаваме по пътя, минава червей или глист. Заобикалям, да не го стъпча. Няма кой да ме съди, няма закон, може да стъпча отгоре му.

Сега вие казвате, много страдания имате.

Нито един от вас не знае какво нещо е страданието. Не мислете, че много сте страдали. Не виждам големи страдания на лицето ви.

Доиде някой, иска да ме убеди, че много страдал. Не виждам на лицето му написано голямо страдание. Погледна, че не съм услужил – едно малко добро не съм направил така, както трябва. Усещам голямо страдание – че от известна слабост не съм се въздържал, от една малка погрешка не съм се въздържал. Усещам едно страдание, защото тази малката погрешка за в бъдеще произвежда голям резултат.

Любовта в най-малките проявления – и положителни, и отрицателни – ражда всичките възможности и противоречия, които съществуват.

Сега сме дошли до подтиците, Божествените подтици. Всички вие питате, туй за в бъдеще – положителната и отрицателната свобода – ще продължи ли. Всякога в отрицателната свобода да се отказваш да даваш, а в положителната свобода да се отказваш да вземаш.

Сега, някои хора в положителната не дават, а в отрицателната дават. Там е престъплението.

Всяко престъпление, което е отрицателно, ще откажеш, няма да вземеш. Щом вземеш, вършиш престъпление. Щом не даваш в доброто, не изпълняваш закона, ти вършиш престъпление. Щом даваш в злото, ти пак вършиш престъпление.

Най-първо, проявете свободата си.

Да кажем, вие сте минали в къщата на някой бедняк. Искали сте хляб, той не ви дал. Сега той е дошъл. Вие му дайте добър пример. Повикай го вкъщи, угостете го хубаво. Не да кажете: „Помниш ли? Преди десет години един пътник мина. Той ти иска хляб, ти не му даде? Помниш ли?“

Никога не отказвайте да направите една услуга на един приятел. Казвате: „Аз ще му дам един урок.“ На тебе ти дават урок и ти даваш урок. Той направи отрицателното, ти направи положителното. Ти не искай да направиш неговата погрешка. Ако ти направиш същата погрешка, погрешката остава неизправена.

В света сега сме дошли да изправим погрешките на миналите поколения. Онези, които идат в света да изправят погрешките, нека ги изправят.

Закон е да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила. Това значи да изправим всичките минали погрешки. То е една от задачите – да се изправят погрешките за в бъдеще. В тази работа Христос казва: „Поправете вашите погрешки и Аз ще бъда с вас до безкрайните векове на вечността.“

Изпейте една песен.

„Аз ще се подмладя“

Мирът ще дойде, както Бог желае, и по пътя, по който Той намери за добре, не тъй, както вие мислите.

Не очаквайте един човешки мир, но един Божествен мир, който ще дойде по неznайни пътища.

„Отче наш“

Десета лекция на Общия окултен клас
8 декември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

НАЙ-МЪЧНАТА РАБОТА

„Добрата молитва“

„Сила здраве е богатство“

Направихме упражнението за дишането.

Коя е най-мъчната работа в света? Най-мъчната работа е да гледаш стари хора, болни хора, които да ти разправят за своите болести. Разправят веднъж, два пъти – все минало, нищо не ги интересува.

Седите сега и казвате: „Заболя ме кракът, ами палците ме болят, ами гръбнакът ме боли, ами вратът.“ Хубаво, постоянно повтарят. Пише някаква статия. Като напише статията, ще се оправи ли светът? Казал нещо. Като казал, какво става? Като хвърлиш един камък в морето, ще направи ли дупка? Нищо няма да направи.

Казвам, първото нещо, този стария капитал, който хората имат, да го пазите, той не е лош. Турците имат класическа поговорка: „Какво му е чаарето.“ Значи какво е разрешението на въпроса.

Три неща има в света, които са необходими. Яденето е една необходимост. Може да говориш: „Защо Господ не е направил света другояче?“ Може да не харесваш устата, зъбите на човека, но трябва три пъти да ядеш на ден – сутрин, обед и вечер.

Животните ядат повече, цяла нощ ходят, събират. После, тези преживните животни преживят. Идваме до човека – и той трябва да яде. Въпросът е как да яде.

Седнем да ядем, бързае. Защо бързае? Колко време се позволява за яденето? Първата любовна работа, това е яденето. Ти на хляба ако не може да му говориш. Той едно благо ти носи. Ти не го четеш. Как ще четеш сегашния живот?

Двама души се разправят за възпитанието. Даването започва, бомбардировката започва, престрелката започва – прекъсва се всичко. Спира се, какво ще плащаш? Ако седиш на същото място да плащаш, опасна работа. Може плащането да стане тъй, че да ликвидират с двамата. Остават и двамата.

Сега вие питате защо са тия времена. Ние опитваме философията на миналите поколения. Хиляди пъти сте гласували, както [е] сега животът. Сега намираме, че има нещо право, но има неща, които са криви. Кривото криво ли е само по себе си? Рамото не е ли криво? Ръкавът е крив. Кой човек е прав в този смисъл? Де е онази абсолютна правота?

Сега, оставяме аномалните работи. Мене болните хора не ме интересуват в дадения случай. Болните хора са аристократи – на него не може да му угодиш. Исква креватът му да бъде мекичък, че храната иска да бъде особена. Казва: „Не знаеш ли, че другояче ще умра? Той да ми прислужва, аз ще стана.“ Човекът дава само разпореждания. Трябва да се слугува на този. Нас ни трябва здравите хора. И на Господа Му трябва здравите хора.

Да допуснем, че не се занимаваме със себе си. Казва: „Защо този човек е такъв?“ Не се занимавай с хората. Разсъждавам защо кучето е куче. В какво седи лошевината на кучето. Срещате едно малко дете. Казвам: „Защо е малко детето, няма един метър височина?“ Малко е това дете, расте.

Ние, като виждаме тия противоречия в света, искаме да ги примирим. Ние света не го направихме. Противоречията, които са в нас, и те са една необходимост. Седи една жена, казва: „Защо съм родена жена?“ След като каже: „Защо съм родена жена?“, ще разреши ли

въпроса? Мъжът казва: „Защо съм роден мъж?“ Мъжът и жената по какво се отличават? Отличават се.

Вземете онези ваши любезни синове, за които вие треперите. Като идат на бойната линия – там няма ни креват, всички със своите пушки седят, треперят, дъжд отгоре, сняг, гранати падат. Те седят. Майка му е говорила любезно, баща му е говорил любезно. Тогава му говорят с други думи. Защо му говорят по този начин? На всички говорят по един и същ начин. Докато бяха прости войници, спореха: защо той е майор, защо е полковник, как така, не е по-умен? Като дойдат на бойната линия за умирането, че той е полковник или войник, какво ще допринесе полковникът или войникът? И двамата ги очаква смърт.

Единственото нещо, което може да ги освободи, е смаляването.

Всичките хора умират по единствената причина, че са много големи. Ако знаеха закона да стават малки, щяха да избегнат смъртта. Да те не виждат. Станеш като Витоша, всеки може да хвърли бомба, има къде да падне. Ако си малък, кой ще те обстрелва? Ти ще наблюдаваш хората, без тебе да те наблюдават.

Сега всички вие сте много големи хора. Даже най-малкият – трябва му едно легло от два метра. На туй легло няколко трилиона същества биха се наредили и още щеше да има място. В малката глава на човека има три билиона клетки, души, които мислят в едно пространство от петнайсет до деветнайсет сантиметра. Ти, човекът, седиш в една стая от четири-пет метра и казваш: „Малка е тази стая, прозорците не са хубави, светлина няма, малки са прозорците.“

Сега, вие казвате, че имате много знание. Кажете да спре войната. Кажете да спрат бомбардировките. Кажете, и ако спре, значи имате знание; ако не спре, нямате знание. Казва: „Аз имам идея.“ Каква идея имаш? Кой няма като тебе идея? Той бил пророк.

Светът е пълен с пророци. Те са предсказвали. Какво са направили пророците, гадателите? Ти идеш да ти

врачува гадателят. Аз да ви гадая. Ако носите петдесет-шейсет кила на гърба си и сте във водата, непременно във водата ще се удавите. Казвам, ако спуснеш една кофа от сто кила с едно тънко въже, аз ви казвам, ще се скъса. Пророкувам. С боси крака, кални крака, никогата няма да те приемат в един аристократичен дом. Така ще стане. Ако си облечен с хубави дрехи, ще те приемат. Казва: „Чудно нещо, да се предсказва.“ Да ви предскажа, че вие три пъти на ден ще ядете.

Минавам и виждам, че всички хлебари са хора лениви, нямат добро сърце. Пекат хляба. Като гледам хлебарите, врачувам, че всички вие ще ядете сух хляб. Няма да бъде топъл хлябът. Отде го зная? Зная го. Откровение.

Един прост пример. Човек, който не пие вода от извора, всякога страда. Който пие отдолу, на десет-двайсет километра, казва: „Все от същото място иде водата.“ Но водата, която е излязла от извора, щом мине един метър, тя се изменя. Като излезе още, повече се изменя. Трябва да я хванеш.

В света има лъчи от светлината, които се отразяват. Някой път приемате една светлина, тя е пречупена, отразила се, не иде направо от слънцето. В тебе е дошла една мисъл – не иде от извора. Тя е минала през много умове.

Казвам, първото нещо, трябва ви една мисъл, която е излязла от извора. Тогава как ще разберем? В Стария завет Бог казва така: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Ние търсим Бога само тогава, когато имаме нужда от Него. Търсиш един лекар, когато си в нужда. Туй ни най-малко не показва, че имаш любов към лекаря. Като си здрав, не искаш да го гледаш. Като си болен, правиш мили очи. Като си здрав, казваш: „Да си седи лекарят.“

Ние в света имаме нужда от лекари, които гледат здравите хора. Нямаме нужда от лекари, които гледат болните хора. В новия ред на нещата се нуждаем от лекари, които гледат здравите хора. Много е мъчно да

ви представя какво ще гледа един здрав лекарят. Един човек, който те обича, той е лекар, лекар заради тебе.

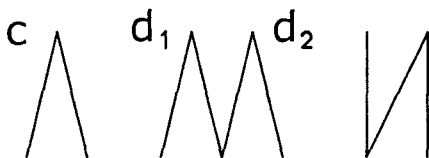
Лекар наричам всеки един човек, който дава нещо от себе си. Той е проводник на извора. От него всички пият вода.

Сега не искам да говоря за затворената вода в шишетата, не говоря за затворената вода в щерните*. Всички са намясто. Щерните нямат развит свят, шишетата нямат развит свят, бъчвите нямат развит свят.

Всички затворени мисли са човешки порядъци. Седиш, не си доволен от хората. Казваш: „Този свят какъв е?“

Сега, противоречията за хората не са противоречия за птиците. Една птица ще хвъркне, няма да си окаля краката. Един човек ще мине по калния път. В дадения случай птицата дава един начин да се освободиш от земната кал. Хората казват: „Без кал плодородие няма.“ То е за утешение. Казваме: „Като страда човек, придобива нещо.“ То е за утешение. Право е. Но не може да кажем, че всеки човек трябва да страда. Че има страдания, има. Някой живот изисква страдания, някой живот не изисква страдания.

Тогава – законът на любовта, имате „Л“. Геометрически в какво седят тия линии? В любовта имаме две същества, които образуват една точка. В мъдростта имаме две, $d_1 d_2$, в истината имаме пак две. Единият триъгълник е обърнат нагоре, другият – надолу. Геометрически в любовта ъгълът е нагоре, в мъдростта двата ъгъла са обърнати нагоре, третият ъгъл е обърнат на-

* щерна – остар. (лат.-гр.) Съд или басейн за събиране на дъждовна или друга вода.

долу. Що е мъдростта? Мъдростта е наука, в която двата ъгъла са обърнати нагоре, единият е обърнат надолу. Любовта е един ъгъл, който е обърнат нагоре. В истината единият е нагоре, другият е надолу.

Един математик, за да развие тази тема, трябва да мине от своето статическо положение, в което се намира. Казваш: „Що е статическо положение?“

Разбраните хора обясняват философията. Допуснете, дошла някоя стара баба при млад момък. Вземам един повод. Към старата баба има особено чувство. Като погледне, гледа да ѝ услужи, не може да се занимава с нея. Казва: „Синко, туй ме боли.“ Казва: „Няма нищо, ще намерим някой лек.“ Той ще иде да повика трима-четирима души лекари да се занимават с нея, повече не може да се занимава, той не разбира.

Представете си, че тази баба е петнайсет, шестнайсет или деветнайсетгодишна, млада и много красива. Тя не казва, че я боли нещо. Има нещо живо, подвижно в очите, като го погледне. Знае да свири на цигулка, и той вземе цигулката – свирят. Седнат и двамата на пианото – тя свири, и той свири. Знае да поетизира – и той поетизира, и тя, и двамата пишат.

Казвате: „Такъв живот може ли [да] бъде?“ При сегашните условия, при които ние живеем, не може да бъде. Едно време старите фотографии, помня, като ще фотографират, ще мине цял час, докато нагласи фокуса, след това ще цъка. Тогава ще тури едно було на главата, че веднъж, че два пъти, ще дойде при тебе, пак ще се отдалечи, после пак ще дойде. Ще съжаляваш, че се фотографираш. Много търпение се искаше. Сега, отведнъж като дойде, и трак.

Не разваляйте Божията чистота, която е внесена в душата ви. Единственото нещо, което човек трябва да пази в живота си, е Божествената чистота. Тя седи в душата на човека. Тази чистота, докато ти я пазиш, ти си човек. Щом тази чистота се измени, ти изгубваш своята човештина. Тогава Господ казва: „Душата Ме мрази.“ Кой мрази?

Бог мрази в нас нечистотата, онова, което не е свойствено, всяка нечиста мисъл, всяко нечисто желание, всяка нечиста постъпка.

Разправят един анекдот, аз го привеждам в друг смисъл. Един мой познат ми казва: „Имам един мой приятел, музикант, който свири хубаво. Оставих го да свири въщи. Като го оставих да свири, връщам се, имах четири-пет хиляди лева – няма ги. Като излязох, там бяха. Оставих го да свири. Като се върнах – няма парите. Като свирил толкоз хубаво, парите влезли в джоба му.“ Сега го утешавам. Привеждам един анекдот из българския живот. Съдят един циганин, че откраднал кон. Казва: „Господин съдия, аз не го откраднах. Бях се качил на крушата отгоре, той дошъл отдолу, подхлъзвам се и падам, че падам на гърба му. Хуква да бяга, че ме занесе въщи. Ни най-малко не съм имал умисъл да го крам*.“

Сега, при тия разсъждения привеждам друг пример. Стоян отива, натоварил магарето си, в града. Приспало му се и легнал да спи. Става и – юларят** там, магарето го няма. Как е изчезнало, разни философии може да има. Той си казва тъй: „Ако съм аз Стоян – изгубих магарето. Ако аз не съм Стоян – спечелих един юлар, което е много важно за едно бъдещо магаре.“

Ние се утешаваме. Някой философ седи и мисли, че имал един юлар. За мене е важно магарето, не юларят. За мене всяко магаре, което се води с юлар, не е магаре. Моми, които се водят без юлар, са магарета. Магарето, което се води с юлар, то е роб. Какво ще говорите за роби? Ние говорим за свободни хора. Истинско магаре е туй, което се води без юлар. Юларят, това е ограничение. Щом имаме едно ограничение в света, изисква се разрешение.

* крам – диал. Крада.

** юлар – (тур.) Водило на оглавник или самият оглавник.

Любовта е една. Любовта е една и неделима. В мъдростта имаме две, в любовта имаме едно. В истината имаме три. Двете са производни числа. В мъдростта ти имаш отношение не само към себе си, имаш отношение и към другите. То е един професор, който има отношение към своите ученици, да предаде своето знание. Що е истина? Истината е чрез която може да възприемеш любовта и тази любов да я предадеш само чрез начините на мъдростта. В мъдростта двама души помагат да възприемеш нещо, в истината – само един.

Любовта само предава нещата, тя не взема нищо. Единственото нещо, което не взема в света, то е любовта, онова вечното начало в Бога, което се раздава. В мъдростта имаме тази любов. От двама души всеки трябва да даде от своята любов. „М“-то, тази черта е обща за двамата. В мъдростта двама души се спорят кой да вземе чашата. Тази чаша е еднаква за двамата. Този закон е същият, левият крак има еднакво право с десния. В ходенето законът е същият, само че, ако човек излезе от къщи и тръгне с левия крак, има едно постижение, ако тръгне с десния крак, има друго постижение, не са постиженията еднакви. Защото, ако вземете в човека - дясната страна на главата е отрицателна. Лявата страна е положителна, тя работи. Дясната страна е пасивна, тя е потенциал. Левият мозък работи, дясното полушарие е потенциал. Тогава винаги дясното полушарие коригира погрешките на лявото. Направиш една погрешка, ще коригираш нещата в дясното.

Всичките хора, които влизат в стълкновение със себе си, те искат да поправят в лявото полушарие. Там има постоянно работа. В дясното се поправят погрешките. Тогава една погрешка не взема с дни да се поправи.

Една погрешка, ако не можеш в една секунда да я поправиш, опасна е работата. Ако чакаш минута, десет-петнайсет, дни погрешките да се поправят...

Казва: „Съзнах погрешката си.“ Да съзнаеш - след няколко часа или след няколко деня, или след няколко

години да съзнаеш погрешката си, ти не си умен. Умен човек е онзи, който в момента съзнава своята погрешка и веднага я коригира. Всичките погрешки трябва да се коригират. Туй изисква Божественият ред на нещата.

Допуснете, че аз напиша следното, в практическо отношение „А“-то го пиша по този начин. Но той как ще го напише? Ако ти си свършил добре една работа за мене и аз ти

плащам, то не дава повод, че ако не си я свършил добре, пак да ти платя. Отношенията са правилни. Свършил си една работа добре, ушил си една дреха хубаво, плащат ти. Намира някаква погрешка, искаш да го убедиш, че не е. Щом дойде да се убеждаваме... Никога не убеждавай един човек, че някоя твоя погрешка ще се поправи сама по себе си. Дрехарят сам трябва да поправи тази погрешка. Не трябва онзи, който носи дрехата, да поправя погрешката. Като ми шие обувца, един казва: „Те ще се разширят.“ И досега не са се разширили. Трябвало да ги дам на обувчаря да се разтеглят. Казва: „Ще се поправи.“ Не може да се поправи.

Аз ви говоря за един порядък не човешки, един порядък, от който зависи бъдещето на хората – в миналите векове е зависело, и в настоящия свят зависи. Светът ще се оправи тогава, когато хората решат да изправят моментално своите погрешки. Не да се извиняват.

„Л“-то, това е мъжът. „М“-то, това е жената. И – детето – е истината. Детето представя истината, майката представя мъдростта, бащата представя любовта. Бащата трябва да дава, няма какво да се извинява. Майката няма какво да се извинява, трябва да вложи тази любов. Детето трябва да приложи истината. Никакво извинение в света. Не се иска извинение.

Аз не искам извинение. В един оркестър, като направи погрешка, веднага да поправи погрешката, да взе-

ме правилно тона. Като направи една погрешка, веднага да я поправи. Един гостилничар даде сух хляб. Да вземе сухия хляб и да даде топъл, мек. Направи погрешка в яденето, да я поправи.

Имате една мисъл – гърсите погрешките. Ти минаваш и казваш: „Това говедо къде отива.“ „Го-веди“ – отива да се учи. „Го“ на английски значи „отива“, „веди“ значи „учи“. „Говеди“ значи „отива да се учи“. Казва: „Той е едно куче.“ „Куче“ – което се учи. Всяко нещо, което се учи, е куче. Всяко говедо, което отива да се учи, е говедо; което не се учи, никакво говедо не е.

Ние казваме: „Да престанем да бъдем говеда.“ Тя е английска работа. В английски само една дума обяснява. Искаме светът да се поправи. В английски думата „привент“* преди двеста години означавала „накарай ме, Господи“, сега значи „забрани ми, Господи“. Преди двеста години означавала „накарай ме, Господи“, след двеста години значи точно обратното – освен че не ме карай, но забрани ми, да не правя това. Много естествено, една чаша, която е била пълна със сладко вино, чашата да я изпиеш. Но туй вино вече се вкиснало, станало опивателно съдържанието на виното в чашата. Преди двеста години било сладко, след двеста години се е вкиснало. Днес думата „привент“ значи „забрани“, думата „привент“ станала егоистична. Преди двеста години този човек не е имал да взема от никого нищо, помагал. След двеста години има няколко хора да му дължат, той ходи да събира. Всеки казва: „Да се махне.“ Всички бедни хора в света молят Господ да махне богатия, казват: „Ха да си отива от света, да ме не измъчва.“

Единственото здравословно състояние е да няма да вземаш от никого.

Новото състояние е, че си дал. Да се радваш. Като дадеш, никой да не знае. Христос е казал: „Каквото

* привент – (англ.) Предпазвам.

прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Като правиш нещо, обичаш някого, да си мълчиш.

Любовта е любов, само когато има плод. Какво ще ми разправяте за своята любов. Тя няма никакъв плод. Как ще му позная любовта? Аз те обичам. Щом те обичам, ще позная любовта ти каква е.

В любовта трябва да опитваме. Щом се опитва нещо, то е реалността на нещата. Бог казва: „Опитайте Ме!“ Когато дойде до нас, Той да ни опита. Имаме примера – приближава се Христос до смоковницата. Нямаше плод, както еврейският народ. Казва: „Син човечески няма къде глава да подслони.“ Казват: „Знаехме, че Бог беше с Мойсея. Този откъде е дошъл?“ За всичките пророци вярваха, за Този казват: „Нямаме доверие в Него.“

Сега, знаете ли причините, защо евреите не приеха Христа, кажете ми. Аз да ви кажа защо. В миналите векове живеел в Китай един мъдрец, виден човек, един мъдър китаец. Оженил се за една красива китайка като беден сиромаш. Тя живяла с него и един ден му казва: „Слушай, натеглих се с тебе. Много добър човек си, но аз искам да си поживея. Нямаме за ядене, дрехи. Освободи ме, намерих си друг.“ Казва ѝ: „Много добре. Аз се радвам, че си намерила един богаташ.“ Той я освободил. Оженва се тя за друг. В това време Китай паднал в голямо бедствие, повикали този мъдрец да оправи Китай. Той като дошъл, всичко тръгнало наред. Тя, като чула, че той станал цар на Китай, идва при него и казва: „Да живеем, както по-рано.“ Той взема едно шише с нектар, разлива го на земята и казва: „Ако може да съберете този нектар и да бъде тъй чист, както по-рано, тогава може да живеем.“

Да живеем, както в миналото. Искаме да залъгваме Господа. Като дойдем до Него, казваме си: „За бъдеще. Сега да се доволстваме.“ Какво се ползвате от едно удоволствие, кажете ми. Нищо не се ползвате.

Всяка Божествена енергия трябва да се тури на място да се използва. Съвременните хора се наказват за

злоупотребление на енергията. Мислите ли, че тия народи няма да ги държат отговорни, дето събират тези взривни вещества, правят дисонанс в природата. Мислите ли, че няма да ги държат отговорни? Ще ги държат.

Никой няма право да злоупотребява с Божиите блага. Ние нямаме право да съдим, ние имаме право да разсъждаваме. Ние ще извадим положителното от живота. Ти си недоволен от живота. Ти си злоупотребил, злоупотребил си, най-първо, със своята мисъл, злоупотребяваш със своето сърце, злоупотребяваш със своята душа.

Гледам хората и бих привел някой пример, но примерите не се разбират. Гледам, когато някой иде, казва: „Имам да ви плащам.“ Иска да му кажа: „Има време.“ Щом имам да му плащам, има време; щом нямам да му плащам, няма време. Изважда и плаща. То е егоистично добро.

Среща ме едно малко дете на пътя и ме спира. Иска от мене да му дам пет-десет лева или да му дам колце* или кукла. Трябва да бъде доста умен. Казва: „Купи ми една кукла.“ Представете си, че аз съм професор, отивам да уча. Туй момиче иска от мене да ѝ купя кукла. Може да извърша тази задача. Аз бих направил на туй момиченце една кукла от захар, не бих отишъл да купя една кукла, както сега. Ще ида да купя една кукла от захар. Ще кажа: „Като играеш с тази кукла, да я приемеш вътре в себе си, не отвън, но да живее вътре в тебе.“

Сега, тия трите знака, „Л“, „М“, „И“, съвсем другояче гледам на тях. Който не разбира любовта, ще направи нож, с който ще те мушка. Този, който не разбира мъдростта, този връх ще тури отгоре, ще ти удря главата.

* колце – диал. Колелце.

Който не разбира истината, ще те удави, ще мяза на онзи свещеник, на който донесли деца да кръщава. Като турил едно дете в купела, удавило се. Не знае да кръщава. Попът трябва да хване детето за устата, да не кряка и да го мушне във водата. Той го хванал за главата, турил го във водата – водата влиза. Изхвърли го. Казва: „Не върви.“

Да обичаш един човек, то е цяла наука, имаш отношение към Бога. То е най-свещеният акт в света. „Аз го обичам.“ То е най-свещената работа, която може да свършим. Да обичаш – няма по-благородна, по-свещена работа от тази. Ако от тази работа се срамуваш, какво ще бъдеш? Постоянно слушам, казва: „Съжалявам, че го обикнах.“ Защо съжаляваш? „Отде се срещнахме?“ С тия въпроси нищо не се разрешава.

Ще кажете: „Като идем в оня свят.“ Ти в оня свят не може да идеш, ако няма някой да те обича, нищо повече. Ти между един народ не може да живееш, ако не разбираш неговия език. При българите трябва да знаеш езика на българите. При англичаните трябва да знаеш езика на англичаните. Всеки, като иде между един народ, иска да изучи езика. [Оня] свят е свят на любов.

Всички мислите, че в онзи свят може да идете. Кракът ти не може да стъпи без любов в оня свят. Ти в света на мъдростта без знание не може да влезеш. И в света на истината, ако не си свободен, не може да влезеш. Истината, казва, ще ви направи свободни, тя ще ви приеме свободен човек. В истината не може да влезе окалян човек. Тя ще те освободи отвън, ще влезеш при нея свободен. Ти, който не си свободен в своите мисли, който не си свободен в своите чувства, не може при истината да влезеш. При Бога не може да влезеш.

Бог не се нуждае от болни хора. При Него ще идем здрави. Кой е здрав човек? На който мисълта е светла, е здрав; на който чувствата са светли, той е здрав човек; на който постъпките са силни, е здрав човек. Тия работи вие не може да ги приемете, защото

теоретически ние приемаме, но като дойде на опит, не приемаме. Щом дойде на опит, мъчно стават работите.

Да кажем, аз уча за любовта. Любовта е непринуден акт. Аз ни най-малко нямам право да кажа, че някой не ме обича. Аз съм свободен да проявя любовта си според моя ум, според моето сърце, според моята душа, както аз разбирам. Аз нямам право да се месея в твоята любов по начините, по които я проявяваш. Ти може да проявиш любовта, според начините както разбираш, според твоего сърце, според твоята душа, както ти разбираш. Погрешката е, че не искате да разберете. Аз не може да искам вие да постъпвате, както аз постъпвам. И вие не може да искате аз да постъпя, както вие постъпвате.

Мислите ли, че един човек, който може да ви даде вода с една златна чаша, или който може да ви даде със сребърната чаша, и един, който ви дава с медна чаша, е едно и също нещо? Онзи, който ви дава със златна чаша, ще внесе живот във вас. Онзи, който ви дава със сребърната чаша, ще внесе здраве във вас. Онзи, който ви дава с медната чаша, той ще ви отрови. Ако държите водата в медната чаша, отделя нещо.

Всяка мисъл, която е обвита с тъмнина, не е права. Всяко едно чувство, което [е] обвито със страдание, не е право. Всяка една постъпка, която е болезнена, не е права. То е коригиране. Някой път чувстваш неприятност, то е за коригиране. Законът за хармонията е в Божествения свят. То са правила. Човек трябва да разбира законите на своя ум, трябва да разбира законите на своето сърце, на своята душа, трябва да разбира законите на своя дух. Да бъдеш крайно възискателен, без никакви погрешки. В сто и двацет години на един умен човек се допуска да направи една погрешка. И всяка година да правиш по една погрешка не е лошо.

При сегашния живот аз разделям хората. Има едни, които всеки ден правят погрешки; има едни, които в седмицата правят една погрешка; има едни, които един път в месеца правят една погрешка, и други, които вед-

нъж в годината правят една погрешка. Онези, които правят всеки ден погрешка, в годината ще направят триста шейсет и пет погрешки, доста богати са. Другите, които правят в седмицата една погрешка, в годината ще имат петдесет и две погрешки. Тогава ще имате:

365 : 52 : 12.

Тия триста шейсет и пет погрешки са по-малки, те са деца. Петдесет и две са млади моми, а дванайсетте са възрастни. Триста шейсет и пет са деца, петдесет и две са на деветнайсет години погрешки, дванайсетте са възрастни. В годината една погрешка, то е мъдрец.

Ако ти всеки ден правиш погрешка, ти си дете. Ако в седмицата правиш една погрешка, ти си на петнайсет-шестнайсет години. Ако в месеца правиш една погрешка, ти си възрастен. Ако в годината правиш една погрешка, ти си мъдрец.

Вие имате отрицателната страна. Аз представям да направим една погрешка. Бил съм длъжен да дам по един лев всеки ден – триста шейсет и пет лева. Допуснете, че аз направя погрешка, и господарят ми каже: „Всеки ден ще даваш по един лев.“ Аз съм дал по два лева. Единият лев е погрешка. Тази погрешка – че съм дал два лева – от гледището на моя господар е погрешка, от гледището на моето аз е погрешка, но от гледището на природата е благо. Ако посея един декар земя или ако посея два декара земя с жито, губя ли аз? Два пъти повече семе хвърлям, но ще имам и два пъти повече приход.

Когато ние живеем по Бога и изпълняваме волята Божия, в Божествения свят няма отрицателни страни. Каквото и да направиш, доброто е добро.

В Божествения свят е невъзможно да направиш една погрешка. Защо е невъзможно? По единствената причина, че като се опиташ да направиш една погрешка, ти ще усетиш такава болка, каквато никога не си чувствал. Като знаеш болката, която причиняват погрешките, ще ги правиш ли? Той знае, че в тази погрешка ще дойде такава страдание, каквото никога не е чув-

ствал. Защо няма да направя погрешката? Що ще правя една пакост, да правя една погрешка, да страдам? Защо да не направя доброто, да приема благото? Защо ще напусна хубавия хляб, ще вземам разваления, мухлясал, отровен хляб? Никаква философия няма.

Светът не може да се оправи дотогава, докато ние не се убедим, че ние трябва да обикнем Бога. Мойсей го каза на евреите, не го разбраха: „Да възлюбиш Господа.“ Не го разбраха. Христос дойде, проповядва, пак не Го разбраха. Християните страдат затова. Затуй ние искаме една култура. Този закон трябва да се приложи.

Без любов към Бога никаква нова култура в света не може да дойде. Ние не знаем как да проявим любовта – нито хляб имаме, нито знание имаме, нито пари имаме. Онзи, който е богат с всичко, от него всичко може да искаш. Той може да ти послужи.

Казвам, само при любовта към Бога ние ще се научим как да постъпваме. Само като обичаме Бога, онези, които Го обичат, знаят как да постъпват. Казва: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Всички, които любят Господа, ще бъдат научени. Тълкувам: всички, които обичат Господа, заплатата на любовта е да бъдат научени от Господа. Които не Го обичат, няма да бъдат научени.

Казвам, ще турите основа. В разните църкви, в разните религии имат един начин за запознаване с Бога. Единственото нещо – без любовта към Бога ние не можем да бъдем научени. Ако любиш, ще те любят. Тогава ще дойде знанието, ще дойде свободата. Знанието и свободата са резултати на любовта към Бога.

Та казвам, седите и мислите. Не мислете, че туй лесно се разрешава. По някой път казват, че някои хора са много яки. Има захар много яка. Тази захар [й] трябва помощник да омекне. Ако налееш студена вода, омекчава. Но ако налееш топла вода, по-лесно се омекчава. По-силна е топлата вода, повече любов има и захарта капитулира. Като няма никаква любов, захарта седи яка. Казва: „Не се мърдам.“

Сега, всяка една мисъл с какво ще я омекчите? За мисълта – трябва да я увиете в светлина, чувството трябва да го увиете в топлина. Без Божествената топлина чувствата са непонятни. Всяка постъпка трябва да се увие със сила. Без тази обвивка на силата непонятна е постъпката. Казва: „Аз ще извърша голяма работа.“ То е Божествена постъпка, мяза на едно плодно дърво, което дава плод навреме. Или посятото може да израсне.

Казвам, всичко онова в нас, което носи здраве, сила, то е Божествено. Чрез ума ни ще дойде Божията сила. Светлината носи своята сила, и самата сила носи Божествените блага, с които ние може да приложим нещата в този свят.

Някой път вие се възмущавате от себе си, нали така. Три неща има, от които може да се възмущавате. Някой път пасивно е челото, не взема участие. Някой път задната част не взема участие. Някой път горната част не взема участие. Някой път страните на мозъка не вземат участие. Когато предната част е пасивна, казва: „Услужи ми.“ Трябва да знаете да говорите. По някой път вие говорите, но нямате знание. Аз зная защо така говорите. Ако не вярваш, че Бог е вложил в тебе едно благо, как ще се ползваш? Ако, като туриш ръката си отгоре на главата, не вярваш, че Бог е вложил най-великото в света, не разбираш. Като туриш ръката си отзад – то е чрез което светът се разбира. Туриш ръката отстрани – то е начинът, по който може да постигнеш нещо. Казва: „Хвана се за главата.“ Почерпване става.

Трябва да знаеш тия закони. Спасението седи там, да бутнеш.

Ти седиш и мислиш: „Туй може да стане, онова може да стане.“ Да ти проповядват. Губиш времето. Ще си губите времето, както един учител – това се е случило в Свищов, няма да му кажа името, един действителен пример – който се е влюбил в една учителка от колегиата. Праща един от учениците си да каже на учителката, че неговият учител има разположение към нея. Той отива

веднъж, два пъти, хвали го, че е благороден, че тия преимущества има. Тя слушала. Две седмици ходил и най-после му казва: „Защо говориш за своя учител? Защо не говориш за себе си?“ Знайте, че работата станала така, че наместо да се свърши работата на учителя, учителката се оженила за ученика.

Не пращайте хората да сватосват за вашата любов. Не пращайте ученици да сватосват за вашата любов. Вие пращате вашите ученици да ви препоръчат при учителката. Идете сами, трябва да се пристрашите. Искаш пари, ще идеш при банкера, ще му кажеш учтиво. Ако ти даде, добре, ако не, ще идеш при втори. Във всичките хора има едно колебание.

Казва: „Какво нещо е истината?“ Щом се движи ръката, то е истина. За мене, щом обичам хората, сърцето ми се движи. Щом мисля, движи се умът ми. Всеки човек, който иде в даден случай при мене, иде да му услужвам. Казвам му начина, по който да върви.

При мене са идвали мнозина, че го боли нещо. Аз рекох: „Ще ти кажа, никому няма да го казваш. Ще ми обещаеш едно нещо. Никакви пари няма да ти взема. Ако не ме послушаш, болестта ти ще стане два пъти повече, отколкото е сега. Ако си готов да изпълниш онова, което ще ти кажа, ще ти дам един цяр. Ако не го изпълниш, ще бъде по-лошо.“ Казва: „Кажи ми.“ – „Аз искам да имаш една опитност. Ти боледуваш, ти не обичаш баща си, и към майка си нямаш обич. Имаш една сестра, и с нея. Има си причини. Ще обикнеш баща си. Няма да казваш нищо на майка си и на сестра си. Ти мислиш, че баща ти е малко извезян, и майка ти, и сестра ти. Ти си най-големият светец. Направи това.“ След време иде и казва: „Много по-добре е.“

Ще вземеш последното място. Като вземеш последното място, баща ти, майка ти и сестра ти ще те турят на първо място.

Кой ще ме тури на първо място? Моят ум ще ме тури на първо място, моето сърце ще ме тури на първо място и моята душа ще ме тури на първо място. Те са,

които ще ме изнесат. Ако не съм готов да взема последното място, те няма да ме изнесат. Ще имам любов към духа си – бащата. Ще имам любов към душата си – майката.

Някой ще каже: „Какво съм аз?“ Оставете какво си ти. Душата считам, че е майката, сърцето считам, че е твоята сестра. Тогава ти си човекът на ума. Твоето сърце, твоята душа и твоят дух ще те изведат на първо място. Те ще помогнат на твоя ум, ще му дадат светлина, сила и мощ. Тъй седи работата, проста работа.

Ти ще започнеш да разсъждаваш какво нещо е духът. Досега никой не е решил този въпрос. Не разрешавайте този въпрос. Не разрешавай какво нещо е духът. Може би за бъдеще ще се разреши. Не разрешавай какво нещо е душата. Може би за бъдеще ще се разреши. Не разрешавай и какво нещо е сърцето.

Духът е онзи, който донесъл яденето. Душата е онова, което е сготвило яденето. Сърцето е онова, което донесло яденето и го сложило пред тебе. Това е проста истина. Ти ядеш тази храна, която са приготвили. Донесено е яденето, сготвено е, дадено е на тебе. Ти ще разбереш онази истина.

Казвам, ние трябва да опитаме живота, който Бог ни е дал, чрез нашия ум, чрез нашето сърце, чрез нашата душа. Туй, което търсите, не го търсете отвън. Ако това, което Бог е вложил в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа, в твоя дух, ти не разбираш, как ще разреши външните неща, които са надалече?

Сега не искам да кажете: „Какви хора сме ние?“ Откажете се от ония кривите разбирания на хората на миналото. Законът е – досега ние не сме обичали Бога. Всичкото седи в туй. Казва Господ: „Когато Ме възлюбите, когато Ме потърсите с всичкото сърце, ще Ме намерите.“

Онзи, който има хубав глас, какво трябва да прави? Трябва да пее. Онзи, който е здрав, какво трябва да прави? Трябва да работи. Онзи, който има отличен ум, трябва да учи. Онзи, който е много добър човек,

трябва да прави добро. Щом е добър, да прави добро. То е статическо положение, няма какво да се плашим, че ще осиромашеем.

Аз съм превозждал примера. Ходило едно дете на съживителни събрания*. Всичките пеели, радвали се, славили Господа. Детето разправя на баща си. „Синко, казва, те са нови, те се учат, аз вече съм установен**“. Няма какво като тях да правя.“ Той бил доста богат американец. Качил се на кабриолета си със сина си. Конят се спрял – не върви. Детето казва: „Татко, конят се установи.“

Един живот, който се установява, не върви напред, не е прогресивен. Прогресивен живот е, в който възможностите не се изменят. От слава в слава, от сила в сила, от мисъл в мисъл, това е Божественото.

Аз ще ви представя в голям контраст. Представете си, че един човек има да ви дава хиляда лева. Казва: „Ще ме извините, не мога да ги платя всичките.“ Дава ви един лев. Зарадвайте се, че донесъл един лев. То е Божественото. Казва: „Идващата година ще платя.“ Идната година дойде и ти дава два лева. Зарадвайте се, че два лева ти е дал. На третата година даде три лева. Зарадвай се, че ти дал три лева.

Сега, може ли да се радвате на единия лев? Тези въпроси са разрешени.

Всички вървите по закона на сенките. Сегашното забогатяване и осиромашаване, то е сянка. Вие вярвате в сенките. Стане сянката голяма, сутрин е. Към обед е по-малка и вечерта е пак голяма. Ние мислим, че това нещо е реално. То е сянка. Разликата между реалния живот и сенките е в това, че животът образува сенките, сенките не може да образуват живота. Реално е туй,

* съживително събрание – Събрания, практикувани от евангелските църкви, на които канят свои съграждани с цел привличане на нови членове.

** установен – рус. Спрял; завършен, определен.

което образува сенките, сенките сами по себе си не може да образуват реалността. В сенките реалност няма. В реалността има сенки. Реалността има отражение. Сянката не може да създаде една реалност. Любовта омраза може да даде, но омразата любов не може да допусне.

Туй е необходимо за вашия живот, защото не трябва да харчите излишно вашата умствена енергия, не трябва да харчите излишно вашата сърдечна енергия и не трябва да харчите излишно вашата душевна енергия. В природата има не скържавост, но всичко се пести. Христос, като нахрани пет хиляди хора, казва: „Съберете, да не останат трошици.“ Събраха и трошиците.

Ние сме недоволни от живота. Казвате: „Този човек живее по-щастлив живот.“ То е заблуждение. Аз живея щастлив живот в даден случай, когато ям сладко. Аз живея щастлив живот, когато пия вода сладко, когато спя сладко. Когато се събудя, мисълта не среща никакво противоречие, веднага се примирявам с противоречията в живота.

Има мъчности. Който не може да разреши мъчнотиите, мъчнотии има. Който може да разреши мъчнотията, мъчнотията престава веднага.

Представете си, че вие сте стари, на сто и двацет години, гласът трепери. Имате да плащате. Гласът трепери, молите се на вашите кредитори. Казва: „Не искам, ще платиш.“ Представете си, че вие сте красива мома, толкоз красива, магнетична. Вие имате да давате. Като изпеете една песен, банкерът ще плати. Защото младата мома казва така на банкера: „Ако не ми платиш дълговете, всичкото ти богатство ще замине от тебе, нищо няма да остане.“ Той го чувства.

Ние сме чудни, казвате: „Как ще го докажем?“ Като седя на десния крак, той ме издържа. Ако той престане да ме издържа, веднага ще клекне. Върху тия двата крака седя. Защо са двата крака? Двата крака ме държат в изправено положение. Казваш: „Какво струва моят ум?“

Твоят ум те държи, сърцето те държи. Ако умът престане да работи, ако сърцето престане да работи, веднага ще изгубиш силата си.

Казвам, трябва да разчитаме на онова, което Господ ни е дал. Краката са нашите добродетели. Ръцете, това са нашата Божествена справедливост. Очите, това е Божествената истина. Ушите, това са Божествената мъдрост. Устата, това е Божествената любов.

Радвай се, че любовта е в твоята уста. Радвай се, че Божията мъдрост е в твоите уши. Радвай се, че истината е в твоите очи, че доброто е в краката ти. Ти казваш: „Това са празни работи. Като ида в оня свят.“ Ти в оня свят не си ходил. Разчитай на това, което имаш на земята, което Бог ти е дал. От него ще разбереш духовния живот.

Казвам, бъдете благодарни на онова, което Бог ви е дал. Благодарете, понеже то е капитал, който трябва да се обработва – от видимото към невидимото.

Сега какво разбрахте? Разбрахте много. Не правете избор. Когато дойде да се жените, нямайте трима-четирима души да избирате. Щом са трима-четирима, не се женете. Като дойде един, няма какво да избирате, женете се. Едно е слънцето. Няма да очаквате десет слънца. Слънцето е едно и изгрява. То носи всичките блага. Доброто е едно, няма много добрини. Доброто е единно, едно добро има в света, едно благо. Една любов има в света, която обема всичките хора. Ние живеем в нея.

Вие понякога искате да ви дадат. Като имат, да ви дадат. Първата година колко? Един лев.

В Унгария, в Будапеща, работил един слуга при един богат унгарец. Намерил се натясно и задига петнайсет хиляди пенгьо*, и изчезва. След петнайсет години този унгарец фалира и неговият слуга, който бил в

* пенгьо – (унг.) Унгарска парична единица в обръщение между 1 януари 1927 и 31 юли 1946.

Америка и станал богат, му изпраща петнайсет хиляди долара. Пише: „Понеже се повдигна моето положение и понеже едно време ти задигнах петнайсет хиляди пенгьо, сега ти изпращам петнайсет хиляди долара.“ Петнайсет хиляди долара са милион и половина сега.

Тъй щото считайте, че това, [което] са взели от вас, то ще се върне. В света доброто никога не се губи. В историята няма нито един пример, дето доброто да не се е върнало, и то със своите придобивки. Онова, което умът върши, онова, което сърцето върши, и което душата върши, всичките техни резултати се връщат. Тия порядки никой не може да ги измени.

В туй седи животът, че Бог ще измени света. Той иска да ни убеди да слушаме Неговия порядък. Ние слушаме нашите порядки. Той ни оставил хиляди години, за да видим къде са контрастите. Искаме нашият порядък да заповядва. Сянката не може да господарува на реалност. Ние не съзнаваме това, искаме да се наложим.

Казва: „Аз искам да живея.“

Да живееш, както умът ти диктува; да живееш, както сърцето ти диктува, както душата ти диктува. Както ти мислиш и както другите мислят, то не е разрешение на въпроса.

Изпейте една песен.

„Аз ще се подмладя“

*Прочете се от тома „Устойчиви величини“
беседата „Огънят на любовта“.*

„Отче наш“

Единадесета лекция на Общия окултен клас
15 декември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕ

„Добрата молитва“

„Мусала“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

В някои отношения хората на света са много умни. Запример една светска мома или една светска дама всяка сутрин, като стане, ще се понаръси с хубаво ухание. После ще се огледа, ще се измие добре, ще се вчеше добре.

Религиозните хора, като се напръскат само веднъж в годината, вече не искат.

Божествените закони изискват приложение. Знанието е мода. Знаеш. Ако е за знание, мога да ви говоря много работи, които зная. Те са забавление, закуска, както правите козунаци на Великден или вапсват* яйца. Но с вапсани яйца светът не се оправя. Ако можеше с вапсани яйца да се оправя, досега щеше да се оправя. Ако светът можеше да се оправя с хубави дрехи, които туряме, досега щеше да се оправя. Ако светът можеше да се оправя със знание... Университети имаме.

Разсъждавайте. Не мислете защо духа вятърът, защо грее слънцето. Грее си. Ще обяснявате защо грее. Като обяснявате, какво ще обясните, как ме грее слън-

* **вапсвам** – (гр.) Оцветявам, боядисвам.

цето? Като го обясните и като не го обясните, резултатите са едни и същи. Той мисли, като ще обясни някоя работа, че много знае.

Сега някои от вас мислят, че сте страхливи. Няма човек, който да не е страхлив. То е едно чувство поставено, зависи човек от каква порода произтича. Ако е свързан с породата на зайците, страхът е по-голям. Ако е свързан с породата на мечките, страхът е по-малък, но и мечките имат страх, и те бягат. Няма животно, което да не го е страх. И лъвът, като се намери при по-силен от него, го е страх. Лъвът, като се намери пред кобрата, козината му трепери. Лъвът, като види кобрата, трепери. Тигърът, който е жесток, като види кобрата, трепери.

Силни сте при по-слабите. При зайците сте много силни. Като бяга заекът, вие се смеете. Някой път и най-силните хора треперят. Аеропланите защо бягат? Вие се смеете на заека, че силно бяга. Когато един аероплан бяга със седемстотин километра в час, вие се радвате на туй бягане, защото е могъл да постигне нещо. Понеже сега се занимавате с обикновени работи в живота. Много обикновени работи ви занимават.

Не са лоши обикновените работи, но обикновените работи са неща, които са преминали. Туй, което иде, то е необикновено. Необикновените работи нас ни интересуват, които има да станат. Които са станали, от тях трябва да извадим поука.

После, мислите кога ще се свършат тия работи. Кои работи да се свършат, добрите или лошите? Лоши работи няма. Лоши дела има. Добри работи има. Казвайте: „Тия работи кога да се свършат!“ Да се не свършват добрите работи. Може би вие говорите едно нещо, разбирате друго нещо. То е неопределен език.

„Казвам“ и „аз казвам“, каква е разликата? Само българинът може да каже „казвам“. Англичанинът не може да каже „казвам“. Англичанинът има едно правило: „аз казвам“. Българинът казва „казвам“ и „аз казвам“. Защо? Като каже „казвам“, значи – нещата, които

казвам, може да са верни, може и да не са верни. Българинът прави разлика. Но като каже „аз казвам“, значи тъй е. Ако не е така, то е лъжа. Като каже „казвам“, значи – чух това нещо, казвам го, както другите са го казали, чул съм го отнякъде.

Защо именно англичанинът има само една форма, „аз казвам“, а няма „казвам“? Защото българинът разполага с повече време, англичанинът – с по-малко време. Понеже времето е пари, той казва: „Аз казвам.“

Питам тогава, ако човек има много време, има ли право да разточава туй време за нищо и никакво?

Да кажем, вечер вие се съберете някъде и започнете да критикувате някого. Обичай имат българите, те доста обичай имат, седят четири-пет, десет души, излезе един, критикуват го. Излезе втори, и него критикуват. Излезе трети, и него критикуват. Като остане един само, вече кого да критикува? Той критикува всичките и се свърши.

Може да се критикува само добрият човек. Какво ще критикуваш лошия човек? Всеки човек, който не е направил добро в света, той е лош човек. Всеки човек, който престане да прави лошо в света, той е добър човек. Лошите хора, които са престанали да правят зло, са добри хора. Добрите, които са престанали да правят доброто, са лоши. Как ще определите тогава? Вие мислите, че лошият човек не може да прави добро, и [добрият човек] зло не може да прави. В Божествения свят то е така, но в ангелския свят и в човешкия свят не е така. В човешкия свят съвсем не е така.

Че някой път вие казвате: „Неразположен човек.“ Казвате: „Той е разположен добре.“ В какво му е разположението? Гледаш го гладен – никак не е разположен. Облечен е хубаво – много добре е разположен. Облечен е с дрипави дрехи – никак не е разположен. Разположен е защо? Обущата му са хубави. Тури му лоши обуща, веднага не е разположен. Тури пари в джоба му, разположен е. Извадете парите от джоба, веднага превие гръбнак.

Казвам сега, не съм против модата, но не разчитай на една дървена сабя, но не разчитай на едно златно перо, което не може да пише – дращи, макар че е златно. Има цена, но не може да пише. Може да не е ценно перото, но пише хубаво – за предпочитане е пред онова златното, което не може да пише. Може да имаме цена, да не можем да пишем.

Един човек, който не може да направи добро, той е златно перо, което не пише. Някой човек може да е лош, пък пише. Не струва нищо, пък пише. Как ще го наречете? Трагедия на живота. Някой е ценен, пък не пише. Някой не е ценен, пък пише. Какво трябва да се прави?

Да се радваме на онези най-ценните хора, които пишат, защото, ако те не пишат, тогава? Щом златното перо не пише, хвани обикновеното перо, напиши с него. „Аз не съм свикнал, само със златни пера пиша.“

Някои от вас казват: „По неотъпкан път не ходя.“ Заекът, като го погнат, по отъпкан ли път ходи? Сам си намира път. Като се намериш на зор, ще тръгнеш по път, който ни най-малко не ти е приятен. Казват: „Аз това не мога да го търпя.“ Като богаташ не може да носиш сиромашията. Сиромаш като станеш, какво ще правиш, кажете ми? Ще я носиш. „Мене ме, казва, унизиха.“

Всички хора на земята ще бъдат унизени, и царе, и князе, и владци, и свещеници, и светии – все ще те турят в гроба, ще те заровят в земята. Туй, което не искаш, това ще стане с тебе.

Сега давам ред разсъждения. Свободен човек аз наричам само оня, който люби Бога. Свободен човек в света има само един. Някои искат да добият свободата. Човек, който не обича Господа, не е свободен. Той да ми говори, каквото иска. Човек, който не обича Господа, не е учен човек. Човек, който не обича Господа, не е благороден човек, от него нищо не може да очакваш. За мене правилото е това. Обича ли Господа, той е свободен човек, на него може да разчиташ.

Та ви казвам, единственото нещо, на което може да разчитате в света без изменение, то е любовта към Бога. Никакво користолюбие вече не влиза в това. Нашето величие седи в това, да обичаме Бога. Велик е онзи човек, който обича Бога.

Величието на Бога е, че Той обича грешните хора, не праведните. Грешните обича Той.

Сега туй няма да ви го обяснявам. Туй е величието. Тия хора, като ги обича, ги повдига. Добри стават, като ги обича. Христос казва: „Праведните нямат нужда от покаяние, но грешните.“ Какво ще търсите един светия да му помагате? Облечен е, шапка има, обувка има, всичко има. Нуждае се от помощ бедният – децата му голи, гологлави, ненахранени. В света имат нужда от помощ ония хора, които са паднали, на тях трябва да се помага.

За тия неща, за които сега се разговаряте, след хиляда години се разговаряте. Хайде да не е след хиляда години, след сто години. Хайде да не е след сто години, след десет години. Хайде да не е след десет години, след една година. Кой е по-добър, оставете този въпрос. Той е учен човек, оставете този въпрос.

По някой път вие си имате един навик. Децата хванат едно куче и свържат тенекия на опашката му. Туй съм го гледал. Като хукне онова куче, тенекията се удря по гърба му. Наблюдавал съм психологията. Спре се кучето, гледа, пак хукне, тенекията – пак по гърба му. Не му иде на ума да хване въжето и да го прегризе. В дадения случай тенекията е по-умна от него, казва: „Моля, бъди тъй добър да ме напуснеш, много си добър.“ Пак хукне, бяга някъде. Дойде някой, отвърже тенекията.

По някой път и на вас ви връзват отзад по някоя тенекия. Вие хукнете. Спрете се, отхапете туй въже, нищо повече. Не говорете за тенекията нищо, отхапете, пък се освободете.

Има неща, с които трябва да се занимаваме. Сегашният живот е обезсолял. Любовта носи живот в се-

бе си. Не да се говори за любов като за мода, че красив става човек. То е друг въпрос.

Най-същественото кое е? От живота ние се нуждаем. За да се свърши каквато и да е работа, живот трябва. Аз виждам вашата мъчнотия. Мъчнотията ви виждам много добре. Виждам, че обичате много сладките работи. Сладкиши, медец и други сладки направени – да минете, без да ги бутнете, без да ги куснете. То е хубаво, че си го взел с пръста, хубаво е, че си го опитал, но като минеш там, кажеш: „Добър ден, добър ден.“ Заминеш си. „Добър ден – казват. – Я да се ръкуваме.“ Не. Щом започнеш да се ръкуваш със сладките работи, не върви. Кажи: „Добър ден!“ и си върви по работата. Сладките се разговарят и казват: „От моята стока вземи малко.“ Ти вземеш една, още една.

Сега вас ви липсва приложение. Представете си, че един брат или една сестра си облекли палтото наопаки. Веднага вие киснете да се смеете, защото този брат мисли, че всичко е наред. Вътре всичко е наред – жилетката е наред, гащите са наред. Палтото отвън не е. Вие се смеете. Той мисли, че всичко е наред. Какво трябва да правите? Има лек.

Разправят за Кутузов, как дал урок на един полковник. Един полковник имал навик сутрин, като стане от палатката, ще излезе по халат пред палатката, ще седи пред палатката по халат. Ще му донесе чай неговият вестовой, ще пие по халат. Войниците минават, полковникът по халат. Минава един ден генерал Кутузов, вижда този полковник и казва: „Как сте?“ Разговарят се. Кутузов го хваща под ръка, както е по халат, развожда го цял час между войниците, с този полковник говори, с онзи. Връщат се пред палатката на полковника, нищо не му казва. Но казват, че оттам насетне този полковник никога не е ходил с халата си. Кутузов нищо не му е казал, счита, че има право.

Казвам, един ден Кутузов ще мине, ще те намери по халат, ще те разведе с халата, и оттам насетне няма да остане желание да носиш този халат. Не че е лошо

нещо халатът. С халата нищо не се прави. То е една мода – когато хората искат да не вършат големи работи, вършат по халат. Халатът е за мързеливите хора. Що е халат? Мързеливият, който няма много време, гуря халат. Да се облечеш, изисква се повече време.

Всяка една мисъл, която изисква малко време, тя не е удобна. Не че е лоша. Не че е престъпление да имаш един халат, намясто е халатът. Но халатът за обикновения живот пари не струва.

Във войната с древна сабя не може да се защитаващ. Някои разчитате, че имате солидни мисли, здрави мисли. Всяка мисъл трябва да се подложи на опит. Подаряват ти едно перо. Виж, опитай как пише, дали пише хубаво. Аз не бих желал да ми подарят едно перо, и златно да е, което не пише хубаво. Ще започна да пиша с него. Ако не пише хубаво, ще кажа: „Не пише перото. Ако искате само за спомен да го имам, да го нося, нямам нищо против. Ако искате с туй перо да работя, не става. Всякога ще ми навява лоши мисли за вас, че не сте били умен.“ Искам перото да пише хубаво, да кажа: „Много хубаво перо си взел.“ Не да кажа в ума си: „Не е взел хубаво перо.“

Когато ще направим едно нещо, не само да е ценно, но да е работливо. Да пише хубаво, да бъде ценно, от ценен материал. Добре направено и добре да пише.

Всяка наша мисъл трябва да бъде ценна. Когато я турим на работа, да работи. То е Божественото. Не да искате да се самоосъждаме, да казваме: „Нищо не знаем.“ Много работи знаете, но знанието на човека не помага. Ако си на бойното поле и знаеш да правиш баници, какво ще те ползва – там няма да се правят баници. На бойното поле, знаеш как да се обличаш – няма условия. Там се изисква друго изкуство. Там трябва да владееш пушката, силен човек да си. Човек, който отива на работа, навреме да е облечен, добре. Работата изисква да работим.

Следователно законът на една добра мисъл в приложението какъв е? Всяка добра мисъл, която влезе в

нашия ум, тя подкрепя. В Божествения свят една хубава мисъл подкрепя всички [добри] мисли в човека, всички добри желания в човека и всички добри постъпки. Там е силата.

Ако внесеш любовта в ума си, тази любов към Бога ще подкрепи всичко в тебе. Не трябва да внасяш любовта във всяка постъпка. Любовта само като внесеш на едно място, тя оправя всичките работи. Щом внесеш любовта на едно място, остави работата, тя ще свърши работата. Тя мяза на много умна слугиня – като я оставиш вкъщи, всичко ще свърши. Стига да влезе умната слугиня. Ако влезе глупавата, ще намерите всичко разместено.

Често внасяме една мисъл, която измества нещата. Погрешката е, че ние сме оставили една глупава слугиня. Умната слугиня като влезе, остави я да свърши всичките работи, не ѝ давай никакви наставления.

Единственото нещо, на което не трябва да даваме наставления, то е любовта. Щом дойде, поздравете я, оставете я да направи нещата, както тя знае. „Искам така да го направи по-добре.“ Какво желаете вие, оставете го настрана. Този навик у нас, като дойдем, всички сме господари. Първото нещо – ще му дадем наставления.

Запример у турците има навик, щом идеш на гости, трябва да изуеш обущата си. Ще ти дадат едни чехли. Българинът, като му идеш на гости, той не ти носи чехли. Като те погледне, вижда, че си кален, казва: „Влез вкъщи.“ След като си заминеш, подире ти ще каже: „Много кал донесе.“

Сега по български какво трябва да се прави? Българина само едно нещо може да го поправи. Обущата му са скъсани. Ти ще му изнесеш нови обуца. Ще кажеш: „Тези обуца съм приготвил заради тебе. Ще ми бъде много приятно с тях да влезеш. Твоите стари остави, слугинята ще ги измие. Искам да носиш моите хубави обуца, с тях искам да влезеш.“ На вас казвам, вие трябва да го направите. Всеки, който дойде у вас

– едни нови обуща, без да го обидите. Вие ще кажете: „Ами сега! По четири хиляди струват.“

Имате три точки: **А**, **В**, **С**. Да кажем, от **А** до **В** е един километър, от **В** до **С** – десет километра. Питам, откъде ще видите по-ясно, от **А** до **В** или от **В** до **С**? Де ще виждат нещата по-ясно? До **В** ще се виждат по-ясно, защото е по-близо до **В**.

Предметите от **В** до **С** ще се виждат неясни, далече са. До **В** предметите се виждат по-ясно, защото е по-близо. Предметите от **В** до **С** ще се виждат по-неясни.

А В

• •

С

•

Представете си, че вие сте военен, трябва да обстрелвате на един километър. Какъв ще бъде мерникът ви? Вие искате наблизко да бъде мерникът. Като разглеждате един предмет, не е същият мерник. Отдалече като разглеждате, мерникът е висок.

Вие по някой път отблизо и отдалече един и същ мерник слагате.

Вие мислите, че вашата мисъл е по-права. Тази мисъл е едва на един километър. Ако искате да попадне на десет километра, висок трябва да бъде мерникът. Казвате: „Висок идеал.“ Високият идеал е висок мерник. В света великите работи не може да се постигнат, както ние мислим.

Допуснете, ние някой път, намираме се в общество, казваме: „Те дават предпочитание на него.“ В една държава избират едного за министър. Някой път е справедливо, някой път не е справедливо. Справедливо е – този, когото са избрали, е учен човек, може да направи добро на народа.

Някой път считат, че не е толкоз способен човек. Представете си, че те предпочели други преди тебе. Какво има да се смущаваш? Този е познат на тебе, иди и му дай и ти един добър съвет. Със знанието, което имаш, постъпи по този начин. Кажи му какви песни

свирят, какво обичат тия хора. В един концерт всичките хора не обичат едни и същи песни. Един музикант знае какво обичат, кое е полезно.

Коя музика е полезна? Има една музика – като я слушаш, носи здраве. Има една музика – като я слушаш, носи светлина. Има една музика – като я слушаш, образува топлина, доволен си. Има една музика – като излезеш от концерта, не ти е приятно; освен че не си придобил нищо, изгубил си нещо.

Казвам, радвайте се на всеки добър човек, който Бог е изпратил в света. Той ще свърши много добра работа. Не мислете, че като станете министър, ще придобиете нещо. Нищо няма да придобиете. Вие ще станете един слуга. Един министър-председател е един хлебар, който изпекъл хиляда хляба. Какво ще даде? Хората, след като са изяли хляба му, на другия ден пак ще дойдат. Ако давате добър хляб, добре дошъл сте; ако давате лош хляб, по ваш адрес много работи ще кажат. Като станете министър-председател, [с] всичко ще искате да разполагате в държавата. Щом не разполагате, какво ще направите? Вие сте министър-председател, как ще оправите света, кажете ми. Не, светът си е оправен, какъв проект ще турите вътре?

Вие казвате: „Да се молим.“ Знаете ли какво нещо е молитвата? Гледам, има някои тук, които учат да се молят. Ако сега се учите да се молите, тя е изгубена работа. В молитвата трябва да бъдете родени, научени с молитва. Остане ли сега да се учите, изгубена работа е. Остане ли сега човек да се учи добре да мисли, изгубена работа е. Онзи роденият човек направя онова, което знае.

Има някои цигулари – свирят, дадат хубав концерт, хубаво им плащат, свирят много хубаво. По някой път по-малко им плащат, по-малко свирят. Той не разбира изкуството.

Добрият цигулар, като му плащат, свири хубаво, и като не му плащат, свири. Той не се тревожи за заплащата. Добрия цигулар – парите подир него вървят, те го

търсят. Лошият цигулар, той търси парите, пък парите бягат от него. Подир добрия цигулар парите дрънкат навсякъде.

Казвам, парите да вървят подир вас, но вие да не вървите подир парите. Ако вървите подир парите, нищо няма да направите. Ако парите вървят подир вас, всичко ще направите. Ясна една мисъл. Ако хората вървят подир вас, всичко ще направите. Ако вие вървите подир хората, нищо няма да направите.

Или другояче казано, ако ти вървиш към Бога, всичко ще направиш. Ако искаш Господ да върви подир тебе, нищо няма да направиш.

Вие казвате: „Не знае ли Господ, че страдам?“ Че кога не е знаел? Значи ти предполагаш, че Господ не знае. Ти вече за Бога имаш човешко схващане, като че Той е някъде, сега трябва да се учи от твоите страдания. Той отдавна три пъти ти е казал: „Не прави това нещо.“ Той те е виждал – носиш една книга, и те е питал какво е заглавието на книгата. Ти казваш: „Още не съм гледал заглавието на книгата. Мисля, че е една свещена книга, за такава ми я дадох.“ Господ пита: „Прочел ли си заглавието? Я прочети.“ Четеш, няма никакво свещено заглавие на книгата. Четеш заглавието: „Клетниците“ от Хюго. Каква е основната идея на „Клетниците“? Чели сте Хюго.

Коя е основната идея на Хюго в „Клетниците“? Две основни идеи има там. Те са три основни идеи. На първо място е Жан Валжан и онзи владика, запознаването на Жан Валжан с Козета, после влюбването на Жан Валжан в Козета. Явява се друг кандидат и на изпитание е Жан Валжан. Какво ще прави? Със светилниците се оправи добре, Козета я отхрани добре. Като се влюби в Козета, Козета се е влюбила в друг. Какво ще правите тогава, я ми кажете. Къде е погрешката на човека?

Човек в света има право да се влюбва само в Бога. Това е моята идея. Щом се влюбваш в хората, ти си на кривата посока. В света имаш право да се влюбиш в

Бога. Любовта към Него е единственото постоянно нещо. Всяка любов извън Бога има промяна. Не че е лоша тази любов. Трябва да знаете, че слънцето, като изгрее, ще залезе. Само в любовта [към] Бога, в нея промяна няма. Понеже във всяка любов промяна има, слънцето, което изгрява от изток, ще залезе на запад. Този ред на нещата не може да се измени, но земята е така създадена.

Казвам, ако слънцето първо не изгрее, може ли да залезе? Ако слънцето не залезе, не може пак да изгрее. Във вашия ум трябва да схващате идеята: слънцето, което изгрява, ще залезе. Що е залязването? Благото, което иде за вас, туй благо трябва да стане благо и за другите хора. Залезът е благо за другите хора, то е залез в моя ум, благо за другите хора. Що е изгрев? Благо заради мене. Като залезе, знай, че благото отива при другите хора. Като иде благото до другите хора, то ще дойде и до мене. Ако не иде до другите хора, не може да дойде и до мене. Вие сега мислите, едно благо, като не е дошло до вас, няма да дойде и до другите. Вие се заблуждавате. Всяко благо е за вас, после е за ближните. Всяко благо за вашите близни е благо заради вас. Тъй трябва да седи.

Казвам, в новото учение любовта към Бога трябва да предшества. Вие трябва да я опитате най-първо. След като опитате тази любов, да останат да я опитат вашите близни.

Сега може да цитирате какво е казал Христос. За да кажеш туй, ти трябва да проявиш любовта, както Христос я е проявил. Какво е казал Христос? Христос среща слепия, плю, направи кал не вкъщи, но вън, да го видят всичките хора, намаза му очите и му отвори очите. Каза му да не разправя на другите. По някой път вие ще направите кал, ще кажете: „Аз го направих.“ Тогаваше нищо не излиза. Кой от вас, като направи кал, може да отвори очите на слепия, я ми кажете.

Сега, като ви говоря, влиза идеята в ума ви, колко лоши хора сме. Не говоря аз за това. Само добрият

може да стане лош. Лошият лош не може да стане. Само лошият [добър] може да стане и само добрият [лош] може да стане. Само лошият човек може да седне. Щом добрият седне, и той е на същото. Лошите хора седят, добрите хора стават. Разликата в моя ум е тая. Всеки, който става, отива на работа, е добър човек. Всеки, който седи, е лош човек. Лошият човек е мощен човек. Искаш да направиш една къща, да седиш на едно място. Ти ставаш лош. Ти мислиш, като имаш къща, вече си уредил въпроса. Тогава на какво ще мяза?

Разправяше ми един брат, в сегашната бомбардировка седим тук на едно място и той казва: „Не зная, нещо ме смущава.“ Казвам: „Няма нищо.“ Има какво да го смущава: сестра му останала, майка му останала, баща му останал. Като отива, намира една от нашите сестри, на която бомбата – като паднала до една стена, отхвъркнала – ударила стената на тяхната къща, разкъртила вратите, прозорците. Те останали невредими. Сестрата останала невредима. Имала един познат леко ранен в главата. Като отива братът, трябва да помогне, утешение не се иска. Искат да спят вечерта, вратата изкъртена. Ходили да търсят книга да залепят. Няма къде да идат.

Искат някой човек да го утешават: „Няма нищо.“ Как няма нищо! Изкъртена вратата, трябва да се спи.

Казвате: „Да не е до нас.“ А не, и до нас е дошло. Като биели магарето по задницата, казвало: „Тъпан бие в долната махала.“ Като започнали да го бият по главата, казва: „Дойде и в нашата махала.“ И долната, и горната махала – все са на магарето. В долната махала тъпан бие. Щом дойде в долната махала, ще дойде и в горната.

Ние мислим, че сме на безопасно. Тъпанът бие вече. Дали този тъпан бие в долната, или горната махала, опасен е. Четирийсет години аз предупреждавах българите. Ако бяха ме слушали, нямаше да е това. Не слушат нито владици, нито попове. Всичките какви ли не работи говорят. Един иска да отдели народа. И ца-

рят, и всичките му управници мислеха, че аз искам да стана министър. Мене нито цар, нито министър ме интересува. В света аз съм разрешил въпроса. Аз им казах: „Аз съм взел най-малката служба.“ Като дойдох в света, най-малката служба, която остана, никой не я търси, нея взех. Казвам: „Заповядайте. Моята идея не е пръв да бъде.“

Аз се радвам на големите хора, владици, попове. Преди години, ако бяха ме послушали, тия работи нямаше да дойдат. Ако царят беше ме слушал, не щеше да стане тъй. И онези, които му говореха, не говореха, което трябва. Всеки си говори, както знае. Дадоха съвет, които не бяха прави. Аз мълчах. Казвам на царя: „Бога ще обичаш, ще служиш. Гледайте да бъдете добри за народа.“ Един народ трябва да служи на Бога, нищо повече. Както аз служа. Аз зная – дотогава, докато служа на Бога, съм нещо. Като престана да служа на Бога, не съм нищо. Някое божество ще стана. Аз тъй разбирам. Не, искам и вие да разбирате, както Господ разбира, и да правите, както Той прави, не както вие разбирате. Не искам да правите и аз както разбирам. Не искам да ходите, както вие разбирате.

Какво трябва да направите? Ще внесете любовта вътре, а страха – отвън. Няма да изхвърлите страха, страха отвън ще държите. Внесете любовта. Недоволен си – страхът е вътре. Доволен си – любовта е вътре, страхът е отвън. Справедлив си – любовта е вътре. Несправедлив си – отвън е любовта, страхът е отвътре.

Сега, не трябва частично да различавате – да дойде спокойствието, мирът. Аз не може да бъде спокоен. Виждам светът как ще се изправи. Зная, в двацет и четири часа може да се изправи светът.

Ако всичките хора възлюбят Господа, светът ще се оправи. Тия хора не са готови да любят Господа. Всеки казва: „Аз тъй мисля.“ Че вие не сте готови. Мъжът казва: „Аз тъй мисля – жена ми да се подчинява.“ Жената казва: „Аз тъй мисля – мъжът да се подчинява.“ Детето иска да се подчиняват нему. Всички

искат да заповядват: мъжът заповядва, жената заповядва, децата заповядват, слугите заповядват. Всички са заповедници. Хубаво, не е лошо. Като заповядваш, да бъдеш силен да оправиш света.

Вие сега казвате: „Кой ще оправи света?“ Някои мислят Русия да оправи света. Някои мислят Германия да оправи света. Някои мислят Англия да оправи света, Америка да оправи. Може да си мислите.

Народите са слуги в света за изпълнение волята Божия. Единствен Бог има една велика държава, Той е създал света, знае пътя, законите, Той ще оправи света.

Светът е оправен. Ние трябва да излезем из калта, в която сега се намираме. В тази кал, докато сме тук, нищо не може да направим.

Преди години пътувам с един мой приятел. Вали цъжд. Отдалече иде един автомобил. Гледам, локви има и, като минава, на двацет метра пръска. Аз се отдалечавам на трийсет метра. Той седи и ме гледа. Като мина автомобилът, напръска го. Аз мисля, че и той се отдалечава. Не мисли човекът нарочно да го направи, но локви има, пръска. Рекох: „Благовари, че можеше да те блъсне. Сега само те оцапа автомобилът.“

Казвам, като минаваш в дъждовното време, трябва да бъдеш далече от автомобила, да нямаш запознанство. Сега се запозна, но това запознанство е неприятно. Минава автомобилът на един мой познат. Времето е дъждовно, наделече стой, не може да се спре. Ако стоиш наблизо, той ще остави доста визитни картички. Ще кажеш: „Той е неблагограумен.“ Кой е неблагограумен, който пътува или ти? Ти надалече трябва да бъдеш. Фокус има. Сега да оставим това.

Същественото кое е? Единственото нещо, което може да оправи нашия живот в даден момент, умът и сърцето да действат, то е любовта към Бога. Тази любов става с най-малките усилия. В този момент е най-малката любов, която може да покажат в даден случай. То е любовта към Бога. Бог не се нуждае, тази любов не се нуждае.

В нас става едно отражение. Ние, като гледаме, трябва да отразим слънцето в много малка форма. Не че ти създаваш нещо. Ща покажеш, че в тебе има отражение на Божията любов.

Тази любов е необходима заради самите нас.

Сега тази любов много пъти са ви я казвали. Вие казвате: „Времето му не е дошло.“ Мине едно момиче на пет години, види го един момък, хареса го. Той има една користолюбива мисъл, обикне го. Мине на десет години, още повече го хареса. Мине на петнайсет години, още повече го хареса. Като мине на деветнайсет години, иска да я вземе за себе си. Мислите ли, че той е разрешил въпроса?

Трябва да се радваме, че на пет години, като е минала, да се радваме, че сте видели Бога в туй момиче. Видял Бога – да се радва, че Бог работи. Туй, хубавото, което обича, то е Бог – обикнал Бога. Да не мислим, че обича това момиче.

Ние там се лъжем, мнозина се заблуждават. Казвате: „Аз се чудя как съм обикнал.“

Докато Бог е в нас, хората ни обичат. Когато Той излезе, никой не ни обича. Докато Той е там, и треви има, и извори има. Като Го няма, и птици няма, и вода няма, и говеда няма. Там, дето любовта царува, мястото е населено, плодове има, всички блага има.

Та казвам, да поддържаме идеята в себе си: една хубава мисъл е от Бога. Десет лоши мисли може да минат, не са от Бога. Тази едната хубавата мисъл в нас, тя може да поправи тия мисли. Божията любов знае да посажда много добре.

Сега, пазете се от едно нещо – да не казвате: „Не му е дошло времето, второто прераждане.“ Че колко пъти в миналите прераждания сте казвали: „Второто прераждане.“ Оставете за бъдеще.

Второто прераждане, вторият ден е единственият, за който Бог не се е произнесъл. За първия ден се казва: „И стана ден, и видя Бог, че е добро.“ За втория ден нищо не казва. За третия ден казва, че Бог видя, че

е хубаво. За втория ден видя, че не е хубаво. За нашето отлагане Господ не казва, че е добро. Не свършваме работата.

Всички сега живеете в деня, за който Господ не е казал, че е добро. Из този ден трябва да излезете навън. Ако седите в този ден, нищо няма да направите. Първият ден има добро. Вторият ден няма добро. Много хиляди години сте седели във втория ден. Излезте из него, влезте в третия ден.

Сега всичката ви погрешка седи в това, че, като се намерите покрай витрината, нещо ви харесало, времето не позволява, чакате. Не може да носите товар. Хубави са витрините. Тия витрини са за миналите времена.

Сега са военни времена. Дрехи имаш, хубаво облечен си, къде ще ги носиш? Най-първо, своята възлюблена – ти бягаш, и тя бяга – хич няма да обърне внимание на своята дреха. Тя ще обърне внимание, че ти бягаш по-майсторски, или ти обърнеш внимание, че тя бяга повече.

Като се връщам от Витоша – цял един вагон избягали от вътрешността на София, която беше ценна по-рано. Сега излезли на периферията, далеч от София. Иде един инженер. Има апартамент, но търси място по краищата сега, да го купи; търси малка стаичка да има да я купи, да бъде на спокойствие. Малка стаичка по периферията на София е много по-ценна за онези, които са напечени.

Аз не искам да ви плаша. Аз плаших света преди четирийсет години. Каквото имаше, казах го, за да се избегне сегашното. Сега ми казват: „Кажки нещо.“ Казвам: „Нямам какво да кажа. Едно време казвах, че сто мечки идват. Всичките тия мечки са несвързани. Гледайте да ги хванете и да ги свържете. Ако не ги свържете, голяма вреда ще направят.“ – „А, тук ще дойдат мечките!“

Мечките идват, и вълците идват. Когато сме в щастие, мечките идват, и вълците идват. Един вълк идва, когато има кошари, хубави овци – иска да се

запознае с тях. Ако нямаше нито една овца, вълкът хич няма да обикаля.

Вие се чудите, че злото ви обикаля. Има нужда от вас, от вашите овци има нужда. Вие се радвайте, че сте богати. Тогава вземете грижата вълците да не влизат в кошарата.

Едно малко семенце, което е една стотна от грама, ако го посееете, след десет години, кой как мине, ще има плод. Ако е круша, ябълка, ако го посееете, след време ще принася добро. Ако минете покрай една бомба от двеста и петдесет кила, която сега пада, като минете след време, какво ще намерите?

Туй са делата на плътта. Ние искаме големи работи. Големи работи бомбите вършат. Онзи ден, когато бомбардираха, казват ми: „Учителю, виж, запалиха града.“ Излиза пушек на трийсет метра с онези запалителните бомби. Казват: „Много близо са.“ Казвам: „Надалече са.“

Мислите ли, ако имате барут, складиран във вашата изба, че вие сте в безопасност? Мислите ли, че взривните вещества, които са на складове турени, са безопасни? Вие детински разсъждавате. Казват: „Ще ви дадем десет хиляди, да турим от взривните вещества.“ Вие казвате: „Пари ще дадат.“ Не ти трябват пари. Надалече километри да седят. Като ходим на Витоша, минаваме покрай едно място, казват: „Хубаво скривалище.“ Рекох: „Има опасни работи. Ако тия взривни вещества се запалят, и мястото отива.“

Най-безопасното място, което намерих, е любов към Бога. Ако се скриете в някой палат или ако се скриете в някоя изба, няма по-безопасно място от любовта. И в палата като влезете, и в изба да идеш, ще бъдеш в рая с любовта. Щом любиш, ти си в рая.

Вие искате да бъдете в рая. Раят е любовта. Щом обичаш Бога, ти си в рая. Щом не Го обичаш, ти си в ада. Любовта не е физическа. Щом любиш Бога, ти си в рая. Щом не Го любиш, ти не си в рая. В смущение някъде си.

Сега, философия имате, дали е вратата, през която трябва да влезете в рая. За мене не е важно дали един учен човек ще ми каже една истина, или едно дете, или един прост човек. Нещата сами по себе си имат своята цена. Любовта носи цената сама по себе си. Тя не се влияе от външната обстановка. Единственото нещо, което не се влияе, което е всякога едно и също, то е любовта. Единственото нещо, което го намирам сигурно, то е любовта към Бога. Щом влезете там, всичко се превръща за добро – смъртта изчезва, противоречията изчезват, слънцето изгрява, всички хора са добри. Изчезне ли любовта, веднага противоречията се явяват.

Противоречията се явяват, дето има недоимък. Дето мястото е сухо – противоречия има. Дето къщата не е направена – противоречия има. В любовта всичките неща са направени съвършено. Единственото нещо, което носи съвършенство в себе си и благо, е любовта.

Това го наричам от съвършенство в съвършенство. Според мене, моята максима е: от доброто надолу е злото, от злото нагоре е доброто. Онези, които от доброто надолу слизат, отиват към злото. Онези, които отдолу от злото отиват нагоре към доброто, те вече изменят живота.

ЗЛО

ДОБРО

Сега, зависи кой къде е, две посоки има. Щом отиваш надолу, ти си в злото. Щом отиваш нагоре, ти си в доброто. Посока на движение има. Твоите мисли, твоите чувства и твоите постъпки щом са нагоре, ти си добър. Щом твоите мисли са надолу, дали ти го знаеш, или не, ти вече вървиш по един път на злото.

Всякога опитвайте. Като минавате, четете, вижте надолу ли отивате, или нагоре. Всеки може да забележи. Ако отивате нагоре, слънцето ви изгрява. Ако отивате надолу, слънцето ви залязва. Щом слънцето ви залязва, надолу отивате. Щом слънцето ви изгрява, нагоре отивате. Да имате един мащаб, една мярка.

Сега, не искам да остане идеята за мене, не искам вие да бъдете добри. Аз искам само във вас да измените посоката на вашето движение. Мене ме интересува само едно – посоката на движението, нищо повече. Че той не е учен, тези неща са второстепенни, третостепенни. Най-важна е посоката на движението. Или най-същественото според мене е любовта към Бога. Тя е една свещена идея.

Като дойдеш да умираш, кой ще ти помогне? Никой не може да ти помогне. Ще разчиташ на онези, които в смъртта може да ти помогнат. Бога ще повикаш. Нито майка ти, нито баща ти, нито брат ти може да ти помогнат. Те не може да минат, те остават на границата. Ти минаваш тази река на смъртта, Господ ще бъде с тебе.

Сега, имате ли право да минете покрай един хубав извор, трябва ли да го погледнете, че да заминете? Щом минете при добрия извор, какво правите?

Вие всякога минавате между два извора. Отгоре надолу като слизате, минавате покрай един извор и пиете. Онези, които отдолу нагоре минават, и те минават покрай един извор, и те пият. Казвам, едната вода е горчива, другата вода е сладка. Всякога горчивината е признак, че отивате надолу. Всякога сладчината е признак, че отивате нагоре. Всякога тъмнината е признак, че отивате надолу. Всякога светлината е признак, че отивате нагоре. Тежестта е признак, че отивате надолу. Когато отиваме надолу, ставаме по-тежки. Когато отиваме нагоре, ставаме по-леки. Олекваш – нагоре отиваш. Тежък ставаш – надолу отиваш.

Сега, вие може да повторите, да кажете: „Олекваме!“ Вие не сте олекнали. Имаш цял апартамент. Хрис-

гос казва: „Трябва да се откажеш от всичко.“ Не може да заблудиш Бога, ако в ума си не се откажеш. Не физически да се откажеш, но да се радваш, че другите хора го имат. Ти се радваш, че си се освободил от всичките тия неща, които не са съществени, и си дошъл до най-същественото. Ти носиш зародиши, семената. Онези имат злато, къщи, но никакъв плод не дават, сами по себе си, златото и къщата.

Направи ми впечатление - вчера минаваме с един брат покрай Симеоново, той не ме е виждал да вървя енергично, защото за най-малко време стигнахме горе до мястото. Като минаваме, три деца ни поздравяват и братът се заприказва с тях. Децата тръгнаха с нас, разговарят се. Ние не ги поканихме да вървят с нас, но те вървят. Той ги пита откъде са, те разправят от кое отделение са. Братът им казва, че ние отиваме горе. Те вървят с нас, не ги викаме. Излизаме горе, братът им казва: „Съберете пръчици и донесете за огън.“ Като отиваме горе, те донесоха пръчици. Той отива за вода, и те отиват с него. Той им казва да си вървят, но като се връща, те го чакат. Тръгват пак с него, намират съчки и пак дойдоха. Целия ден седяха около нас. Изправихме се на молитва, и те си снемат шапките, и те дойдоха - двете, едното си замина. Четем молитвата, те слушат.

Отидохме двама, станахме девет души. Дойдоха четири сестри, и двамата, и трите деца – девет души.

Казвам на брата да им даде по нещо. Даде им по три ябълки. После ги пита: „Какво правите, ядете ли?“ Казват, че те обяд не вземат, учат се без обяд. Сядаме на обяд, ядем. Отрязахме им по една филия, и на тях даваме. Рекох: „Досега все постите.“

Та казвам, имайте характера на тия деца. Без да ги каним, тръгнаха. Не им казваме: „Елате с нас.“ Кажете: „Вие отивате, ще идем и ние.“ Тия деца никога не са присъствали на една молитва, свалиха си шапките. Никога не са се молили. Обръщаме се на изток с всичкото благоволение. Като заминаха, бяха радостни.

Казвам ви, без да ви канят, тръгнете и вие по Божествения път нагоре, не чакайте да ви канят. Вие чакате някой да ви покани, три-четири пъти да ви каже. Братът три-четири пъти им каза да си идат в село, те останаха, разговаряха се. Едното – много умно дете, но минава с пет, другите – с три.

Петорката е майката, трите е синът. Синът е по-слаб. Майката по-добре учи, синът е по-слаб.

Казвам, когато майка ви е учена, и синът ще бъде учен. И обратният процес – когато майката не е учена, и синът не е учен. Когато майката е учена, и синът ще бъде. Синът, роден с три, не може да бъде учен, в следното прераждане може да стане.

Та казвам, тръгнете по Божествения път, без да чакате да ви поканят.

Единственият безопасен път в света е любовта. Когато минават светлите духове, тръгни с тях. Ще намериш съчки. Защото добрите постъпки са съчки, които трябва да внесем на Божествения огън жертвоприношение. Да стане жертва. Без огън не може огнище да има.

Огънят е място на живота. В Божествения свят нещата не изгарят, поддържат горението. Тук е обратен процесът.

Та се радвайте, че сте в един период, дето може да прогледате. Единственото нещо в света, което може да отвори очите на човека, то е любовта. Щом човек възлюби Господа, отварят му се очите. Щом възлюби Господа, отваря му се сърцето. Щом възлюбиш Господа, отваря се душата. Щом се отворят очите, щом се отвори сърцето, щом се отвори душата, всичко е вече изправено.

Понякога противоречията, които срещате, аз ги тълкувам малко другояче. По някой път имаш добро разположение, понеже от миналото имаш задължения много. Един ден дошъл някой, казва: „Тия заимодавци – кога ще плащаш.“ Ти си влязъл в Божествения път, законът те държи, трябва да се плати.

Сега, вие сте направили една погрешка, както младите момци, които има да дават. Макар че си се оженил за богата мома, казва: „Трябва да платиш.“ Тогава започне да полъгва. Питат го защо го търсеха. Няма да им каже, че има да им дава, а ще каже, че са познати, приятели.приятели, познати, но има да им плаща.

Който се жени, никога да се не жени с дългове, защото лъжата ще дойде. „Женитба“, значи да свършиш най-добрата работа за Бога. На български „жени“ – казвате „жѐни* се узрялото жито“. Приятно ти е да жениш. „Жени“, значи да вземеш нещо. Но, за да ги жениш, най-първо трябва да си ги сял. Може и друг да ги сял. Трябва добре да се жени, че житото да не губи зрънцата си долу на земята.

Сега, всички вие сте много умни. Един човек, който критикува другите, е умен човек. Тогава, ако критикуваш, за да бъдеш справедлив, критикувай и себе си. С мярката, [с] която съдиш тях, съди и себе си. Поста-ви нещата на една основа. Ако някой пее, веднага няма да му кажа, ако взема невярно. Щом взема криво, ще пея. Аз ще го поправа. Той пее криво, аз ще пея, за да го поправа. Няма да кажа, че пее криво. Щом има хубаво ухо, веднага ще се коригира. Щом е глух, аз ще престана да пея. Щом има хубаво ухо, аз зная, че може да слуша.

Не критикувайте, пейте.

Няма по-хубаво нещо от пеенето – пеене, което носи изправление на живота. Пеене, което изправява мислите, което изправя сърцето, което изправя душата, туй разбирам. Ако вземем пеенето, пеят на сватба, навсякъде пеят. Има едно пеене, което ние не препоръчваме.

Турците казват: „Много приказки на воденица.“ Сега, моето положение мяза на един, който забил един гвоздей, че го чука. Малкият гвоздей, и десет пъти да

* жена – диал. Жъна.

го чукаш, не хваща. Големият, ако го чукнеш, хваща добре. Малките гвоздеи не чукайте. Като го чукаш, потъне. Достатъчно е да държи. Големият гвоздей за да влезе, много пъти трябва да чукате. Аз ви турям най-малкия гвоздей, не голям гвоздей.

Дето ви говоря много, казвам, не чукайте много малките гвоздеи. Не чукайте много върху малките гвоздеи. Върху големите – да, но колкото по-малко чукате, по-добре. Като го удариш веднъж, стига.

С най-малките дела започнете в света. То е любовта. Много удари спадат към друга категория. Там се изисква по-голяма енергия, повече енергия се харчи, повече средства.

Любовта е най-износна. Най-износното действие е любовта. Накарайте един цигулар да свири, когато се е качил на някой планински връх. Не е намясто, не се свири. Да накарате някого, който върви нагоре, да пее, не е намясто. Човек, за да свири и да пее, трябва да се утеши.

Казвам, когато забиете най-малкия гвоздей, тогава ще дойде новото пеене. Най-хубавите песни се пеят при най-малките гвоздеи. Най-лошите песни се пеят при големите гвоздеи.

„Отче наш“

Няма по-хубаво нещо в света, всички да бъдат научени от Бога.

За да бъдат научени от Господа, трябва да отворят умовете си, сърцата си и душите си по разположение и без закон.

Дванадесета лекция на Общия окултен клас
22 декември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

МАЛКОТО ДОБРО

„Добрата молитва“

„Мога да кажа“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

„Запали се огънят“

Както ви гледам, във всинца ви има нещо, което не ви достига, липсва ви нещо. Най-първо, салонът не е отоплен, както трябва. Иди-дойди. Някои отблизо идете на събрание, други отдалече – от два и половина километра, доста време трябва. Тези, които пътуват по железниците, повече им се плаща, извън заплатата километраж.

Най-първо, на всинца липсва една нова идея за живота. Някои от вас сте на четирийсет и пет, някои – на петдесет години. Казвате: „Едно време какви бяхме, сега какви сме.“ Може разни обяснения да се дадат. Най-важното в дадения случай кое е?

Наскоро говорих с една сестра. Тя иска да ѝ се повърне туй, което едно време имала. Казвам: „Не се връща.“ Водата, която изтекла, назад не се връща. То е заминало. На онова, което иде от Бога, на него разчитайте. Ако чакаш онова, което е заминало, да се върне, то я се върне, я не.

Благодарете, че е малко.

Кое то иде днес, на него разчитайте.

Сега казвате: „Едно време беше.“ И тогава беше като сега. Едно време имаше повече сняг, сега – по-

малко. Едно време хората бяха по-мирни, сега се бият. Тогава, като убият един човек, им настръхне косата. Сега – сто, двеста, триста хиляди избиват, казват: „Още повече да се избият.“

Три неща са необходими в човека, за да се разбере животът. Човек страда от три неща. Той страда от своя мозък. Там е динамиката. Голяма динамичност има, събира се енергия – не знае човек как да се справи с мозъчната енергия. Тази енергия, като се набере по някой път, прави пакост.

Често става същото с машинистите – като се набере много пара, която не се туря в работа, може да спуска котела. Хората страдат от своето сърце, то е огнището. Постоянно го наклаждат. Постоянно сновем наляво-надясно, да спечелим и да уредим живота. Един ден краката не държат, ръцете не държат, казва: „Остаряхме.“ Нервите вече не държат.“

Сега, какво се изисква? Човек трябва да се обнови, трябва да знае закона на обновяването. Законът на обновяването не може да дойде, ако не разбираш онова, което твоята мисъл носи, ако не разбираш онова, което твоето сърце носи, и ако не разбираш онова, което силата в тебе носи.

Сега, менят се тия състояния. Когато човек започне да остарява, той се отличава, той иска всичките хора да го почитат, той ще си създаде едно мнение. Хубаво е това, не е лошо почитанието.

Хората може да те почитат за какво? Ако си богат, ще те почитат за парите. Ако имаш знание, ще те почитат за знанието. Ако си шивач, ще те почитат за изкуството. Ако си цигулар, ще те почитат за цигулката. Каквото и да си, все трябва да има нещо да принесеш в света.

Вие се спъвате от закона на доброто и злото. Не знаете произхода, защо се явява злото в света. Кое е причината на злото? „Защо, казва, Господ го е допуснал?“ Въпросът е друг – защо Господ е допуснал доброто. Защото, щом се допусна доброто, трябва да се

допусне и злото. Щом се допусна злото, трябва да се допусне и доброто. Щом не се допусне злото, не може да се допусне и доброто. Щом не се допусне доброто, не може да се допусне и злото.

Вие искате един свят без зло, без добро. Тогава на какво основание? Доброто е закон на едното и единното в света. Злото е закон на множеството в света. Да кажем, имате овци, кози, патици, гъски. Като ги оставите във вашия двор, какъв ще бъде дворът, ще бъде ли чист? Всякога ще го омърсят.

Казвам, и в тялото човек не е сам – милиарди души има вътре. Всяка душа има свое желание. Сърцето е група души, тикнат те в едно направление. Човека го считат цар-господар. Най-после, гласуват, ако не ги слушаш, да те детронират. Казват: „Не искаме такъв цар. Искामе цар да ни слуша.“ Какво ще правиш? Заповядай! Заповядвал ли си на милиарди души, като се групират?

Ето този брат има цигулка. По някой път прави погрешки. Таман я нагласи – четири струни има, времето ги разслаби. Започне да свири, явява се дисонанс. Искане да свири добре, не може. Трябва да прекъсне да свири, да я нагласи. Ако не я нагласява, не може да свири. Някой път може да се пропукала, отлепила се, гук-там трябва да се залепи. Някой път струните не са хубави. Ако всичките са еднакво дебели, знаете какво ще бъде. Различна е дебелината. Има инструмент, с който измерват дебелината на струните.

Сега, всички ние не знаем законите на нашата мисъл, отчасти трябва да знаем законите на нашето сърце, и те се различават. Трябва да се изучават. Често аз съм наблюдавал и съм дошъл до едно заключение. Някой път ми се припие вода.

Никога не възпирай никого да пие вода, защото, в падения случай, да кажем, аз съм жаден. Пратя някой да ми донесе и този човек позакъснее една минута. Как да закъснее! Казвам, стани ти сам, иди налей си вода, няма никому да се сърдиш. Щом има второ лице, ти ще му се

разсърдиш. Или в този човек законът на чистотата не е развит в него, той измил чашата, ти като погледнеш, неумита е. Не е предвидил. Носи ви хляб, не разбира качеството, няма вкус за хубавия хляб. „Хубав ли е?“ – „Хубав.“ Опитваш хляба, не е малко вкусен. Кипнеш. Този човек не е умен.

Казвам, ние сме господари, искаме да ни служат другите хора. Онази госпожица е Милкова. (*Учителят посочва цигулката.*) Лалкова, Речкова, Солкова... Някой път Солкова пее доста дебело, Речкова е доста енергична, Лалкова е бавна, Милкова обича много да кряска тънко. Братът трябва да знае как да ги пипа на пъпа. По някой път пипне, тя кресне. Доста му кряска, кара му се.

Умът ни се кара някой път, бутнем го. Искаш законът на вярата да работи. Къде е вярата? Трябва да бутнеш някъде мозъка. Ти искаш да бутнеш милосърдието. Къде е милосърдието? Трябва да знаеш къде да бутнеш. Наместо да бутнеш милосърдието, бутнеш отзад. Отзад е огънят. Наместо милосърдието, запали се огънят. Като запалиш огъня, всичко гори. Казваш: „Милосърдието.“ Ти вместо милосърдието, огъня запалиш.

По някой път, не искам да ви разправам, защото се изопачава. Казвате: „Той не е милостив, виж каква е главата.“

Туй знание не може да се даде на хората. Знанието трябва да се използва. Някои способности, някои чувства са развити, трябва да се използват.

Ако искаш да усилиш вярата, ще дружиш с хора, които имат вяра, те ще ти предадат. Ако искаш наука, ще дружиш с учените хора. Учените хора са родени, тия чувства са развити, ще дружиш с тях. Ти не можеш да бъдеш учен, ако някой не ти предал учението. Искаш да бъдеш справедлив. Трябва да дружиш със справедливи хора. От несправедливите купуват ровкия* ма-

* ровък – нар. Суров.

териал. Нали ходите да купувате вълна, прави се нишки, после плат, после на дрехи я правите.

„Той, казва, не е религиозен човек.“ По какво се отличава религиозният човек? Религиозният човек се отличава по това, че има почитание и уважение към всички. Религиозният човек в пълния смисъл на думата има уважение, храни едно от най-хубавите чувства на любовта. Той има уважение към всичко, една мравя няма да стъпче.

В туй отношение колко от вас сте религиозни? Някои от вас една хилядна от секундата сте религиозни. Като се раздели една секунда на хиляда части, в една част сте религиозни.

В дадения случай за какво мислите? Мислите за някой роман. Мислите за някои пари. Мислите за обща. За хиляди други неща мислите. Някой път може да седнете да мислите за някоя добродетел. И седнете и мислите за някой поет или за някой светия. По колко пъти на ден мислите за Евангелието на Йоана? Колко пъти си спомняте за евангелиста Йоан?

Само по някой път, като ви напече съдбата, четете нещо от Евангелието.

Аз ви говоря за една реалност.

Като дойдем до Божествения свят, ние трябва да работим, понеже, ако не работим, ще фалираме.

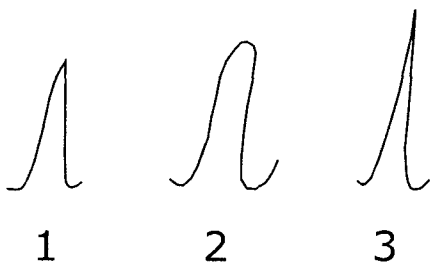
Казва: „Аз не искам да мисля.“ Туй е лошото. Трябва да мислиш. Без мисъл в умствения свят не може да се повдигнеш. Казваш: „Аз не искам да чувствам. Дотегна ми. Не искам да обичам някого, дотегна ми.“ Ти с любовта на себе си помагаш. После, като развиваш вярата, пак на себе си помагаш.

Казвам, ако вие идвате мене само да ме слушате, със слушане нищо не става. Ако не приемете нещо и не приложите в живота, не може да се ползвате. Защото не само да образуваме хор, да идват да се упражняват да пеят. Трябва да пеят, в един хор трябва да има хармония. Ако всеки пее, като си знае, тогава никакъв хор не може да има.

Тия трите букви са една и съща. Буквата пишете по разни начини. Ако буквата пишете по първия начин - или ще придобите, или ще изгубите.

По втория начин ако я пишете, ще станете

по-мек, по-разумен. По третия начин ако я пишете, сприхав ще станете, отрязвате скоро.

Ще ви разправа един анекдот, един действителен пример. Една млада българка се оженила във Варненско, в село Николаевка, за един млад момък. Обичали се двамата. Един ден тя му сготвила кокошка, една малка ярка, с каша. Като го сготвила, той го погледнал, вкусил го, не го харесал. Извикал жена си и, както било сготвено, го излял на главата ѝ, за да я научи. Друг такъв пример нямам. Единственият пример, който са ми разправяли. Самата булка казвала: „За да ме научи да готвя, наля ми го на главата.“ Оттам насетне готвила много добре.

Като готвите кокошка, гледайте да не дойде на главата ви. Единственият пример, който съм слушал, е този.

По някой път и вие прихнете и мязате на този българин – излеете тигана на главата. Веднъж ще го направите, но защо ще го направите? Каква е идеята на този младия човек, не може да се даде отговор.

Направил си погрешка, не може да се даде отговор защо си я направил. Погледнал си някого. Защо си го погледнал, и това не можеш да кажеш. Хванеш ръката на някого да се ръкуваш, стиснеш го за ръката. Защо го стискаш? Стискаш го, искаш да вземеш повече. Или слабо го държиш, не искаш много. Казваш: „Дай.“

Ние живеем в най-усилните времена, когато на хората се ликвидират сметките, плащат се борchoвете. Целият свят страда от една психоза, целият свят е във

военно положение. Хората се избиват поголовно, няма кой да ги съди. Сега може да философствате защо Господ го допуснал. Когато в един дом децата се бият, не слушат, като дойде бащата, какво прави? За малките деца вземе тояжката, започне да прилага закона на общо основание.

Сега, може да ви разправа защо светът страда. Това нас не ни ползва, то е минало. Ние страдаме за минали погрешки. Турците имат една поговорка... Дойде някой да иска пари на заем, ти нямаш, искаш да му намериш от други. Казва: „Ще намериш, ти ми обеща.“ Той те държи отговорен. Най-първо, погрешка имаш, че обещаваши. Не обещавай. Речи: „Не може.“ Защо обещаваши? Ти казваши: „Ще ти дам хиляда лева.“ Не казвай, че ще дадеш. Когато кажеш, че ще дадеш, пари трябва да имаш. Кажи: „Не зная ще може ли да ти дам, или не. Ще видя. Посял съм една нива. Ако роди хубаво жито, ще ти дам, ако не роди, нищо няма да ти дам.“

Ние страдаме от големи обещания. Сега например религиозните хора ги поощряват, че в рая ще идат, с Господа ще се запознаят. Обръщат ги – ще им тръгне всичко наред. В религиозния живот трябва да се тури една основа. Животът е един. Основата, която сме турили – върху тази основа не може да се гради. На тази основа, на която сега градим, върху нея голямо здание не може да се повдигне.

Ние, съвременните хора, сме несправедливи спрямо себе си, несправедливи сме спрямо ближните и несправедливи спрямо Бога. Измъчваме себе си повече, отколкото трябва. Измъчваме ближните повече, отколкото трябва. Най-първо, ти роптаеш против Бога. Запример дошъл някой и ми казва: „Ти не ме обичаш.“ Какво иска да каже, че не го обичам? Здравият човек не се нуждае да го обичат, той трябва да обича. Най-първо, щом искаш да те обичат, ти си болен човек. Ако искаш първо тебе да обичат, ти си болен човек. Ако търсиш първо ти да обичаш и после тебе да обичат, ти си здрав човек. Трябва някой да те просвети.

Какво може да дадеш в замяна за една просвета? Какво може да дадеш за просветата, която може да ти се даде? Запример за туй осветление ние плащаме. Колко плащаме, знаете ли? Знаете ли колко се плаща за осветлението всеки месец? Ние не ценим труда на хората. Някой човек ни е направил една услуга. Не знаем каква мисъл той е употребил, колко чувства е употребил, каква сила е употребил, не знаем.

Да обичаш един човек не е лесна работа. За да обичам, трябва да сменя енергия от периферията на слънцето, от енергията в аурата на слънцето. За да го обичам, трябва да сменя енергия от центъра на слънцето. Как се изважда енергия от центъра на слънцето и от повърхността на слънцето? Имам апарат в себе си, с който схващам лъчите, които излизат от центъра на слънцето. Те имат един ефект. И тия, които излизат от повърхността, от аурата на слънцето, друг ефект имат. Има апарати, с които се схваща и се превръща на мисли и на чувства. За да обичам, трябва да пиша на слънцето и тази енергия да ми изпратят.

Искат от мене портокали. В умерените пояси няма, има в тропическите места. Трябва да пиша да ми изпратят портокали. Искам банани, няма тук. От тропическите места трябва да дойдат. Туй чувство да му покажа, то не става тъй. Вие мислите, че чувствата, които проявявате, са се родили на земята. Те идват, те не са от земята. Всичките мисли идват от слънцето и всичките чувства идват от слънцето. Силовите неща, които се раздават, те са от земята

Всеки един от вас в центъра на своя мозък има едно слънце, което съответства на нашето слънце, което изгрява на земята. Вашето слънце в мозъка има отношение с голямото слънце. Вашето слънце приема енергията от голямото слънце. Вашето слънце ще ви предаде от енергията.

Тия неща, които ви разпирям, са неща непроверени. Какво е туй слънце голямото отвън знаем, но какво е туй слънце в главата?

Тогава вие нямате представа какво нещо е човешката душа. Вашето тяло е видимата материална ядка. Ако погледнете един човек, има светии, които на десетпетнайсет километра аура имат. Голям човек е. Ако срещнете един човек, ще го видите грамаден, десет километра има на височина. Сега вие чувствате само малкия човек. Човек се изменя, тази ядка се изменя. Ще останете в големия човек.

Човек е трояк в себе си. Има представител в Божествения свят. Божественото в човека е големият човек, после – средният човек е между ангелите и най-после – малкият човек, който е между хората. Вие сте запознати с малкия човек тук на земята. Тепърва има да учите онзи, който е между ангелите, човека на ума. Какво нещо е човекът на Божествения Дух, тепърва има да го учите. Та по някой път седите и се месите в работите на големия човек, не го слушате, но му давате нотации, какво трябва да прави. Казвате му: „Ако ти не ме слушаш, няма да ти слугувам.“

„Не искам да живея!“ Ти се бунтуваш: „Не искам да мисля, не искам да чувствам. Аз съм свободен.“ Никак не си свободен. Вие се осъждате на страдания. Живели ли сте един ден без любов, да видите какво е. Може да ви дам пример, да хвана едного от вас и да не му дам пет минути да диша. Кой живее в дишането? Или да ви затворя очите в ума ви, да не ви позволявам да влиза светлина. Ще видите как ще почувствате онзи недоимък, ще стане цял един ад вътре. Сегашните ви възгледи какви са? Вие сте вложили сто хиляди лева в банката и разчитате на тях. Какво става със сто хиляди, кажете ми.

Запример вчера ходих на разходка и изминах осемнайсет-двайсет километра. Ходих чак горе на Витоша до гората. Има повече от двайсет и пет сантиметра сняг, цялата гора покрита. Ако ме попиташ: „Защо ходиш?“, казвам: „Единствено ходя, защото там е много чисто.“ Чисто е, но като вървя, противодействие има на снега, подхлъзване. Сега, усещам повече умора на

мускулите на краката. Като се върви, губи се равновесие – малки подхлъзвания. Отивам горе изпотен, трябва да се преоблека, студено, не е отоплен салонът, студен салонът. Преобличам се. Запаляхме огън, стоплихме чайника с вода и по едно кило изпихме шест души. Като отивахме нагоре, пъшканица имаше; като се връщахме, никаква пъшканица, всичко върви естествено.

Ние сега в живота се качваме нагоре. В младини се качваш нагоре, в старини слизаш надолу. На старини приемаш онази енергия, която си вложил. Като се върнеш, ще приемеш енергията. Като се връщаш, нищо не приемаш, губиш. Гледам мъчната страна на живота. Като излизам нагоре - страхотия, София - цял ад. Всички настръхнали, всеки гледа да бяга нанякъде. Като гледам, кой накъде тръгнал, озърта се, неволно се озърта. Срецам Господа и Той казва: „Защо не вършиш волята Ми? Толкоз години на вас ви говоря, защо досега седяхте, къде бяхте досега, защо не вървите по волята Ми?“ Сречне те Господ, казва: „Защо не мислиш?“ Какво ще кажеш на Господа? Щом не знаеш да отговориш, падне бомбата. Колко българи има избити. Германци има милиони, руси има милиони, изпратени за непослушание. Българите мислят, че тъй ще минат. Няма да минат.

Не е лошо. Щом влезеш на банята, ще дойде телякът, ще се умиеш хубаво, стига да е майстор, да не ти охлузи кожата. Да те съдят не е лошо, но не да ти охлузи гърба съдията. Сега те съдят за малки прегрешения и налагат големи наказания. Някой път за големи прегрешения налагат малки наказания. Сега, че си продал по-скъпо чорапите, ще те осъдят. На бойното поле може да убиеш десет души, ще ти турят гергъовски кръст. За десетина хиляди лева, има закон, ще осъдят един човек. Ако надминава сто хиляди лева, законът те хваща, ще те обесят.

Грехът е черната борса, доброто е бялата борса. Всичките цени са естествени в бялата борса. Едно кило масло на черна борса е седемстотин лева, на бялата

борса е петдесет лева. Едно време беше два лева и половина. Два лева и половина златни колко правят?

Да оставим всички ония неща, които са без резултат. Има неща, които никакъв резултат не могат да донесат. Богат си бил, изчезне богатството. Умен си бил – изчезне знанието. Добър си бил – изчезне доброто. На туй не може да разчиташ.

Хубаво, аз се връщам, и не разбирам законите на обновяването. Вече трийсет и пет деня всеки ден правя екскурзии, защо? Каляване на волята. Ни най-малко не ми е приятно всеки ден да ходя осемнайсет километра. Като се върна уморен, казвам на света: „Ако и вие не тръгнете по осемнайсет километра до Господа и да се връщате назад, хора не може да станете.“ Заради мене е, да се даде пример.

Всеки ден ще ходиш при Господа, докато се разреши въпросът. Един ден ще го разрешиш. При Господа ще ходиш, няма друг да разреши. Любовта по любов се разрешава. Правдата по правда се разрешава. Мъдростта по закона на мъдростта се разрешава. Свободата по закона на свободата се разрешава.

Казвате: „Защо ще ходиш при Господа?“ С едно отиване не става тази работа. Туй е много физическо. Всеки ден, като станеш, ще отправиш ума си към Бога, ще видиш твоите отношения прави ли са. Ако ние идем такива, каквито сме, в Невидимия свят, ще ни приемат ли? В ангелския свят ще ни приемат ли? Няма да ни приемат. Един човек с нечисти дрехи ще го приемете ли във вашия апартамент, да му дадете стол: „Братко, ти си много страдал.“ Най-първо, ще иде на баня да си хвърли дрехите, да се облече с чиста риза, с чисти дрехи, тогава трябва да влезе.

Ние, съвременните хора, трябва да се очистим от нечистотата. Тя е външна. Трябва да се очистим, нищо повече.

Вчера, като отивахме, дойдоха две кучета, от две породи, едното овчарско, другото птичар. Като тръгна по снега, напълниха му се пръстите помежду със сняг,

не може да ходи. Един брат хвана го за крака, очисти му предните два крака. Преди това крета, не може да ходи, ближе си пръстите, залепило се по козината сняг. Очисти му краката. То благодари, че влиза в неговото положение. Като минаваме през снега, трудно е, отнема от топлината.

Непременно трябва да имаме една идея за Бога, да възприемем достатъчно количество топлина, от която се нуждаем. Ако нямаме туй количество топлина, нямаме разположение, свиване става на организма, човек не е разположен. Ако няма достатъчно количество светлина, той не може да мисли, пак е неразположен. Щом няма светлина и топлина, не може да се образува сила. Тогава мускулната система не е деятелна. Човек става пасивен, не се интересува от нищо в живота. Постепенно се зараждат всичките болести.

После, имайте друго предвид. Може ли вие новобранци да ги пратите на бойното поле да се бият? Ние, религиозните хора, като не разбираме законите на битието, искаме да оправим света. Трябва да знаем как да манипулираме с пушката, да вдигаме мерника, наука е това.

Нашата погрешка не е в яденето. Яденето е благословение. Който яде, се благославя всякога. Един, който преяда, и който не дояда, той се наказва. Ако яде човек, яденето само по себе си е Божие благословение. Всички Божии блага идват в яденето. Ако преяде и ако не дояде, там е злото. Да мисли човек, е Божие благословение. Ако изнасилваш ума си, значи, ако мислиш повече, отколкото трябва, и ако никак не мислиш, то произвежда пакост. Ние мислим някой път повече, някой път не знаем да мислим.

Онази мисъл, която произвежда Божието благословение, е естествена мисъл. Трябва да внесе радост, мир, дълготърпение. Мисълта на търпеливия – трябва да дочакаш онова, което си сял, да израсте и да даде плод. Като вкусиш този плод, да се зарадваш. После, да имаш мир, значи от благото, което имаш, да раздаваш

на своите близни. Предават се – в тялото разни мускули, разни системи една на друга си помагат, се координират. Лявата ръка помага на дясната и дясната помага на лявата.

Сега се спираме и казваме: „Господ ще ни научи.“ Не зная. В живота имам една опитност. Когато започнах да свиря, всички около мене не искаха да свирят. Казвах: „Цигулката е циганска работа.“ Ще си губя времето, казах. Като започнах да свиря, не бях взискателен, с години чаках. Не исках видни професори. И да исках, нямаше ги. Едва срещнах един чех – музикант с много добре развито ухо, отлична музикална памет. Той, като отидох при него, не ми предаваше да свиря. Седна на стола – той ми свири, аз му благодаря. От него се научих. Аз бях публика, той ми свири. На другите ученици предаваше уроци, гледа да ги изпрати по-скоро. Аз като ида, седна, той вземе цигулката и започне да свири. Благодарение на неговия начин на свирене аз се научих. Аз го гледах как свири. Добър пример ми даде. На онези ще им предаде няколко уроци и ще ги изпрати. Гледам, някой ученик свири, той маха с двете си ръце и излезе извън вратата. Венерин тип беше, излиза навън. Не кресна, не иска да се кара. Върне се, вземе цигулката, пак показва. Онзи пак засвири, заскърца, той пак излезе навън. Като се освободи от тях, уморен, аз влизам и той започне да свири. Аз му плащах, ценях, като ми свири. Мене ми беше приятно, като свири хубави работи.

Когато Невидимият свят ви свири, не искате вие да свирите, стойте, слушайте. Защото Невидимият свят предава уроци на недаровитите ученици и маха с ръце. Нека ви посвирят, от тях ще научите.

Що е любовта? Тя е симфония. Ще слушаш. Срещате един човек, който проявява любовта. Те са редки работи, да срещнеш един човек на Божествената любов. Рядка работа е, да срещнеш един човек на Божествената мъдрост и да я изучаваш. Рядка работа е да срещнеш един човек на Божествената истина. Много хора ще

срещнете, които обичат. Човекът на любовта е едно благо, едно рядко събитие в света. Трябва да благодарим на Бога, че сме срещнали един такъв човек.

Сега, във всинца ви има знания, които ви са непотребни. Срещнал си трийсет-четирийсет души, които са те лъгали. Защо ти е туй знание? Знае ли тия хора, това не е знание, то е изпитание в живота. Да срещнеш десет души на любовта, разбирам, но да срещнеш десет души лъжци, които са взели от тебе, какво ще научиш! Срещнеш ~~десет~~ души на свободата, на истината – ти си добил безценно богатство в себе си. Срещнал си десет души, които са те ограничили. Какво си добил? Да се не заблуждаваме, че сме придобили. Придобивка е само когато срещнеш един човек на любовта. Един, двама, трима, четирма, петима, десет души като срещнеш, или десет души като срещнеш на мъдростта – те дават, няма какво да искаш. Те са като извори. Ти минеш, опиташ.

Щом дойдем до закона, че аз ви обичам, че аз мисля заради вас, то е друг закон. Той е един добър човек. Той още преди години да ви е изпратил своето благо за вас. Аз ги наричам тия ангели, изпратени от Невидимия свят, за да помагат. Хората на доброто са ангели, служат на Бога. Не ангели, както вие разбирате. Ангел значи човек, който по любов и по знание, и по истина служи на Бога. Път, истина и живот е той.

Христос беше един от тези, Който слезе и донесе Божие благословение в света. Хората взеха, че Го обреха. Обреха Го, взеха Му всичкото богатство, ограбиха Го, убиха Го. Той дава една притча, какво ще бъде с Него. Прати господарят на лозето слугите си. Те ги биха и изпъдиха. Трима слуги праща. Най-после прати любимия си син. Казват: „Този е наследникът. Да остане заради нас богатството. Този не може да оправи света, да го убием. Ние ще оправим света.“

Не се бойте. Трийсет души имали да дават на един сприхав господар. Който отивал при господаря, молил се, че няма. Той ги биел. Този, който бил трийсети, казва: „Двайсет и девет души като ги би, отслабна ръ-

ката му. Мене няма да ме бие, няма да може да издържи.“ Той като минал, другият казва: „Тебе няма да те бия, защото ти ме съжали, че са ми отслабнали ръцете. И действително, със седмици няма да ми мине, толкоз енергия изгубих. Освен че нищо не ми платиха, аз трябваше отгоре да давам.“ Туй става в сегашните дела. Като съдиш някого, че има да ти дава десет хиляди лева, ти ще похарчиш четири-пет хиляди лева по адвокати.

Ако биете някого, вие хабите енергия. Никога не се спирайте да критикувате някого: петниш ума си и губиш енергия. Щом те обрали, кажи: „Благодаря на Бога, че малко обрали.“ Истинската философия е това, забрави, нищо повече. За мен това е много естествено. Взел съм едно кило вода от някой извор. Дошъл друг и изпил водата. Няма да ходя да го гоня, да го бия. Да си върви. Вземам шишето, отивам на извора, напълня го. Отиването до извора е придобивка, отколкото да го бия.

Христос казва: „Не съдете.“ Да не съдим хората. Когато Господ е при нас, никого не трябва да съдим. Да идем да напълним онова, от което сме лишени. Когато Го няма Господа, може да се съдим. Съдете се тогава. Но щом Господ дойде, никаква съдба. Може да забравите всичко.

Казва някой: „Ама той има да ми дава.“ Нищо няма да ти дава. Щом Господ е там, никой нищо няма да ти дава. Щом Го няма, всеки дължи. Един пощаджия, който донесъл писмото, него държат отговорен, казват: „Предаде ли това писмо?“, понеже той вече има отношение. Този, който изпратил писмото, иска да знае предадено ли е.

Има едно предаване - когато мисълта се предава направо. Тогава ние не се нуждаем от пощаджия. Обичаш някого, тази мисъл се предава направо. Всички мисли, които се предават чрез писма, са сенки. Всичко, което се предава направо, е реално. Онзи, който преди една година дошъл и изпратил своето благословение, той е от Бога. Който дошъл, носи документ, запис и оставя парите - това е сянка.

Сега ние не трябва да се отказваме от човешкото. Човешкото е тялото, ангелското е сърцето, Божественият свят, връзката, е умът. Умът е, който свързва. Казвам, умът и сърцето ни трябва да бъдат свързани с нашето тяло.

Всички ние сме отегчени с една мисъл: като измират толкоз хора, цялата атмосфера е просмукана с нещо отровно. Навсякъде има нещо отровно. Какво трябва да се прави? След като си ял, какво трябва да правиш? След като си ял, след половин или един час ще пиеш една чаша вода. Водата трябва да подпомогне на храносмилането. След като си ял, не трябва да се тревожиш. Какво ще стане за утрешния ден? Една мишка между котките може да се тревожи, защото всяка котка ще я изяде. Но питам, една мишка, ако живее между светии, как ще постъпят светиите? Светията никога няма да тури капан, да я хване. Той ще я повика, ще я погледне, ще каже: „Ела на разходка.“ Ще я изведе.

Аз гледах, един американец веднъж се разхождаше с една катерица. Тя се качи по дрехите му, скрие се под палтото. Той я хване, пусне я на пътя. Тя пак се качва под палтото и се крие. Той пак я хване, пак я остави на пътя. Разхождат се, той я управлява. Погледне я, тя пак се качи по него, скрие се под палтото. Ако любовта се разхожда, както този с катерицата, нему е приятно. Единственият, когото съм виждал да се разхожда така. Тази катерица вече се намира на тези дървета, да се качи по дърветата. Той я милва, тя по живото дърво се качва. Другата катерица, която не е възпитана, се качи, пак се скрие. Тя казва: „Намерих истинското място. По-рано кожата ми одираха.“ Сега намерила живото дърво – един, който я милва. Предполагам, вечерно време, като се върнат вкъщи, има нарочно апартаментче за тази катерица.

Направи ми впечатление. На един наш приятел, дошло му едно куче. Той има апартамент за куче, но то не иска да влиза в него. Гледам един ден, братът работи – направил апартамента двоен, постлал го ху-

баво. Разбира туй куче. Като го направи, гледам – само влиза вътре и ляга. Хубав апартамент, даже вие ще му завидите. Вратата отворена, мекичко. Като иде – влиза вътре.

Законът е такъв, ако ние не можем да приютим една хубава мисъл, трябва да ѝ дадем място, ако не може да приютим едно хубаво чувство и да му дадем място, и една хубава постъпка, за похвала ли са тия работи?

Сега какво бихте желали? Какво желание бихте имали всички, да се координирате? Умореният човек от какво се нуждае? От някое превозно средство, аероплан, автомобил или кон, да се качи. Гладният човек от какво се нуждае? Много са ме гощавали, но досега само един човек ме е гостил, дето го помня, любовно ме гости. Не е лесна работа да гостиш един човек.

В живота си ако направиш само едно добро, както грябва, е достатъчно. В света няма две яденета, едно ядене. Доброто в света иде от едното.

Първата хапка, която човек взема в яденето, тя определя яденето. Ако от първата хапка си доволен, яденето е добро. Ако отпосле станеш недоволен, то е пресищане. Първата мисъл, първото чувство. Нали казвате: „Първата любов.“ Първата любов е Божествената любов, която донася всичките блага. Тя определя целия ход на живота. Като посети човека, всичко върви по мед и масло. Като не те посети, тогава животът няма смисъл.

Аз ви говоря, понеже в света иде един момент – не трябва да спите. В този момент ще се определи вашето бъдеще. Ако вашият ум не е готов, ако вашето сърце не е готово, ако вашата душа не е готова, тогава какво ще бъде новото?

Мислите: „Да дойде мир.“ Ако в този мир любовта не вземе участие, ако мъдростта не вземе участие, ако истината не вземе участие, няма свобода. Ако в този мир животът не вземе участие, ако знанието не вземе участие, ако свободата не вземе участие, не е мир.

Казвам: „Ще се пазим.“ Ние не трябва да употребяваме нашия живот, да поддържаме живота на въшките и на бълхите. Въшките и бълхите ще ги пратим да пасат трева, не да ходят по главите, да правят каквото искат. Да идат да пасат, овце да станат, да дадат малко вълна. В сегашното състояние какво може да дадат?

Някои съдят света. Нас трябва да ни интересуват хората на любовта, хората на мъдростта и хората на истината. Нас трябва да ни интересуват хората на живота, хората на знанието, хората на свободата. Нас трябва да ни интересуват хората на дейността, на учението и на работата. Те са хората в света, които трябва да срещнем. Девет категории хора, като ги срещнем, от тях трябва да се интересуваме.

С един крак не може да ходиш, с два крака може да ходиш.

Този (1) е болен, на легло лежи, страда. Този (3) е крайно недоволен, че няма превозно средство. Първият е болен – не може да ходи. А този е недоволен, че няма превозно средство. Как тъй да няма превозно средство, така да го мъчат.

Съвременните хора са недоволни. Вие може да ми кажете: „Аз съм доволен.“ За мене нищо не значи. И аз може да ви кажа: „Доволен.“

Казвам, тези хора два и половина километра всяка сутрин идват на събрание, защо? Пари не им давам, хляб не им давам, дрехи не им давам, обуца не им давам, шапки не им давам, големци не ги правя. Идват тия хора. Аз разсъждавам, виждам добрата страна. Когато някой момък срещне някоя мома, държи едно поведение, момъкът не я разбира. Тя му казва: „Ти какъвто си, не може да живеем двама. Ти трябва да имаш много светъл ум – всички хора да те обичат. Ти трябва да имаш добро сърце – всички хора да те обичат. Да имаш добри постъпки – всички хора да те обичат. Ако всички хора те обичат, и аз между тях ще те обичам.“ Да се сърди ли момъкът на младата мома, че я срещнал? Той трябва да благодари, че я срещнал.

Всяка мома, като срещне един момък, предава три неща. Той е болен – да стане да ходи. После – да се не смушава, че няма автомобил. Че какво иска Господ от нас? Ако Господ повика някой от вас като Амоса, да иде да му каже, какво ще кажете? На съвременния свят как ще разправяте волята Божия? Какво ще кажете на света?

Отива един християнин в древността, гладиатор бил, обичал да мачка хората, отишъл той да проповядва. Един възразява и той казва: „Казвай, ще обичаш ли Господа, или няма да Го обичаш, сега ще те удуша!“ Стиска го. „Ако обичаш Господа, ще те обичам, няма да те смачкам. Ако не Го обичаш, ще те смачкам, няма да те обичам.“

Много хубаво учение. Този вдигне ножа, той е свободен. Не е свободен, няма право да коли хората. Той няма право да вдига тази пушка да убива хората. Ти нямаш право да отваряш езика си и да кажеш лоша дума. Ти нямаш право да проектираш лоша мисъл. Ти нямаш право пред сърцето си да изпратиш лошо желание. Ти нямаш право с ръката си да направиш нещо лошо. Не е култура това.

При Бога да живеем. Като дойдем при Него и заради Него – никаква лоша мисъл! Какво са донесли лошите мисли? Нищо. Какво са донесли лошите желания? Какво са донесли лошите постъпки? Добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки – всичките блага, които имаме, се дължат на тях.

Сега какво искате, я кажете. Искайте едно добро, което всеки може да ви го даде. От една муха да искаш, и тя да ти го даде. При извора като идеш, и той да ти го даде. От дървото като искаш, и то да ти го даде. От камъка като искаш, и той да ти го даде. Искайте едно добро, което всеки може да ти го даде. И слънцето, и въздухът, и дърветата, и камъните, и земята, и житото – искайте туй, което всеки може да ти го даде. Кое е то? Мисли върху него. Искайте едно добро, което всеки може да ви го даде. То да бъде най-малкото. Големи

работи вие сте искали, вършили сте големи работи. Досега сте вършили големи работи. Сега ще вършим малки работи.

Всичките препятствия са, че големи работи сте вършили. Ева искаше големи работи – като Бога да стане. Всички искате това. Адам искаше и той това. „Аз вече станах голедец.“ И той е голям сега. Мъже и жени са все големи.

Не искайте от хората това, което вие не може да дадете.

Сега, аз говоря на един език не по теории - нещо, което изисквам постоянно от себе си. Погледне ме един човек. Казвам: „Това има - това дава.“ Не искам друго. Една ябълка ти даде, погледни и благодари. Една круша - погледни я, благодари. Едно камъче - стъпи отгоре му, благодари. Едно малко изворче - погледни и благодари. Не смятай, че е малко. Някоя река може да тече, без да върши работа. Като видя туй камъче, толкова време са стъпвали на него, не е роптало досега, не е вдигало шум. Този го тъпче, онзи го тъпче, то мълчи.

Една муха – тук кацне, изпъдят я, там кацне, изпъдят я. Не се обижда. Махнеш, тя пак кацне. Дойде, кацне на носа, казва: „Другите хора може да мислят, че си светия. Аз искам нещо от твоето светийство.“ Искам нещо да ѝ дам за ядене. Тя казва: „Много са сладки, такива малки пържолки.“ Тия малките микроби счита за пържолки, които съм приготвил. Казва: „Много ти благодаря. Ще повикам някои другарки, много хубаво са сготвени.“ Разговаряме се.

Много е умна мухата, много е музикална. Щом свирия в стаята, дойде, кацне. Някой път кацне на цигулката и слуша.

Казвам, радвайте се на онова, което имате сега, което Бог ви е дал.

Аз ако съм на вашето място – някой брат станал по-енергичен, казал ви обида; щом ви обиди, повикайте го, дайте едно угощение, един банкет. Вземете, един човек преподава музика, не вземате вярно тона, не че ти

мисли злото, но той се дразни, че не вземаш вярно. Всякога, когато вземаш фалшиво един тон, ти си създаваш неприятност в себе си.

Казвам, музикална трябва да бъде мисълта ни. Чувствата ни музикални трябва да бъдат и постъпките музикални трябва да бъдат. Музиката трябва да се внесе като вътрешен процес на работа. Светът за музика не е готов, нашият ум е готов за музика. Мисълта музикално трябва да върви. Сърцето е готово за музика и душата е готова за музика.

Когато говоря за новата музика, разбирам приложение в нашия ум. Пееш някой път за ума. Пееш някой път за сърцето. Пееш някой път за душата.

Слушах една гургулица и разчлених. Казва: „Ку-ку-ру.“ Зная какво значи „ку-ку-ру“. Кукувицата казва: „Ту-ку.“ Кукувицата казва: „От моята глупава глава страдам. Ту-ку.“ Ще дойде времето, когато ще намери някое чуждо гнездо на някоя малка птичка и ще снесе яйцето. Майка, която ражда децата си и не иска да ги гледа, кукувицата казва: „Ще страдам, че не отглеждам децата си, както трябва.“ Това е „ту-ку“. Ние оставяме Господ да гледа другите. Голямата кукувица оставя на малките птички да ѝ гледат малките.

С колко години искате сега да се подмладите? На колко години бихте избрали да се подмладите? Коя е истинската възраст, която ви е приятна? Четиринайсет е закон на жертвата. Петнайсет е разколебаване на злото. Шестнайсет – кулата се събаря. Осемнайсет е несретно число.

Деветнайсет е едно число, което горе-долу работи за българите. Туй не го знаят. Единственото число, което работи. За българина са: три, шест и девет. Това са числа, които работят. Българинът обръща внимание на двете. Два вола. Три коня – тури единия в запас, ако стане нещо. На този казват „логой*“.

* логой – (унг.) Трети кон, впрегнат отстрани.

Като българи, пожелайте да станете на деветнайсет години. Деветнайсет, то е вече заключение на една Божествена епоха. Девет, то е най-умната дъщеря и най-умният син на Бога. Едно е Божественото начало. Деветнайсет – разбирам да бъдете най-умните дъщери и най-умните синове на Бога, да вършите волята Божия тъй, както Нему е угодно.

Сега ви пожелавам да бъдете най-умните дъщери и най-умните синове на Бога.

Тази беседа, която държах, е дълга. Знаете ли защо? Защото всички ваши работи са дълги. Та вие казвате: „Дано да се скъси.“ Втория път ще скъся, но и вие трябва да скъсите. Щом вие говорите дълго, и аз говоря дълго.

Колкото се може по-късо! Всичко в света по-късо да е. То е най-хубавото. Много време да не се употребява.

Да ядем толкоз, колкото трябва – ни повече, ни по-малко.

„Отче наш“

Тринадесета лекция на Общия окултен клас
29 декември 1943 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

РОДЕНИ ОТ БОГА

„Добрата молитва“

„Сила, здраве е богатство“

Направихме упражнението за дишането с ръцете.

„Благославяй, душе моя, Господа“

Когато човек се разболее, всичко му става криво. Като се разболее, навсякъде вижда лошо. Сега са потребни две неща, които държите в ума си или в сърцето си. За първия човек се казва, че Бог го направи. Първият човек, когото Бог направи по образ и подобие Свое, е горе в небето. Вторият човек, който направи от пръст и му вдъхна дихание, той е сегашният човек, който греша. Свързани две противоположности, Божественото с неорганизираното в света. Всеки един човек има възможност да прави погрешки.

Трябва да имаме ясна представа за погрешките. Грехът е страшно нещо. Той не започва с човека, започва с много напреднали същества. Вие, когато грешите, ставате проводници на тия същества и, като хора, правите погрешки. Като не разсъждавате, приписвате качества, които ги нямате. Някой път приписвате добри качества. Възвишеното и благородното в човека се дължи на възвишени същества. Лошото и възвишеното в човека зависят от ангелския свят.

Вие по някой път мислите, че човек е господар. Тази война, която сега става, не е човешка война. Тук не воюват хора, воюват духовете. Ако виждате, ще ви-

дите на бойното поле кои са зад хората. Нали на бойното поле има коне, воюват, но не воюват конете, хората воюват. На бойното поле хората воюват, но ще видите, че всеки човек е възседнат той като кон – гем* има, въртят го насам-натам. На един кон може да му турят добър самар**, добър юлар, какво ли не може да има. Някой път казвате: „Кой народ ще победи?“

В света хората трябва да воюват за любовта. В света хората трябва да воюват за мъдростта. В света хората трябва да воюват за истината, за живота, за знанието, за свободата. Тъй както ние воюваме, това не е война, това е играчка.

Казвам, човек трябва да знае. Според старите разбирания трябва да има диханието Божие, според новото разбиране – роден от Бога трябва да бъде човек. Докато човек не се роди от Бога, той не може да бъде разбран. Едно теле, като се роди от една крава, че се моли, може ли да го разберат? Никога не може да изпълнят желанията на едно теле. Като имате едно дете, като се моли, слушате го – мяза на вас. Ако ние не мязаме на Бога, ако не сме родени, с какво ще ни слуша? С всичките глупости, телешки глупости, доста телешки глупости има в нас, ще ни слуша ли?

Като кажа „телешки“, за мен е теле, когато не знае да говори. Оригинално, значи може да говори, но не знае да говори.

Казвам, за да може да говорим, да разбираме, трябва да имаме една ясна представа.

Сега, аз ви говоря на вас за онова Божественото, което има у вас. Защото другояче не бих говорил. Що е говор? То е целта на живота. Що е говор? Говори Божественото. То е една необходимост. Музикантът, като

* гем – диал. (тур.) Дълъг ремък на юзда.

** самар – (тур.) Приспособление от дървени части с тапицерия, което се закрепва на гърба на товарно животно за седане на човек или за окачване на товари.

свири, защо свири? Музиката е общо достойние. Без музика прогрес не може да има. Някой път прогресираш, ти като свириш. Някой път прогресира, друг като свири. Някой път прогресираш ти сам – като свириш, помагаш на себе си, помагаш и на другите хора. Другите хора, като мислят, и те помагат. Един, като се моли, моли се за себе си, моли се общо и за всички.

Казвам, Божественото свързва и обединява. Имате диханието Божие – вдъхна Бог и ние дишаме. Родееният от Бога, той мисли тъй, както Господ мисли.

Тъй както са хората, у всичките имате страх. Страх Божи да, другото е безполезно. Страх трябва да имате от Бога. Страхът е най-възвишеното, до което достигнаха животинските хора. Виждаме – първия път като съгреши Адам, яви се съзнанието, страх, свързан със съзнанието на човек, ще направи погрешка. Човек ще прави погрешки, докато се научи да разпознава доброто от злото. Щом вкуси Адам от забранения плод, веднага се събуди туй чувство страх и съзнанието за право започна да функционира.

Страхът всякога произтича, че не се прави волята Божия. Щом прегрешиш, вече страхът се явява.

По някой път питате: „Чист ли съм?“

За мене сегашният живот важи за две неща, чистота и святост. Чистота по отношение на нас и святост по отношение на Бога. Святостта е идеал, към който се стремим. Чистотата е едно качество, което трябва за живота, който живее в мене. Чистотата е една необходимост за нас, да бъдем здрави. Без чистота човек не може да прогресира. Не е това само теоретически, но по някой път ние ходим на баня, защото трябва чистота да се отворят портите. Да кажем, човек има около седем милиона пори. Чрез тия пори трябва да влиза Божественото дихание. Човек не диша само чрез устата, диша чрез цялото тяло. Ако вземете и затворите порите на човека с восък, веднага ще го уморите.

Вие седите и мислите защо е тази война. Сега Господ изправя света. Тази война е предсказана, Господ

изправя света. Защо тия хора се бият? Всички вие сте взели участие, не сте служили на Бога, както трябва. И българите не са служили, и германците не са служили, и англичаните не са служили, и русите не са служили.

Казвате: „Кой ще победи?“ В света ще победи онзи, който носи истината. Ще победи онзи, който носи любовта. Ще победи онзи, който носи мъдростта. Ще победи онзи, който носи живота. Ще победи онзи, който носи знанието. Ще победи онзи, който носи свободата. Туй трябва да се разбира. Каква друга свобода търсим в света? Народите са големи синове. В един дом, [от] всичките синове, и големи, и малки, обичани са тия, които изпълняват волята на майката и бащата. Всеки син, който не изпълнява волята на баща си, не му е приятен.

Ние сме чудни хора. Вземете онзи професор – винаги обича онези ученици, които свирят хубаво. Щом не свирят, взема погрешно, не ги обича, може да са много добри. Казва: „Добър ученик, но не учи.“ Човек, който не може да мисли правилно, човек, който не може да чувства правилно, и който не може да постъпва правилно, той нито е умен, нито е добър, нито е справедлив. Казвате: „Той е учен човек.“ Не. Добрият човек трябва да е умен, добрият човек без просвета вътре не е добър човек. Добротата е едно качество, което съдържа светлина, съдържа топлина, съдържа и сила в себе си.

Какво правите, когато ви е страх? Писанието казва: „Любовта.“ Който не разбира страха, няма да влезе в Царството Божие. Там е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие.“ Подразбира – онези, които не разбират смисъла на страха, няма да влязат в Царството Божие. Само един такъв пример имам. Хората може да го тълкуват разпо.

Преди години един ден се разхождам по поляната, един заек легнал, свил си ушите, гледа ме. Постепенно се приближавам. Той не бяга и ме гледа. Рекох: „Умрял ли е този заек, отворени му очите.“ Като го хванах за ушите, той започна да кряка. Взех го, сплаших го,

хванах го за ушите, току тупа сърцето му, казва: „Отиде кожата ми.“ Орли са го яли, лисици са го яли, кучета са го давили. Казва: „Не мяза на другите.“ Не знае по кой начин ще го пека. Казвам на заека: „Какво искаш да кажеш, защо сви ушите си?“ Казва: „Като те видях, исках да бъда като тебе. Свих си ушите назад, че съм готов да дам всичко. Сега те опитах, какво ще правиш с мене. Досега както са ме опитвали, все са ме пекли на пирустия*. Рекох да видя този човек какъв занаят знае, дали е от същите, или друг. Виждаш ми се добър човек. По заешки разсъждавам, не зная. Гладиш ме, отде да зная какво мислиш.“ Погладих го, поговорихме си двамата.

Аз ви представям работите, както не са. Че говоря със заека, говоря му. То е една много мъчна работа. Да ви кажа как му говоря. Трябва да знаеш езика на животните.

Ще ви приведа един анекдот, то е един стар анекдот от древността. Имало двама души приятели. Единият знаел езика на животните. Казва: „Има нещо, което не ми казваш. Ти знаеш езика на животните, не искаш да ми кажеш какво животните говорят.“ Казва: „Слушай, що ще ти кажа. Ти, ако знаеш езика на животните, ще станеш нещастен.“ – „Кажи ми го.“ Казал му той езика на животните.

Един ден иде едно малко куче в двора и като го вижда голямото куче, му казва: „Защо дойде сега? Рано дойде. Мини след два дни тук. На моя господар конят ще се разболеє и ще умре, ще има какво да ядеш.“ – „Тъй ли?“ Той слуша какво казва кучето. Казва на слугата си: „Да идеш да продадеш коня. Виж, казва, как човек не губи.“ Иде кученцето след два дни и голямото куче казва: „Продадох коня, но след два дни ще умре кравата.“ Пак слуша и казва: „Кравата да се продаде.

* **пирустия** – (гр.) Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън. Саджак.

Виж – казва, – как не губи човек.“ Иде малкото куче – кравата продадена. Голямото казва: „Отиде кравата, но след три дни господарката ще замине за другия свят. Тогава ще има раздаване, и на тебе ще се падне нещо.“

Сега, лошото къде е? Кравата ще продаде, коня ще продаде, но като дойде жената, като ни засегне злото отвътре, работата не върви.

Сега, аз ви казвам, не искайте да учите езика на животните. Вие го знаете. Искайте да учите езика на Бога. Две хиляди години как Христос дойде на земята. Какъв е езикът на Христа? Езикът на любовта трябва да се учи.

Мене са ме доста коригирали по български език. Много неорганизиран език е българският в правописа-нието. Ако река да коригирам българите на Божествен език, много погрешки ще намеря, не само запетаи, две точки, но в буквите, в писането. Колко българи има, които знаят Божествения език? Как ще кажеш на Божествен език, как се произнася любовта?

Ти на Божествен език никога не може да говориш, докато не си опитал едно нещо. Ти трябва да го чувстваш, да го мислиш. Никога не може да кажеш нещо, което не е ясно в ума ти. Дотогава ще мълчиш. В Божествения език думите имат само едно значение. Някой път една дума означава цяла реч.

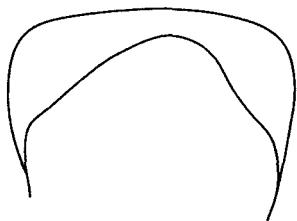
Аз съм говорил толкоз за любовта. Като кажа „любов“, трябва да бъде разбрано. Един ботаник, за да ви разправи какво нещо е ябълката, ще разправи за дървото – как е садено. Аз ви казвам, вземете този плод, опитайте го. Като опитате плода на ябълката, ще знаете какво е ябълката. Сладчината, която съдържа един плод, ~~е~~ е в самото дърво. Самото дърво не е сладко. Ябълчното дърво не се е очистило. Сладчината присъства в плода. След като ядете плода, вие ще знаете всичко за ябълката – как се е родила в света, как е израсла. С яденето на плода ще знаете.

Ева, като хапна от плода на доброто и злото, разбра доброто и злото. Ако Господ ѝ беше разправял,

щеше ли да знае? Казва: „Няма да ядете от дървото на познанието добро и зло.

От дървото на живота ще ядете.“

В какво седи яденето плода за познание добро и зло? Човек, който яде от дървото на познанието доброто и злото, става добър и лош.

Злото седи в слепите очи. Онези, които стават убийци – главата при ушите им е широка, горе е тясна. Тия хора, които обичат да ядат, главата при слепите им очи е широка.

Не се плашете от туй развитие. Трябва да ядете хубаво. Щом преядате, не сте на правия път. Щом не си доядате, не сте на правия път. В яденето човек трябва да благодари на Бога за онова, което му дава. Щом се лакомиш за повече живот, ти си на кривата страна. Щом пестиш и мислиш да пестиш нещо за черни дни, не си на правата страна.

По какво се отличава [икономията] и пестеливостта? Икономията е качество на ума, пестеливостта е качество на сърцето. Пестеливият човек се ражда, и другият се ражда. Който пести, завързва го в една кърпа и носи кърпата. Онзи, който е икономист, има кесия. Който е пестелив, за пет пари, за малки работи събира. Който е пестелив, най-малкото взема, някоя стара дреха. Икономистът с такива работи не се занимава.

Един голям богаташ иска да направи икономия, гледа перата, казва: „Това не може да се съкрати, онова не може да се съкрати.“ Години минават, не може да намери да съкрати. Една година изгуби половината от капитала – веднага съкрати. Икономистът употребява пестеливостта. Икономията почива върху пестеливостта.

Катерицата е пестелива. Една катерица, след като яде, събира зрънца, ще ги вдигне. Кокошката никак не е пестелива. И икономистка не е. Дай ѝ крина жито, ще се качи на крината, ще вика другите, ще изхвърли навън житото. Утре може да гладува.

Казвате: „Добър е Господ.“ Не носете характера на кокошката, не изхвърляйте житото. Доста тщеславна е кокошката. Казва: „Аз да ви дам. Мене ми дадох цяла крина.“ Онзи господар, който даде крината, той да изхвърля. Тя, като се качи, не трябва да изхвърля. Неблагодарна е, качи се на крината и рови с краката. Така не се яде.

По някой път хората, като кокошката се качат – мислят, че всичко е тяхно. Не е така. В света само това е наше, което в даден случай може да опитаме. В света мисълта, която разбираме, чувството, което разбираме, и постъпките, които разбираме, от тях може да се ползваме, те са наши. Туй, от което може да се ползваш, то е твое. Онова, [от] което не може да се ползваш, то не е твое. То е на другите хора. То е тъй потребно, както онова, което е потребно за тебе.

Казвам, дотогава, докато вие не се родите от Бога, може да се молите, колкото искате. Родения от Бога Бог го слуша. Христос казва: „Аз се моля, всякога си Ме послушал. Но заради тези, да познаят.“ После, в хората има друго едно чувство, на тщеславие, че се молят. Казват: „Послуша ме Господ.“ В такава молитва влиза тщеславие.

Молитвата е нещо тайно. Ти ще се молиш, ще се радваш, че Господ те слуша, без да разправяш на хората. Христос, като изцери едного, казва: „Няма да ходиш да разправяш, ще мълчиш.“ Той отиде и разгласи на всички. Казва: „Разправи на домашните си, не разправяй на хората.“

Когато се молите, радвайте се, че Бог ви е послушал, не разправяйте на хората. Казвате: „Аз се помолих.“ Хубаво, ако целият български народ се молеше, ако цялото човечество се молеше, щяха ли да се бият

тия хора? Можеха да се бият, но щеше да бъде една война на любов, една война на Божия мъдрост, една война на Божествената истина, на Божествения живот, на Божественото знание, на Божествената свобода.

Аз не искам да ви прекарвам мои теории за живота, защото човешките теории са много мъчни за разбиране. Единственото нещо, което е много мъчно за разбиране, то са човешките работи. Когато човешките се смесят с Божествените, и Божествените остават неразбрани. Божествените са разбрани. Вие сте изучили най-мъчните. Ученици сте, научете Божественото, което е най-лесно. Вие него не знаете, защо е станало така.

Представете си, че вие имате вяра в парите. Баща ви ви е оставил три милиона. Трябва да извадите от банката. Имате слуга, слугиня – на тях плащате. Тия хора ви шетат дотогава, докато имате пари в банката. Щом изгубите парите в банката, никой вас не ви е слуга.

В Божествения език не е така. В Божествения език да говориш, значи да имаш желание да служиш на хората. В света няма по-хубаво нещо, да слугуваш. За вас няма по-лошо нещо, да слугувате. В Божествения език най-първо трябва да слугуваш, после ще господаруваш. В човешкия първо ще господаруваш, после ще слугуваш.

Казвате по някой път: „Защо ще слугувам?“ Слугувам на един човек заради Господа, Който е в него. Слугувам на едно дърво, заради плода, който ще ми даде туй дърво. Ако ти не разбираш, никога няма да слугуваш. Слугувам на водата, понеже ще внесе Божествения живот в мене. Слугувам на хляба. Всеки слугува на хляба. Хлябът е господар, вие сте слуги. Хубаво е, че сте слуги. Прегрешението е, че вие мислите, че сте господари. Като се откаже хлябът от вас, веднага вашата сила се изгубва.

Първото нещо – помнете, любовта е тъй необходима, както въздухът. Знанието е тъй необходимо, както светлината. Необходими неща са. Без светлина ти не може да си намериш пътя.

После, във всинца ви има едно старо чувство на недоволство. Вие сте недоволни от света. Ако вас биха ви дали сила да създадете света, как ще направите хората доволни, кажете ми. Някой път, опитайте се да направите хората доволни. Кажете ми, как можете да бъдете доволни. Мислите ли, че ако на вас ви дам десет милиона, ще бъдете доволни. Няма да бъдете доволни, защото вие имате десет милиона, друг има двайсет. Рок-фелер, най-богатият в Америка, три години го хранеха с овесена вода. Казва: „Храниха ме като кон.“

Роденото от Бога грях не прави. По какво се отличава роденото от Бога? Погрешки прави, Бог ги изправя.

Казвам, какво ще научите от животните? Едно време, преди грехопадението, животните говореха, както сегашните хора, толкоз умни бяха, такъв красноречив език имаха. Когато човек съгреша, животните паднаха. Нашият език сега е чист животински.

Този език, на който говорим, той е животински език. Ние дойдохме до езика на животните, който са говорили. Те слязоха надолу, в тях останаха много малко думи.

Гледам, една гургулица пее: „Ку-ку-ру.“ Знаете колко съдържателна дума е „ку-ку-ру“, няма да ви разправам. Ако някой път гургулицата пее, без да разбираш, внимавай, слушай десет-петнайсет минути, ще ти стане приятно. Или слушай гривия* гълъб, той казва: „Гу-гу-гуу, гу-гу. Всичко ще излезе на добре, всичко ще стане за добро.“ (*Учителят имитира гълъба.*)

В животните това са недоразвити души, изостанали от далечното минало. Те са като хижи направени, дето някой път възвишените души ги посещават.

Вземете гълъба. По някой път вие имате една идея. Трябваше да си съставите една ясна идея за Светлия Дух, [ние] Го туряме във формата на един гълъб. Той е

* **грив** – нар. Сив или пъстър. Див гълъб, гривяк.

най-възвишеното. Казва: „Бог изпраща Духа Си и хората оживяват, отнема Духа Си и хората умират.“ Туй, което носи живот, взема формата на един гълъб.

На земята по-чиста птица от гълъба няма в яденето. Толкоз хиляди години, никога не е яла едно червейче. Другите птици са станали месоядни, той досега яде зрънца, нищо нечисто не яде. Ако речеш да го накараш, ще измени целия свой живот. Казва някой: „Аз това не може да го направя.“ Ако гълъбът може да направи това, и аз може да го направя. Казвам това за гривия гълъб.

Някой път ще ви преведа „ку-ку-ру“ какво значи.

Сега, важна е Божията любов. Дали я познаваш, или не, но някой път любовта е подсъзнателна, някой път съзнателна, някой път – свръхсъзнателна. Подсъзнателна любов е – някой път човек те срещне и ти направи добро. То е любовта в него. Ти си свързан с неговото далечно минало. Може ти в миналото да си му направил услуга. Този човек те среща и веднага ти прави добро. „Защо му правиш?“ Защото в миналото ти си му направил. Среща те някой, направи ти пакост. Ти в миналото си му направил пакост.

Казвам, в Божествения език, и доброто, и злото се връщат на човека, каквото е направил. Всичкото зло в много деликатна форма, най-нищожните мисли, всичко туй се пази и един ден ще ни се върне. Каквото мислим за Господа, ще ни го върне. Бог е най-чистото Същество, нищо нечисто в Него не може да остане. Всичко Той го праща, да изправим нещата.

Ние сме дошли на земята, да изправим някои неща. За да ги изправим, трябва да се научим. После, ако аз не мога да обичам Бога, Който ми е дал всичко, в какво седи моята обич? Всичко ми е дадено от Него, ще Го обичам. Второто положение е, ще обичам Духа, Който работи в ближния. Най-после, ще обичам и себе си, понеже съм излязъл от Бога. Обичам себе си, понеже съм излязъл от Бога. Най-първо, трябва да имам любов към Бога. Ако не мога да имам любов към Бо-

га, не мога да имам и любов към себе си, не може да имам любов и към Духа.

Сега виждам какво ще стане. Ние сме заети с посторонни* работи. Сега се опропастяват цели градове в Германия. Де отива богатството? Нали имаме онзи случай за онзи българин, който отишъл в Берлин, за няколко месеца спечелил осем хиляди марки – по трийсет лева марката, двеста и четирийсет хиляди лева. Става бомбардировка, къщата, в която живее, пострадва, изгоряват книгата му, записите, с които вложил парите в банката. Като излиза от скривалището, дошло му наум да иде в банката. Като отива в банката – и банката изчезнала. Документите, които имал в себе си, изгорели, банката изчезнала. Дошъл в България и пил една студена вода. Казва: „Благодаря, че жив останах.“

Един ден, като наближи да заминаваме за другия свят, всичко туй ще го носим ли? Чудни хора сме.

Сега не искам да проповядвам едно учение насила. Не искам да заставям хората. Невъзможно е чрез насилие да накараш човека да живее добре. Може да живееш, но истинският живот върви по закона на свободата. Човек трябва да бъде напълно свободен, за да живее добре съзнателно. Не да ме е страх, какво хората ще мислят. Аз свиря не да ме харесват. Аз като свиря, самата свирня ми причинява една приятност на ухото. Най-първо свиря на себе си. Туй, което е приятно на моето ухо, е приятно и на другите хора.

Като живеем, да ни е приятно, че живеем. Да се радваш, че имаш светли мисли; да се радваш, че имаш светли чувства.

По някой път във вас съществува идеята на малките деца. Майката по някой път иска да излезе. Умните майки приспиват децата и тогава излизат. Някои майки, които не са толкова умни или нямат педагогически похват – като иска да излезе майката, и детето

* **посторонен** – (рус.) Страничен, маловажен.

иска да излезе с нея. Тя казва: „Не!“ То се хване за пеша*, разплаче се. Не иска да я пусне. Това дете не иска майка му да иде да поработи в градината, да донесе вечерта нещо.

Вие се молите. Туй е работа. Ще идеш на Божествената нива, ще работиш. Като се молиш, ще донесеш нещо, от туй, което си взел – ще раздадеш и на другите. Молитвата е общ процес. Всичките хора по цял свят трябва да почувстват благо то на твоята молитва. Всяка хубава мисъл е обща.

Като казвам, твоите хубави мисли са общи за цял свят, разбирам, всичките хора, на които съзнанието е Божествено, чувстват твоята мисъл. И ти трябва да възприемеш нещо от тях. Следователно мислите, които излизат от Бога, да ги възприемем.

Когато времето е ясно, вие по някой път се плашите от бомбардировки. Вчера не беше ясно, и пак хората бомбардират. Вчера Господ им каза: „Вие по-далеч ще хвърлите бомбите, по на изток, няма да ги хвърлите в града. Само да ги сплашите.“ Нали тупкаше сърцето, че може да падне някоя бомба.

Понеже Господ слуша молитвите, ако се молите, бомбите ще каже да падат по-далече. Ако не се молите, бомбите ще идват наблизко.

Един приятел ми казва: „Ето аеропланите.“ Казвам: „Вече не искам да виждам аероплан. Като ги виждам, не ми е приятно.“ Щом идват близо до София, хората не се молят. Щом са далече, молят се. Щом са добри хората, отдалечават се, надалече отиват; като са материалисти, наблизко идат.

Казвам: „Не ми харесват аеропланите, по-далеч да са, не искам да ги гледам.“ Какво ще гледам пушката на един човек. Зная какво може да направи една пушка. Кому пушката е направила нещо добро? Цъка някой – заек убил. Цъка някой – птица убил. С нож навсякъде.

* **пеш** – разг. (перс.-тур.) Предна пола на дълга дреха.

Главното нещо е – злото го дръжте по-далече. Злото не ме занимава. Колкото се може злото да бъде по-далеч от вас. Доброто да влезе в нас, то да е близо. Засега любовта трябва да се приближава, страхът трябва да се отдалечава. Злото да се отдалечава. Злото да се замени с доброто.

Сега често, като сте на екскурзия, влезе едно пясъче в обувката, безпокои ви. Какво трябва да направите? Изуй обувката си, изхвърли това пясъче навън. Има сега модерни обувки, отворени, като вървиш, влиза пясък – не са практични. Обувката трябва да бъдат затворени, но трябва да имат пори.

Един добър човек трябва да образува една магнетична дреха, която да не пропуска студа. Добрите хора се познават по това, че те образуват магнетична дреха, която не пропуска студа. Някой път вие треперите. Има нещо, което куца във вас. Някой път краката ни изстиват. Причината е, че доброто е малко. По някой път ръцете изстиват. Причината – справедливостта е малка. Някой път очите недовиждат. Истината е малка в нас. Някой път ушите недочуват. Мъдростта е малка.

Казвате: „Остаряхме.“

Считам стар човек, който вижда надалече, който слуша надалече. Стар човек е, който може да ходи. Когато краката на стари години ходят по-дълго, дълго време трябва да ходят – той е стар човек.

Обратният процес – аз се радвам сега, че в страха вие се молите. Вие не се молахте едно време. Сега, като падат бомби, всички се молят. Аз се радвам. Друг път казвате: „Кой ще се моли!“ Сега, като дойде злото, като дойде бирникът, знаете да се молите.

Казвам, да влезе любовта в нас. Бог не изисква насилина* да Му служим. Като чада Божии, да имаме онова дълбокото разбиране, от вътрешно самосъзнание да бъдем готови да се радваме на туй служене. В Биб-

* **насила** – диал. Насила.

лията има трийсет и шест хиляди обещания, дадени на еврейския народ от Бога. Тия хора са разпръснати по цялото земно кълбо и страдат. Защо? Защото не изпълниха волята Божия. Туй, казвате, е за евреите. То е и за вас. Трийсет и шест хиляди обещания имате. Ти си дошъл на земята да се учиш от Божията любов, да приложиш малко в тази любов. В Божията любов никой не трябва да знае, трябва само да вижда плода.

Аз, като искам някой път да проявявам Божията любов, приспя някого и му остава ябълки, круши. Той, като стане, не знае кой е. Някой път, като искам да направя едно добро, предреша се. Никой не подозира, че съм му направил едно добро. Аз се радвам на този човек, комуто съм направил добро, аз следя, след време дали ще влезе в закона. Аз следя от туй, което съм оставил, след като яде, какво ще направи. Ако този човек иде и благодари на Бога, прави добро на хората, казвам: „Доброто ми е намясто.“ Радвам се. След като се наял, че ходи, изтезвава този-онзи, започна да мисля какво друго добро да му направя. Искам да му повлияя. Искам, без да знае, да влезе в пътя на доброто. Казвам: „Причината съм аз.“ Аз ще вложа повече сладчина.

Казвам, по същия начин Господ работи в света. Постоянно прилага един начин, втори начин – да събуди в нас желанието да правим добро. Ние казваме: „С добро тази работа няма да стане.“ Ако с добро не става, без добро съвсем няма да стане.

Един карикатурист ще представи човек всякога такъв, какъвто той не е. Съвременните хора представят Божествения човек карикатурно. И то е изкуствено. Той съвсем друг характер има. Може да представиш любовта такава, каквато не е. Не се старайте да представяте любовта такава, каквато не е.

Най-първо, ако се решиш да употребиш Божията любов, ти ще бъдеш здрав, сладко ще ядеш, сладко ще спиш, сладко ще пиеш вода, навсякъде всичко ще ти върви, всички врати ще ти бъдат отворени. Щом започнеш да не вървиш по Божия път, любовната врата

се затваря, умът потъмнява, сърцето е недоволно, краката заболяват, всички болести идват.

Ние ще приемем любовта, за да бъдем здрави. Любовта е проводник на велики Божии блага. То не е така реална работа. Казваш: „Защо аз не мога да бъда здрав?“ Ти си роден здрав. Баща ти и майка ти те родиха здрав. Ти си станал болен отпосле.

Не може ние да бъдем здрави, ако не се родим от Бога. Само Бог може да ни научи, никой човек не може да ни учи. Светът не може да ни предаде това.

Сега, аз като ви говоря, Божественият Дух ще влезе и ще изясни. Вие ще имате особено разбиране. Тъй както разбирате, приложете учението.

Вие може да мислите: „Дали предаде правилно?“ Аз предавам много правилно. Аз предавам правилно, понеже го правя. То е най-лесното нещо. Какво ми коства мене да дишам добре. Или какво ми коства да си отварям очите, да възприемам светлината. Не се изисква Бог знае какво усилие. Повдигни очите, отвори очите, възприеми светлината. Най-лесната работа е да гледаш. Но ако изопачиш Божия закон, някой път ще започнат да падат клепачите, не може да ги отвориш, нямаш власт над клепачите. Някой път нямаш власт над устата. Затвори се. Искаш да ядеш, нямаш разположение.

Гледам, на лицето ви една усмивка. Вие казвате: „Учителю, от много знание остаряхме. Говорили са ни баща ни, майка ни. От много говорене сме остарели. Какво не сме слушали?“ Кой не ви говорил за любовта? За справедливостта, за добротата кой не ви е говорил.

Сега, днес от вас искам най-малкото добро, което всички правите. Няма в света някое същество, което да не прави най-малкото добро. И лошите духове всички, и мухите всички го правят.

В малкото добро, което всички правят, там е силата Божия. В най-малката любов, която всички правят, е силата Божия. За голямата любов друг е въпросът. Най-малката любов, която цял свят проявява, от

нея зависи благото на света. Там е Бог. В малките работи, които всеки може да направи, там е Бог. Туй, което не може да направиш, то е човешката страна, човешкото разбиране.

Казвам, разчитай на онова в дадения случай, което може да направиш. Хилядите километри, които може да изходите, зависят от малките крачки. Ако всяка крачка може да вземете добре, такива хилядите правят. Ако една крачка не може да вземеш правилно, този километър не може да изходиш.

Родени от Бога. Умът трябва да се роди от Бога, сърцето трябва да се роди от Бога, душата трябва да се роди от Бога, духът трябва да се роди от Бога и ти трябва да се родиш от Бога. Значи – роденото вече има условия да се прояви.

Щом се родиш от Бога, ти имаш всички условия да се проявиш. „Роденият от Бога грях не прави“, казва Писанието.

Сега, оставете греха настрана, защото не е ваш. Оставете настрана и вашите погрешки. Не говорете. Поправяйте ги. Нищо повече. Всяка една малка погрешка може да се превърне на добродетел. Ако вие изядете една ябълка, посейте семката. Може да ви съдят защо изядохте ябълката. Допуснете, че сте направили една погрешка, като сте изяли ябълката. Тази ябълка има една семка. Казваш: „Направих погрешка, посадих семката.“ От тази семка ще се родят хиляди ябълки. Ябълката ще поправи вашата погрешка. На погрешката, която сте направили, посейте семката. Ако изядете една ябълка, и не посееете семето, погрешката остава непосята.

Ние страдаме от изядените ябълки и непосетите семена. Това е новото.

Как са говорили пророците? Пророците бяха хора, които слушаха Господа. Не ги тури Господ за царе, но да проповядват на хората. Гонеха ги, навсякъде имаха най-долната работа. Някой пророк иде някъде, проповядва, казват: „Не говори истината, лъжец е.“ Онези,

които предсказваха, като станат работите, хората им повярваха. Много работи се казват. Една ясновидка казваше, три пъти ще бомбардират София. Обаче пет пъти вече я бомбардираха. Някой казал, че тази [бомбардировка] ще бъде последна. Възможно е, възможно е да има още някоя друга, не се знае.

Казвам, докато хората не се научат да любят Бога, такъв е законът, ще има бомбардировки. Като залюбят Господа, бомбардировките ще престанат. Тази последната бомбардировка, ако любим Господа, ако спазваме Неговото знание, спазваме свободата, която ни е дал, тази бомбардировка е последна.

Ще бъдем силни, ще теглим един кръг и ако любим Господа, никой не може да мине този кръг. Като няма любов, всеки може да мине кръга. Казвате: „Ще се моля. Един широк кръг ще теглим – като дойдат аероплани, при линията ще останат. То не става така.“

Сега, аз ви гледам. Някога са ви проповядвали за любовта. Вие бяхте млади моми, за Господа ви проповядваха. Вие казахте: „Господ да почака, намерих един мой господ.“ Някои братя едно време за Господа идваха – намериха една млада сестра. И до този хал* дойдохте.

Ще възлюбите Господа, Той ще ви намери другарка. На сестрите ще намери другари. Господ ще им намери. Братът, като служи на Господа, Господ ще му намери най-добрата другарка.

По какво се отличава истинската другарка, онази, която е за него, и онази, която не е за него? Сега, това няма да го разправяте на другите хора. Истинската другарка никога няма да изчезва отпред очите ти. Онази, която не е определена, ако помислиш да я целунеш, тя ще се изгуби, ще изчезне веднага. Нали има много моми, които бягат от момците. Той иска да я хване, тя бяга. Онази, която Господ избрал, тя е извор. Изворот седи да пиеш. Казва: „Този извор е за тебе.“

* хал – нар. (ар.-тур.) Състояние, положение

Ще разбирате чисто нещата. Извор който не престава [или] извор, който престава, е заради мене? Има извори – аз не пия от всички извори. Когато ида при някой извор, гледам намалява ли водата. Ако намалява, не пия. Преди да съм отишъл до него, клокочи. Като намалее, не пия. Като ида и започне да клокочи, дава повече вода, от него пия. Той е заради мене.

Туй, което не намалява, е Божественото. Което намалява, не е Божествено.

Казвам, целият живот ще бъде едно щастие. Бог, Който е Всемъдър, ще определи хубавите работи за мене. Ако съм цигулар, ще дойде най-хубава цигулка, от най-хубав материал. Ако е за дрехи – най-хубавите дрехи. Ако е за слуга – най-добрият. Всичко най-хубаво ще ми даде и аз ще бъда доволен. Това са стимули.

Вие искате да имате хубави работи.

Най-първо да ви интересува Божията любов от Бога. Роденият от Бога грях не прави, погрешки не прави. Или грехът много надалеч го държи, не го допуска до къщата си, погрешките винаги ги поправя. Погрешките са голи деца, които облича и пуща навън. Говоря фигуративно. Да поправиш една своя погрешка, значи да облечеш едно сираче, да го пратиш отвън. Погрешката е голо, необлечено дете. Как ще поправиш погрешките? Облечи го.

Първото нещо – родено от Бога. Казвате: „Не ни слуша Господ.“ Защо? Ние не Го слушаме. Някой път, когато вие плачете, слушате ли Господа? Защо плачете? „Хората ме измъчват.“ Че ме измъчват хората, причината къде е?

Причината да ме измъчват хората седи в мене. Да имам нужда от пари, причината е в мене. Да имам нужда от къща, причината е в мене.

Казвам, причините седят вътре във вас. Младите сестри, като срещнете братя, да прочетете най-добрата страница от тяхната книга, от тяхната библия. Братът, като срещне една сестра, да прочете една добра страница от [нейната] библия. Всеки от вас носи библия.

Като срещна една сестра, казвам: „Може да пееш.“ Тя казва: „Особено ме погледна Учителят, казва: „Може да пееш.“ Срещна тази сестра. „Особено ме погледна.“ Питам: „Може ли да мислиш хубаво и от твоята мисъл да се радват хората?“ Срещна една сестра – погледна я, казвам: „Може ли да чувстваш хубаво и от твоите чувства да се радват?“ Казва: „Особено ме погледна. Той ми казва: „Може ли да мислиш и на тази Божествена мисъл всички хора да се радват? На твоите чувства може ли да се радват всичките хора?“

Всинца може да се радват на нашите мисли, и ние може да се радваме. Няма по-хубаво нещо – да се радват хората на твоята мисъл, и ти да се радваш на тяхната мисъл. Туй е закон.

Казва: „Да възлюбиш ближния като себе си и да възлюбиш Бога.“ Значи да се радваш на Неговите мисли, на Неговите чувства. Бог да те залюби, значи да се всели Господ в твоя живот. Като те гледа как хубаво мислиш, да се радва. Ние, като живеем в любовта, Бог се вселява в нашия живот, че постъпваме като Него. Ние се радваме на Божията мисъл и на Божията любов, която има към нас.

Казвам, радвайте се на Божията любов, радвайте се на любовта, която всички проявяват. Това е „роден от Бога“.

Изпейте песента „Аз мога да кажа“.

Тази песен, като я пеете, свържете я с любовта. Да грее слънцето. Методите за самовъзпитанието са вложени. Вие мислите: „Като идем в онзи свят, ще научим всичко.“ Но много работи трябва да научим от този свят, да бъдат основа за оня свят. Запример човек яде от храната, но трябва да се образува кръвна течност, която да влезе в мозъка, да създаде едно тяло, да се създадат хубавите мисли. Ако ние нямаме известен материал от физическия живот, нашите разбирания за духовния живот няма да бъдат пълни.

Аз искам във вас да остане импулс. Слушаш някой, който свири. Казваш: „Като него не мога да свира.“

Човешко разбиране. Всеки човек може да се научи да свири, изисква се време. Ние бързаме, искаме в много малко време да постигнем много.

Много време се изисква. Казва: „Аз не мога да бъда добър.“ Може да бъдеш добър, време се изисква. Доброто ще даде качества на тебе. Ти като добър човек ще станеш ценен. Като справедлив човек ще придобиеш нещо. Като мислиш, ще придобиеш нещо. Мислите предават характер на човека. Чувствата предават характер на човека. Волевата енергия предава характер на човека.

Да не се колебаем в Божественото, което работи в нас. Да знаем, че туй Божественото във всичките хора различно работи, но целта, към която се стремим, е една и съща. Тя не е еднообразна цел. Целта и един метод, с който Бог си служи, са различни. Тази хубавата мисъл, която Бог внася, не я сравнявай. Ти се радвай, какъвто и да е плодът. Дали е слива, ябълка, круша, портокал, лимон, не прави различие. Намери хубавото в дадения случай, което всеки плод носи в себе си, то е Божественото. Лимонът се различава от портокала, портокалът се различава от сливата, сливата се различава от ябълката, ябълката се различава от дюлята.

Всичките плодове, които Бог е създал, имат велико предназначение. Ако се храниш с ябълки, едно качество ще развиеш. Ако се храниш със сливи – друго качество. Ако се храниш с круши, трето качество ще добиеш. Каквата храна човек яде, такъв става. Я вижте онези месоядни животни на какво са замязали. Огрубели са много. Вземете формата на един вълк, на един лъв, на един тигър, вземете формата на един крокодил – много са груби. Един гълъб или една гургулица имат нещо фино, хубаво. То се дължи на храната, която са употребявали.

Когато ние мислим хубаво, когато ние чувстваме хубаво, дрехите са различни. Всяка мисъл, която влиза в нашия ум, тя е различна. Мислите са плод на умст-

вения свят. Чувствата са плод на духовния свят. Постъпките са плод на физическия свят. Различни качества имат.

Да се радваш, че срещаш един добър човек, да се радваш, че срещаш някой, който знае да говори. Да се радваш, че срещаш някой, който знае добре да свири, който знае добре да рисува, който знае добре да шие. Да се радваш, че знае добре да меси хляб.

Някои мислят, че само жените може да месят хляб. Аз не съм месил още хляб, но бих ви препоръчал някой път да опитате се да замесите прясна пита или пресен хляб, и да я опечете, да видите какво ще опечете. Да видите какво знание имате по печенето хляб. Гледам, някои като опекат хляб, образува се прегоряване, образуват се шупли. Някой като опече хляба, много хубав е – майстор е. Аз съм ял баница, наточена много хубаво. Някоя баница не е наточена така хубаво, не знае как да точи. Като виждам, казвам: „Не се е учила. Новак е.“ Онази, която е майстор, точи хубаво, пее симфоническа ария.

Аз искам да ви представя истината така, както съм я разбрал. Разбрал съм истината в най-простата форма, достъпната форма. Има форма на самата истина недостъпна.

Някой път някой ме среща, иска да му се усмихна по особен начин. Тази усмивка не може да му я дам, няма условия. Ако река да направя това, много ще ми коства, много енергия трябва. Представете си, че съм при четирийсет градуса студ отвън. Как ще се усмихна? Или имате двайсет и пет градуса топлина. При студа ти се свиеш – егоист, държиш дрехата за себе си. Стане топло, разшириш се. Времето те е направило такъв.

Казвам: „Дайте ми време. Усмивката, която искате, сега не може да я дам, след три-четири месеца може. Сега условия няма. Ако река да се усмихна, студ има отвън.“

Сега не мислете, че любовта е нещо лесно. Тя е една от най-хубавите науки. Изисква се човек да бъде

много деликатен. Срещнеш един човек, погледне те, не си доволен от погледа. Не знаеш причината. Или направи едно движение, не си доволен от движението, не знаеш причината. Някъде пък си доволен, не знаеш причината. В първия случай ти си предал Божественото, ти си доволен. Във втория случай ти не си доволен. Висшият човек чувства, че не е предал нещата така.

Свирят тук Бетовен. Дойде един – свири, дойде друг – свири. Един свири Бетовен, друг свири Бетовен. Каква грамадна разлика има в интерпретацията. Когато гълкувате, и любовта е велика симфония.

Трябва да знаем, че трябва да се учим дълго време в най-простите форми, които са достъпни. С големите, недостъпните – после. Сложните форми после ще изучаваме.

Бъдете доволни сега на онова, което Бог ви писал. Вече имаш добрата мисъл.

Вчера, за да не ни бомбардират, яви се мъглата. Казват: „Целия ден не се вдигна мъглата.“ Излязохме от София, отидохме горе, целият ден беше светло. Като се върнахме – пак мъгла.

Казвам, излизането от мъглата е добро, и влизането в мъглата е добро. В Божествения живот мъгла няма, в човешкия живот мъгла има. Тя е потребна.

Един приятел дойде снощи, той е много страхлив. Казва: „Тази бомбардировка беше малко по-мека.“ Той е доста страхлив брат. Вие не го знаете кой е. Когато любовта е голяма, бомбардировката е слаба. Когато любовта е малка, бомбардировката е силна. Ако българският народ можеше да носи Божията любов, като влязат тия вълни на любовта, те щяха да се откажат.

В България преди години карат един стражар да заведе един човек. Стражарят казва: „Господин началник, този човек не може да го карам, отказвам се.“ – „Как – казва, – не може да го караш?“ – „Ако този човек аз го карам, мене ще ме сполети най-голямото зло. И мене, и тебе ще сполети едно зло.“ – „Пуснете го тогава.“

Има случаи, когато, един човек като придружаваш, най-голямо Божие добро ще дойде върху тебе.

Казвам, когато започнем да се подчиняваме на онава, което става в света, когато стражарите идат, иде най-голямото добро. Да бъдем вярващи, че правим онава, което носи най-голямото добро за всички ни.

В Евангелието е казано: „Ако онези дни не се съкратят...“ Ако добрите хора не турят сега любовта, да се съкратят тия дни на страдания... Те трябва да се съкратят, понеже хората не може да издържат.

Няма нещо по-хубаво от мира. Сега седиш, но нито яденето е ядене, нито пиенето пиене. Само в мира човек може да мисли, може да има идея. Сега мислиш: „Дали днес няма да ме претрепят.“

Днес една бомба, утре една бомба...

Да отдалечи Господ бомбите.

„Отче наш“

Четиринадесета лекция на Общия окултен клас
5 януари 1944 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Окултни лекции, София, 1922

Трите живота, Русе, 1922; София, 1942 (нова ред.)

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

Правила на окултната школа, Русе, 1923

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

Високият идеал, Русе, 1923–1924

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

Абсолютната справедливост, Русе, 1927

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

Козативни сили, София, 1930, т. I

Светлина на мисълта, София, 1930, т. II

Условия за разумния човек, София, 1930, т. III

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

Отношение на простите истини към човека,
София, 1933, т. I

Неразрешеното, София, 1933, т. II

Възможни постижения, София, 1944, т. III

Четири кръга, София, 1944, т. IV

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

Великото и красивото, София, 1935, т. I

Малки и големи придобивки, София, 1936, т. II

Добри и лоши условия, София, 1937, т. III

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

Ключът на живота, София, 1937, т. I

Смени в природата, София, 1938, т. II

Форми в природата, София, 1938, т. III

Определени движения, София, 1938, т. IV

Истинската реалност, София, 2008

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Естествен ред на нещата, София, 1939, т. I

Степени на съзнанието, София, 1939, т. II

Доброто оръжие, София, 1939, т. III

Степени на съзнанието, София, 2008

Доброто оръжие, София, 2008, т. III

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

Божият глас, София, 1940, т. I

Просветно съзнание, София, 1940, т. II

Реалности и сенки, София, 1941, т. III

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

Събуждане, София, 1944, т. I

Законът и любовта, София, 1946, т. II

Начало на мъдростта, София, 1946, т. III

Събуди се (1–40 лекция), София, 2005

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

Новата мисъл, София, 1947, т. I

Работа в природата, София, 1948, т. II

Трите посоки, София, 1948, т. III

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Ако говоря, София, 2003, т. I

Ако говоря, София, 2003, т. II

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Петте врати, София, 2002, т. II

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

Запалена свещ, София, 1999

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

Божественият импулс, София, 1999

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

Славата Божия, Царството Божие и волята
Божия, София, 1998, т. I

Силата на мисълта, София, 1998, т. II

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неиздадени беседи

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

Всеки ден по една добра мисъл, София, 1997, т. I

Прав път, София, 1997, т. II

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

Буден ум и будно сърце, София, 1999, т. I

Великата възможност, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА (1942–1943)

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. I

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. II

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА (1943–1944)

Новият светилник, София, 1946

Трите свещи, София, 2008

Последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, както Утринните слова, Неделните беседи, съборните беседи от Мърчаево – 1943–1944 г., са издадени по реда на изнасянето им в три тома "Заветът на любовта".

СЪКРАЩЕНИЯ В БЕЛЕЖКИТЕ ПОД ЛИНИЯ

англ. – английски
ар. – арабски
диал. – диалектно
итал. – италиански
лат. – латински
муз. – музикален термин
нар. – народно
остар. – остаряло
перс. – персийски
разг. – разговорно
рус. – руски
тур. – турски
унг. – унгарски
фр. – френски

СЪДЪРЖАНИЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС 23 ГОДИНА

ТРИТЕ СВЕЦИ *ae 356* 7
Първа лекция
6 октомври 1943 г.

УМНИ, ДОБРИ И СИЛНИ *ae 355* 18
Втора лекция
13 октомври 1943 г.

ПОСЛУШАНИЕ *ae 354* 37
Трета лекция
20 ~~октомври~~ 1943 г.

СРЕДСТВО ЗА ПОДОБРЕНИЕ *ae 353* 51
Четвърта лекция
27 октомври 1943 г.

ЕДНАКВИ ОТНОШЕНИЯ *ae 352* 69
Пета лекция
3 ноември 1943 г.

МАЖОРНИ И МИНОРНИ ГАМИ *ae 351* 94
Шеста лекция
10 ноември 1943 г.

СМЪРТНИ И БЕЗСМЪРТНИ *ae 350* 114
Седма лекция
17 ноември 1943 г.

НОВО РАЗБИРАНЕ *ae 349* 135
Осма лекция
24 ноември 1943 г.

МАЛКИТЕ РАБОТИ *ае 348* 155
Девета лекция
1 декември 1943 г.

БЛАГАТА В ЖИВОТА *ае 344* 176
Десета лекция
8 декември 1943 г.

НАЙ-МЪЧНАТА РАБОТА *ае 346* 198
Единадесета лекция
15 декември 1943 г.

ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕ *ае 524* 221
Дванадесета лекция
22 декември 1943 г.,

МАЛКОТО ДОБРО *ае 526* 245
Тринадесета лекция
29 декември 1943 г.

РОДЕНИ ОТ БОГА *ае 525* 267
Четиринадесета лекция
5 януари 1944 г.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС 291

СЪКРАЩЕНИЯ В БЕЛЕЖКИТЕ ПОД
ЛИНИЯ 294